

Theo tư liệu của tổ chức Lương Nông Thế Giới (FAO) công bố vào năm 2010, số lượng động vật trên trời, dưới đất, dưới sông và dưới biển bị con người ăn và giết hại đã lên đến con số 330, 7 tỉ. Toàn thế giới mỗi năm có 1,8 tỉ gia súc chết dưới tay con người, 22,5 tỉ chim, gà và những gia cầm khác, cộng với 1 triệu tỉ con cá.

CĂN NGUYÊN CỦA TAI NẠN VÀ BỆNH TẬT HÃY TRÂN TRỌNG SINH MẠNG, XIN ĐỪNG GIẾT HẠI ĐỘNG VẬT (TẬP 1)

Người phỏng vấn: Cô Đình Gia Lê (A).

Khách mời: Lão Pháp Sư Thượng Tịnh Hạ Không (B).

Ngày: 21/4/2012.

Tại: Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Kông.

A: Hôm nay với cơ duyên khó gặp, chúng tôi vô cùng may mắn được phỏng vấn Cao Tăng Đại Đức của Phật Giáo Thế Giới - Lão Pháp Sư Tịnh Không về những vấn đề có liên quan đến chủ đề này. Sư phụ thượng nhân tôn kính, con xin kính chào Ngài!

B: Chào bạn!

A: Vô cùng cảm ơn Pháp Sư đã đồng ý nhận lời mời tham gia buổi phỏng vấn của chúng con. Tháng 6/2010, báo cáo phát biểu của Sở Kế Hoạch Môi Trường Liên Hiệp Quốc và Ủy Ban Châu Âu đều nói rằng: “Muốn giảm mạnh sự ảnh hưởng của môi trường, cách duy nhất chính là thay đổi một cách mạnh mẽ việc ăn uống của toàn thế giới, từ bỏ tất cả những thực phẩm mang tính động vật. Nếu không dừng lại hoặc hạn chế việc ăn thịt thì cả trái đất sẽ bị hủy diệt, việc này có liên quan đến sự tồn vong của tất cả mọi người, đây không còn là sự lựa chọn của riêng một cá nhân nào nữa”. Cách nói này thật khiến người nghe khiếp sợ, điều này có phải là nói quá sự thật không? Kính mong Lão Pháp Sư từ bi khai thị cho chúng con.

B: Cách nói này, tôi cảm thấy là đang nói về tình hình của xã hội hiện nay, chính xác là như vậy. Nói về phương diện ăn uống, khiến tôi nhớ đến thời thơ ấu của chúng tôi, vào thời kỳ kháng chiến, những loại thức ăn đơn giản tốt cho sức khỏe đó so với thức ăn hiện nay, làm cho chúng tôi cảm thấy nhớ vô cùng. Thức ăn bây giờ thật sự khiến cho chúng ta thấp thỏm lo âu từng ngày, vì nó không bình thường, vấn đề bất bình thường của con người cũng từ đó mà sinh ra. Cuộc

sống bình thường, sinh hoạt ăn uống bình thường, đó là khỏe mạnh nhất. Người Trung Quốc thời xưa rất xem trọng việc này, trong Tả Truyện có câu “*Nhân khí thường tắc yêu hưng*” nghĩa là khi chúng ta từ bỏ cái bình thường thì yêu ma quỷ quái sẽ xuất hiện, yêu ma quỷ quái làm loạn xã hội, nhiễu loạn tinh thần, mang đến tai nạn cho chúng ta. Cho nên ngày nay những người này phát hiện ra, tôi cho rằng đây là một tin tốt lành.

A: Cảm ơn Pháp Sư. Thưa Pháp Sư, có người nói rằng con người là động vật cấp cao trên trái đất, là loại có linh tánh trong vạn vật, mạnh được yếu thua là quy luật của tự nhiên. Vậy việc động vật bị con người giết, bị con người ăn, con người ăn chúng là hợp với lẽ trời. Rất nhiều người có quan niệm này đã nói rằng ăn thịt có gì không tốt chứ? Hằng trăm hằng vạn người đều ăn thịt, tại sao tôi lại không ăn? Xin Pháp Sư từ bi khai thị cho chúng con.

B: Tôi cũng không ăn.

A: Ngài cũng không ăn.

B: Đúng thế. Từ năm hai mươi sáu tuổi, tôi được nghe Phật Pháp, nửa năm sau đó thì tôi bỏ ăn thịt. Lúc tôi còn trẻ, khi học ở trường, đã từng tiếp xúc qua Kitô giáo và Hồi giáo, thời gian đó tôi phản đối nhất chính là Phật giáo, vì tôi không có sự hiểu biết đối với Phật giáo. Kinh Koran và Kinh Thánh còn có người giảng, giảng giải nghe cũng có đạo lý. Tôi chưa từng nghe ai giảng qua Phật giáo, hơn nữa ý nghĩa lại tương đối sâu, xem Kinh điển lại không hiểu, vì thế sinh ra rất nhiều hiểu lầm. Sau khi hiểu rõ rồi thì mới biết tội nghiệp mà chúng tôi tạo rất sâu nặng. Thời kháng chiến tôi bị thất học ba năm, nên tôi học sẵn bản, vì thế mà sát sanh rất nhiều. Biết được những nhân quả báo ứng này, con người thế gian thật sự giống như Phật nói vậy, bạn đến thế gian này để làm gì? Phật đã nói một câu như vậy: “*Nhân sinh thù nghiệp*”.

A: Nhân sinh thù nghiệp.

B: Để trả nghiệp của bạn. Bạn làm thiện bạn đến hưởng phước, bạn tạo ác bạn đến chịu tội, nhân quả báo ứng không mảy may sai sót. Tôi nghĩ đến ba năm sẵn bản trong quá khứ đã sát sanh nhiều không kể xiết, đã kết oán thù với những chúng sanh này, loại oan oan tương báo này vô cùng đáng sợ, vì thế tôi lập tức chọn ăn chay. Về lại việc chọn ăn chay cũng có đạo lý của nó, người thế gian chúng ta chỉ hiểu được phải đảm bảo vệ sinh, bảo vệ sinh lý, ăn phải sạch sẽ, phải tươi ngon. Hiểu sâu hơn một bậc, tôi cho rằng là Hồi giáo, họ không những chỉ xem trọng việc đảm bảo vệ sinh, họ còn hiểu được “*vệ tính*”, đó chính là bảo vệ tính tình của mình, điều đó liên quan đến tính tình của họ. Nếu thức ăn đó khiến cho mình tính khí không tốt, thì tốt nhất là nên ít ăn loại thức ăn đó. Đó chính là ngũ tân trong Phật giáo.

A: Ngũ tân.

B: Bạn xem chữ “tân” (葷) trên đầu có chữ “thảo”, “tân” không phải là thịt, ngũ tân chính là hành, tỏi, hẹ, kiệu và hành tây. Những loại này tại sao lại không nên ăn? Tính tình không tốt, ăn sống dễ nổi nóng.

A: Dễ nóng giận.

B: Đúng thế, chúng khiến bạn nổi giận, khi ăn chín thì nó sinh ra hoocmon dễ dẫn đến kích động, chính là do nguyên nhân này, trong thời điểm phát dục, bảy mươi tuổi trở lên thì phần lớn tính tình của bạn đã định rồi, nên điều này không quan trọng nữa. Mặt khác nếu là dùng làm thuốc thì được.

A: Dùng làm thuốc thì được.

B: Đúng vậy, đặc biệt là thời đại bây giờ, thức ăn đều không an toàn, củ tỏi thật sự có thể giúp chúng ta giải độc, giúp chúng ta diệt khuẩn, cho nên đối với hiện nay thì tôi cho rằng đây là loại thức ăn cần thiết. Trước đây chúng tôi ở Thư Viện Nghe Nhìn Hoa Tạng tại Đài Loan, Hàn Quán Trưởng bà ấy quy định mỗi tuần phải ăn tỏi một lần, mỗi người ăn sống ít nhất là một hoặc hai tép, ăn sống mới có tác dụng.

A: Ăn sống mới có tác dụng, diệt khuẩn đúng không ạ?

B: Đúng, giúp chúng ta tăng cường sức đề kháng, đúng thế, điều này rất có lý. Cho nên Phật Pháp là nói lý lẽ, rất thấu tình đạt lý, không có chấp cứng nhắc. Tuy nhiên năm loại thức ăn này, phần lớn mọi người nhất định phải kiêng cử, đặc biệt là đối với người trẻ tuổi. Người lớn tuổi, người bệnh, nếu bác sĩ bảo bạn ăn thì bạn mới có thể ăn. Cho nên nhất định phải xem trọng việc ăn uống. Đối với động vật, nói thật, chúng ta không nên ăn thịt của chúng, vì đó là một sinh mạng!

A: là một sinh mạng!

B: Đúng, cho nên nói mạnh được yếu thua là gì? Đó chính là hiện tượng quá báo của oan oan tương báo, quá khứ nó ăn thịt bạn, bây giờ bạn ăn thịt nó. Chúng ta giác ngộ rồi, quá khứ nó ăn thịt tôi, thôi bỏ đi, bây giờ tôi không ăn thịt nó nữa, như vậy là tốt, oán kết này đã được hóa giải. Nếu không thì không thể hóa giải được, đời đời kiếp kiếp báo tới báo lui, cả hai bên đều đau khổ, đặc biệt là thịt hiện nay. Bốn năm trước đây, cư sĩ Tề mời tôi đến thăm Sơn Đông – Đức Châu – Khánh Vân. Cô ấy đã đưa tôi đến tham quan một trại nuôi vịt. Cô ấy nói với tôi, trại nuôi vịt này chuyên cung cấp vịt cho những tiệm vịt quay ở Bắc Kinh, chiếm tỷ lệ 1/3, số lượng rất lớn. Tôi đi tham quan, ở nơi đó cô ấy cầm lên một con vịt con để vào lòng bàn tay của tôi, con vịt lớn cỡ như thế này Cô ấy hỏi tôi: “Thầy à, Thầy xem con vịt này sinh ra được mấy ngày rồi?” Tôi nói ít nhất cũng phải một tuần cho đến mười ngày thì mới có thể lớn như vậy. Cô ấy nói cho tôi

biết nó chỉ mới sinh ra vào ngày hôm qua. Tôi giật cả mình, tôi hỏi vịt ở đây nuôi bao nhiêu ngày thì đem đến Bắc Kinh làm thịt? Họ nói hai, ba tuần. Vậy có thể ăn được không? Đây là dùng chất hóa học kích thích thúc đẩy, chắc chắn không tốt cho sức khỏe. Cho nên lúc đó tôi nói với người bên cạnh: “Loại thực phẩm này không ăn được, thức ăn để nuôi chúng đều có độc, không bình thường, trứng của chúng cũng không nên ăn. Trước đây chúng ta không thấy, bây giờ đã được tận mắt chứng kiến”. Nuôi một con heo mới một, hai tháng thì đem giết rồi. Trước đây thông thường nhà nông họ nuôi heo mất một năm, vịt nuôi ít nhất cũng bảy, tám tháng, mười tháng nó mới lớn được như vậy. Bây giờ vài tuần đã lớn như thế rồi, cho nên tất cả đều không bình thường, vậy bạn có dám ăn không? Tôi đã không ăn thịt sáu mươi năm rồi, không biết tình hình thực tế ra sao. Tôi đã từng hỏi thăm vợ của Thầy Phương Đông Mỹ, sau khi Thầy mất tôi thường hỏi thăm bà ấy. Có một lần tôi hỏi bà: “Bây giờ mọi người ăn thịt heo, thịt gà, hãy nghĩ xem mùi vị có giống như chúng ta ăn trước thời kỳ kháng chiến không?” Bà ấy trầm tư suy nghĩ năm phút rồi nói với tôi là không giống, mùi vị không đúng rồi. Sáu mươi năm trước thức ăn mà chúng tôi ăn là được sinh trưởng bình thường, phát triển tự nhiên, còn bây giờ toàn dùng chất hóa học thúc đẩy, tất cả đều có độc. Cho nên hiện nay rất nhiều người mắc những căn bệnh kỳ lạ, sáu mươi năm trước không có, đều là hiện nay mới có những căn bệnh lạ như vậy, từ đâu mà có? Bệnh từ miệng vào, đều là do thức ăn mang đến. Không phải chỉ động vật, mà hiện nay ngay cả thực vật cũng dùng phân bón hóa học, thuốc trừ sâu, hoàn toàn không tự nhiên, vì thế con người ăn thức ăn này vào thì không tốt cho sức khỏe. Ngay cả tiến sĩ Toynbee vào những năm bảy mươi cũng đã ra sức tuyên truyền, kêu gọi nông nghiệp phải quay về trồng trọt bằng sức người, đó mới là an toàn khỏe mạnh. Ông ta phản đối việc sử dụng cơ giới hóa, càng phản đối việc sử dụng phân bón hóa học, thuốc trừ sâu, biến đổi gen. Đây là điều ông ta tuyệt đối không tán thành, điều này có đạo lý của nó.

A: Thừa Pháp Sư, theo con được biết, bây giờ trong khoảng thời gian sống ngắn ngủi của động vật, chúng phải chịu hàng loạt sự già yếu như nhiệt độ quá nóng hoặc quá lạnh trong quá trình bị bắt, quá trình giết mổ. Không chỉ có vậy, hiện nay trên toàn cầu còn áp đặt thêm cho động vật các loại thuốc hoocmon, chất kháng sinh, còn có chất kích thích nữa, các loại thuốc này lên đến khoảng 2700 loại. Con có quen biết một ông chủ trại gà, ông ấy cho biết, vốn dĩ tuổi thọ của gà là bảy năm, bây giờ chỉ còn bốn mươi lăm ngày, nghĩa là từ lúc chúng sinh ra đến khi chúng được bốn mươi lăm ngày thì được dọn lên bàn ăn của con người. Ông ấy vừa phải tiêm thuốc cho chúng, vừa phải cho chúng uống thuốc, gồm có

16 loại thuốc. Thực ra thêm nhiều loại thuốc như vậy cho những con vật này, vô hình trung, biến cơ thể chúng thật sự trở thành một cái ả sắc thuốc.

B: Không sai.

A: Có một chuyên gia về ngành gia cầm nói rằng: “Con gà mà bây giờ chúng ta ăn không nên gọi là con gà, mà nên đổi tên thành “gà thuốc””.

B: Thực ra gọi là “gà thuốc” vẫn chưa đúng, phải gọi là “gà độc”.

A: “Gà độc”.

B: Đó là thuốc độc, con người ăn vào làm sao có thể khỏe mạnh được? Ăn vào là chết đó.

A: Thừa Pháp Sư, các chuyên gia nói là trên thân mỗi động vật đều có xác độc. Xác độc tức là sau khi động vật chết đi, sự phân hủy từ từ của thể xác sinh ra độc tố, thời gian càng lâu thì độc tính trong xác chết càng lớn. Thực ra, mọi người không ít thì nhiều đều ăn những loại thức ăn này, hơn nữa việc thêm thuốc cho động vật đã trở thành một bí mật đã được vén màn. Ngài thấy đó, bây giờ mọi người ai cũng biết được hiện tượng này nhưng họ vẫn cứ ăn, Thầy nói đây là tại vì sao ạ?

B: Đây là mê muội, mà vì sao lại mê muội? Là do tâm tham, do tâm tham làm hại, tham chính là độc. Trong Kinh Phật gọi tham, sân, si là tam độc, đây là gì vậy? Là do tâm của bạn mang đến, tâm của bạn không tốt, trong tâm có độc. Vì thế Phật dạy chúng ta: “*Siêng tu giới định huệ, diệt trừ tham sân si*”, buông bỏ tam độc trong tâm. Ngay cả tiến sĩ Hew Len ở Hawaii – Mỹ, ngày 21 tháng trước (21/3/2012), ông ấy đến thăm tôi, chúng tôi lần đầu tiên gặp nhau, ông ấy nói rõ phương pháp trị bệnh lâu đời của Hawaii là hoàn toàn dùng tâm lý.

A: Hoàn toàn dùng tâm lý.

B: Dùng tâm lý. Phương pháp trị liệu này của ông ấy không cần dùng thuốc, không cần dùng kim tiêm, không cần uống thuốc, trong khoảng một tháng, bệnh kỳ lạ nào cũng có thể chữa khỏi, phương pháp này chính là dùng tâm thanh tịnh. Vì thế ông ấy cần phải loại bỏ tất cả tham sân si trong tâm của mình, loại trừ bỏ tất cả độc tố ở trong tâm.

A: Độc tố trong tâm.

B: Ông ấy gọi là thanh lý, tức là đem nó làm sạch sẽ. Ông ấy nói những ký ức bất thiện phải quét sạch, những ký ức tốt đẹp cũng phải từ bỏ. Tâm của bạn ban đầu vốn dĩ thanh tịnh, không nhiễm một chút bụi nhơ, phục hồi trở lại tâm ban đầu, cái năng lực này sẽ rất lớn. Phương pháp điều trị rất đơn giản, không cần phải gặp mặt người bệnh, cách xa ngàn dặm cũng có cách chữa bệnh giúp họ. Ông ấy cần những thứ gì? Tên họ, giới tính, ngày tháng năm sinh, ông ấy cần

những thứ này, cần biết thêm bệnh tình của người bệnh nữa. Cách trị bệnh của ông ấy quan trọng nhất là nghĩ người bệnh và bản thân mình là một thể, mình và người trở thành một không hai. Sau khi nghĩ thành một thể thì bệnh của họ là bệnh của mình. Tôi bị bệnh ở đâu, dùng ý niệm của chính mình để điều trị, và các ý niệm không tốt hoàn toàn được quét sạch, dùng ý niệm thuần tịnh thuần thiện. Ông ấy nói mỗi ngày dùng nửa tiếng đồng hồ để quán tưởng, giống như chúng ta hồi hướng vậy, hồi hướng cho họ, liên tục khoảng 1 tháng – 30 lần không ngừng nghỉ, một ngày một lần, một lần khoảng nửa tiếng đồng hồ. Sau ba mươi ngày, bản thân mình khỏi bệnh thì đối phương cũng khỏi bệnh luôn, thật là kỳ diệu. Lý luận này tôi có thể hiểu được, vì trong Kinh Phật có câu “*Điều phục tâm một chỗ thì không có việc gì không thể làm được*”. Tâm của chúng ta tạp loạn, đây là gốc của tất bệnh, là nguyên nhân khiến chúng ta mắc bệnh. Nếu tâm của chúng ta thanh tịnh, không có các tạp niệm, vọng tưởng, tà niệm thì bạn không thể bị bệnh. Phải đặc biệt chú ý đến ăn uống, bây giờ ngay cả rau cải, lúa gạo cũng đều có vấn đề, điều này không ổn rồi. Tôi e rằng qua vài năm nữa, không khí có thể cũng có vấn đề, nước cũng có vấn đề, vậy con người làm sao mà sống đây? Vì thế điều mà các nhà khoa học đưa ra là có lý, nếu không thay đổi, sự thiệt hại về sức khỏe của chúng ta, loài người trên trái đất sẽ bị tiêu diệt.

A: Thưa Pháp Sư, người nuôi gà không ăn thịt gà, người nuôi heo không ăn thịt heo, người nuôi cá không ăn thịt cá, vì họ biết được nội tình bên trong.

B: Họ hiểu được, họ biết được. Nhưng họ biết mà vẫn làm như vậy để bán cho người khác, quả báo của nhân quả rất đáng sợ. Điều này người Trung Quốc thường gọi là “muru tài hại mạng”, đây là tạo tội địa ngục, không thể làm như vậy được.

A: Thưa Pháp Sư, có một lần con đến trại gà quay phim, con cùng ông chủ đi đến phía trước để xem một con gà thì đột nhiên thấy nó ngã lăn ra chết. Sau đó ông chủ trại gà nói: “Cô có biết tại sao con gà này chết không?” Con trả lời: “Tôi không biết”. Ông ấy nói là xuất huyết não. Con hỏi: “Tại sao lại thế?”. Ông ấy nói: “Vì chúng tôi cho nó ăn liên tục, ánh sáng được chiếu liên tục vào nó, nhiệm vụ của nó là ăn không ngừng, không gian sống cả đời của nó không lớn hơn một tờ giấy A4. Vì vậy lúc nó ăn liên tục không ngừng như thế, và lại trong thức ăn của gà còn tăng thêm một lượng lớn chất kích thích tăng trưởng, cùng với chất kích thích phát triển thịt, nó càng ăn nhiều thì toàn bộ cholesterol đi lên não, sau đó dẫn đến xuất huyết não mà chết”. Rồi ông chủ trại gà nói với con: “Tôi nói cho cô biết, cô nhất định không được ăn thịt gà đó.” Con nói: “Hả, vậy sao.”

B: Có lý. Cô nên trả lời rằng: “Không những tôi không dám ăn mà tôi còn phải giúp anh tuyên truyền để tất cả mọi người trên thế giới cũng đều không dám ăn thịt gà”. (cười)

A: Cho nên con người, họ... Nhiều khi con cảm thấy rất là... Ví dụ nói người thân của anh ta, hoặc bạn của anh ta biết anh ta bị bệnh, họ tuyệt đối không dám dùng chén đĩa của anh ta, cũng không dám ăn thức ăn thừa của anh ta, sợ ăn phải nước dãi của anh ta mà bị lây bệnh. Nhưng con người lại mang những miếng thịt to tướng, cũng không hỏi xem những miếng thịt này có bệnh hay không, những miếng xác to tướng, đương nhiên là có cả nước dãi nước dịch, ăn một cách ngầu ngĩnh lại còn khen ngon. Người Đông Bắc chúng con đặc biệt rất thích ăn tiết canh, tức là máu sau khi giết heo chảy ra thì hứng ngay vào chén cho đông lại. Lúc đó họ cũng không suy nghĩ là như vậy có phù hợp với tiêu chuẩn vệ sinh của họ hay không? Nhưng khi mọi người cùng ăn uống với nhau thì lại xem trọng việc dùng đĩa chung, muỗng chung. Cho nên con nói rằng hiện nay rất nhiều người sợ đi ra mộ, nhưng thực ra họ đã biến cái bụng của mình thành nghĩa địa của động vật rồi, cũng không sợ ma quỷ hoành hành quấy phá trong bụng mình, thực sự những động vật này cũng không biết chọn phong thủy. Thưa Pháp Sư, mấy năm trước con có xem qua một bộ phim, một nhóm người đương nhiên là ông chủ giàu có, họ đến trước lòng khỉ, bày khỉ liên hoảng loạn lên, cả bày khỉ hoảng loạn nhón nháo, trốn trước trốn sau, ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn nhóm người đó. Chắc chắn ông chủ là người rất giàu có, ông ta là người có rất nhiều tiền, ngạo nghễ nhìn bày khỉ, vừa thấy con khỉ béo tốt thì chỉ ngay vào nó, con khỉ này... Pháp Sư biết không, khi con khỉ vừa thấy ông ta chỉ vào nó thì nó xù xuống ngay, ánh mắt nó bỗng chốc liền thay đổi, tức khắc trở nên thế này tay chân xù xuống, thất thần. Sau đó con khỉ đó được bắt để riêng một bên. Khi người phục vụ bắt con khỉ này lên thì ánh mắt của nó đã hồn xiêu phách lạc, họ ngay tức khắc mang nó để vào bàn. Mọi người ngồi vào bàn xong, thì cạo sạch lông trên đầu con khỉ, lấy cây búa nhỏ gõ boong vào đầu nó, con khỉ kêu thất thanh á á..., người phục vụ liền gỡ vỏ não của con khỉ ra. Con người thì cười ha ha trong tiếng kêu thảm khóc không ngừng của con khỉ. Sau đó họ bắt đầu ăn não khỉ. Thưa Pháp Sư, con không hiểu, con xin hỏi Ngài vì sao họ vừa chỉ vào con khỉ thì nó trở thành như thế này?

B: Nó đều biết cả.

A: Nó đều biết cả.

B: Nó biết hết, nó không ngốc chút nào. Bạn vừa chỉ nó thì nó biết ngay là bạn muốn giết nó, bạn muốn ăn nó, hơn nữa lại dùng cách thức tàn khốc như thế, đó là sự kinh sợ của nó, khi kinh sợ thì sẽ phát ra chất độc. Trước đây Lý Lão Sư

kể cho chúng tôi nghe một câu chuyện, người mẹ cho con bú, đứa con bú sữa mẹ không bao lâu thì chết. Khi kiểm tra thì phát hiện ra trong sữa có độc, độc từ đâu mà có? Khi tức giận thì cho con bú, lúc này đứa trẻ bú sữa thì bị trúng độc. Vì thế khi cho con bú thì nhất định phải giữ tâm ôn hòa vui vẻ, như vậy thì sữa này mới có chất dinh dưỡng. Nếu trong khi tức giận, oán hận mà cho con bú thì đứa trẻ này chắc chắn sẽ chết. Vậy thì bạn hãy nghĩ xem, những con vật này, khi bạn giết chúng, chúng có hận bạn không? Nào khi đó có độc, chắc chắn là có độc. Tất cả động vật khi bạn giết chúng, không có con nào vui vẻ để bạn giết nó cả, chúng đều kêu lên những âm thanh rên rỉ thể thảm không gì bằng, đó chính là oán hận. Cho nên hiểu rõ đạo lý này rồi, những món thịt đó bạn còn dám ăn nữa không?

A: Mỗi con vật đều giống con người, chúng đều tham sống sợ chết.

B: Điều giống như vậy cả.

A: Thưa Pháp Sư, động vật trước khi chết sợ hãi như thế, tức là giống như lúc này Ngài nói, có thể sinh ra độc tố rất lớn khi được ăn vào cơ thể người. Mọi người thường hay nói ăn gì bỏ nấy, Ngài nói xem con khi đó sợ đến như vậy, tại họ sao lại ăn nữa khi, chính là vì họ cho rằng nào khi này có thể bỏ nữa, họ ăn nữa khi này thật sự có thể bỏ nữa của họ không?

B: Ăn loại nào khi này, não của họ sẽ ngày càng trở nên hồ đồ, càng trở nên lú lẫn.

A: Ngày càng trở nên hồ đồ.

B: Hồ đồ, những người học Phật chúng ta phần lớn đều biết điều này. Bạn xem vài năm gần đây, mỗi vùng đều có nhiều người bị nhập, mà thông tin những người bị nhập này tiết lộ cho chúng ta hầu hết đều là tin xấu, đều nói sẽ mang đến tai họa, tai họa là do tâm bất thiện, do hành vi bất thiện chiêu cảm. Con người dùng cái tâm này đối với người, đối với động vật, về mặt nhân quả mà nói, thì làm sao có thể có báo ứng tốt được chứ? Không thể có được. Chúng ta dùng tâm yêu thương đối xử với người thì người mới dùng tâm yêu thương đối xử với chúng ta. Mình dùng cái tâm giết hại đối xử với chúng, muốn ăn chúng, chúng sẽ dùng cái tâm gì để đáp trả lại đây? Chúng ta nhất định phải nghĩ đến điều này. Cả vũ trụ, trung tâm của vũ trụ trong Phật Pháp gọi là tự tánh, bản tánh, Phật Pháp gọi là pháp tánh, đây đều là nói đến chân tâm, cốt lõi của chân tâm là gì? Chính là thương yêu. Tổ tiên của chúng ta đã biết từ rất lâu rồi, điều thứ nhất trong ngũ luân là tình cảm giữa cha mẹ và con cái (*phụ tử hữu thân*), từ “thân” này có nghĩa là thương yêu, thương yêu là điểm khởi đầu của tự tánh.

A: Điểm khởi đầu của tự tánh.

B: Đúng vậy, tức là điểm bắt đầu chân tâm của chúng ta, trung tâm của trung tâm chính là tâm yêu thương thuần tịnh thuần thiện, sanh ra đã có rồi, không cần ai dạy cả, là tình cảm phụ tử hữu thân. Cho nên giáo dục truyền thống chính là giáo dục của tình yêu thương.

A: Giáo dục của tình yêu thương.

B: Giáo dục của tình yêu thương, điều này đã được giữ vững mấy ngàn năm nay, từ phụ tử hữu thân mở rộng ra đến ngũ luân, ngũ thường, tứ duy, bát đức; đều từ đây mà sinh ra, đây chính là gốc. Vì thế người Trung Quốc thời xưa nói “*Tánh người vốn thiện*”. Bạn xem hai câu đầu của Tam Tự Kinh là “*Nhân chi sơ, tính bản thiện*”, chính là nói về tình yêu thương này. Con người bây giờ không biết yêu thương chính mình thì làm sao biết yêu thương người khác chứ? Họ không biết tự yêu thương bản thân, nếu biết yêu thương chính mình thì làm sao có thể ăn những loại thứ ăn này? Những động vật này đối với thân tâm của chính mình đều là kịch độc, đều có sự tổn hại rất lớn. Cho nên con người sống khổ sở như thế, sống tội nghiệp như thế, lại còn sát sanh, còn ăn thịt, vậy làm sao được? Họ không biết tự yêu thương mình thì sẽ không biết yêu thương người khác. Vì vậy ngày nay nói hồi phục giáo dục truyền thống là việc không dễ dàng, có rất nhiều người hỏi tôi đến khi nào mới có thể hồi phục được? Tôi nói ít nhất phải hai trăm năm, không có được khoảng thời gian hai trăm năm thì sẽ không thấy được hiệu quả. Bây giờ thế hệ nào cũng có người học tập là tốt rồi, đừng để ngọn đèn này tắt đi. Đến sau hai trăm năm, khi tâm con người từ từ trở nên thuần thiện, tâm con người hướng thiện thì phước báo sẽ hiện tiền.

A: Tâm con người hướng thiện thì phước báo sẽ hiện tiền.

B: Tâm con người bất thiện, hiện ra sẽ là ác báo, không phải thiện báo. Hiện nay tai nạn trên trái đất nhiều như vậy, xã hội loạn lạc, đều là do tâm bất thiện chiêu cảm. Đạo lý này là thật, đều ở trước mắt chúng ta, chỉ cần tĩnh lặng thì bạn sẽ thấy được tất cả.

A: Thừa Pháp Sư, có một lần chúng con quay phim, muốn mượn heo của nông dân. Người nông dân này nói: “Tôi không cho mượn, nếu các vị cần nó thì hãy mua, nếu không, khi trả con heo đó về, nó cũng không sống được nữa”. Nhưng chúng con không tin. Kỳ thực khi chúng con quay phim, khi trói con heo thì nó kêu rất dữ dội. Trước khi trói nó, con thấy nó hoảng loạn quần quanh một chỗ, con bước đến xem thì thấy chân của nó run cầm cập. Trong lòng chúng con biết nên chúng con cũng nói với con heo đó: “Chỉ đóng giả thôi, giả bộ trói mày một lát thôi, không phải giết mày thật đâu”. Con heo đó vẫn không ổn, nó cứ kêu thảm thiết, cứ như thế. Chúng con không tin lời của người nông dân đó, sau khi quay phim xong chúng con đem con heo đó thả trở về, con heo đó thật sự vẫn như

thế, nó không ăn cũng không uống gì cả, ba ngày sau thì con heo đó chết. Thưa Pháp Sư, con có thắc mắc, Thầy thấy đó, chúng con cũng không có giết nó, tại sao nó lại tự bỏ ăn bỏ uống vậy? Nó có thể đoán được điều gì sao thưa Pháp Sư?

B: Bạn hiểu được đạo lý này không? Nó đã bị dọa chết.

A: Nó bị dọa chết.

B: Đúng vậy. Khi bạn nói với nó những lời tốt đẹp, nó không tin bạn, nó cho rằng bạn lừa nó, nó đối với con người không có niềm tin, nó đã bị dọa chết.

A: Nó bị dọa chết.

B: Đúng vậy.

A: Chính là lúc rất nhiều người đến trước mặt nó, trối nó lại, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó nó đã bị dọa chết.

B: Không sai, nó bị dọa chết. Thực sự mà nói hiện nay trên đời này có rất nhiều người bị mắc bệnh, họ chết cũng là do bị hù dọa mà chết.

A: Cũng là bị dọa chết sao? Rất nhiều người biết mình bị bệnh ung thư cũng là bị dọa chết sao thưa Pháp Sư?

B: Đúng. 90% là bị hù dọa mà chết.

A: 90% đều là bị hù dọa mà chết.

B: Đúng thế, nếu như bạn không để tâm vào đó, xem nhẹ việc sống chết, không bận tâm thì sẽ không bị nó hù dọa, vậy bệnh có thể chữa khỏi. Động vật cũng như thế, chúng cũng chính là bị dọa chết.

A: Thưa Pháp Sư, chúng ta trước đây vẫn cho rằng heo là loài động vật ngu ngốc nhất, điều này là sai rồi, heo cực kỳ thông minh. Người ta vừa mang sợi dây đến trước mặt nó thì nó đã biết rõ mạng sống của nó bị nguy hiểm rồi.

B: Nó biết rõ.

A: Tuy rằng nó không biết nói nhưng nó biết rất rõ ràng.

B: Hoàn toàn biết rõ.

A: Nó bị dọa chết!

B: Đúng vậy. Bạn nói lời tốt gì với nó, nó cũng không tin bạn, vì bạn ngày ngày nói dối, không ai tin bạn cả. Nếu như người có đức hạnh, có đạo đức đến nói với nó, có lẽ nó sẽ tin.

A: Sát đạo dâm vọng này của chúng con...

B: Do đó nó không tin tưởng bạn.

A: Thưa Pháp Sư, tại đây con xin chia sẻ với mọi người câu chuyện về một con trâu. Có một hôm ở tại một lò mổ, đây là câu chuyện kể về người thật việc thật xảy ra trước đây. Khi người mổ trâu sắp làm thịt con trâu thì bỗng nhiên con

trâu này quỳ sụp xuống đất, sau đó thì nước mắt đầm đìa, rơi liên tục, kéo thế nào nó cũng không động đậy, nó quỳ mãi như thế và nước mắt cứ rơi hoài. Người mổ trâu này không ra tay được, liền nói với người bạn làm chung, gọi rất nhiều người đều là bạn cùng nghề đến nói rằng: “Các ông xem con trâu này cứ quỳ ở đây hoài, ánh mắt của nó vô cùng đáng thương, nhìn thấy người là nước mắt rơi đầm đìa”. Bấy, tám người ở trong lò mổ đều bị dọa đến sợ cũng khóc theo luôn, sau đó họ quyết định mua lại con trâu này, dùng 3700 đồng mua lại con trâu. Con cũng có mang hình chụp đến đây, Thầy xem này, đây là hình họ chụp lại. Sau khi mua lại xong thì họ mang nó đến gửi cho một ngôi chùa. Con trâu này từ khi được cứu, về sau khi nó thấy con người liền quỳ lạy người, Ngài xem này.

B: Đúng thế, khi bạn cứu mạng động vật, nó sẽ biết ơn bạn.

A: Nó biết nhớ ơn.

B: Biết đấy.

A: Con trâu này khóc thảm thiết, nó quỳ xuống cầu cứu, hành động này của con trâu khiến chúng ta hết sức kinh ngạc. Thưa Pháp Sư, xin Ngài từ bi khai thị, người ta nói trâu bò là loài động vật có linh tính nhất đúng không Thầy?

B: Bất cứ loài nào cũng có linh tính cả, không thể xem thường được. Quá khứ chúng cũng là người, vì làm việc sai quấy nên đầu thai vào loài động vật. Đây là chân tướng sự thật. Trong Kinh Đại Thừa nói rất rõ ràng, tại sao lại dọa lạc vào đường súc sanh. Là do ngu si. Cũng vì họ không có trí tuệ, không phân biệt được đúng sai, không thể phân biệt được chánh tà, không thể phân biệt được thiện ác, không thể phân biệt được lợi và hại, những người giống như vậy bây giờ rất nhiều.

A: Rất nhiều.

B: Đúng vậy, bởi vì thật sự đây là vấn đề của giáo dục. Giáo dục trên thế giới hiện nay của chúng ta chỉ dạy khoa học kỹ thuật, không dạy luân thường đạo lý nữa, đạo đức cũng không dạy, nhân quả cũng không dạy, giáo dục của Thánh Hiền cũng không dạy nữa. Vì thế họ không còn biết đâu là đúng, đâu là sai, không còn tiêu chuẩn nữa rồi. Nếu như họ đã được học những điều này thì trong tâm họ có chừng mực, có tiêu chuẩn, tự bản thân họ có thể cân nhắc, dù có nông nổi một chút nhưng phần lớn không ngoài khuôn khổ cho phép. Bây giờ tiêu chuẩn không còn nữa, quá giới hạn rồi, ác cho là thiện, thiện xem thành ác. Hôm nay bạn mạnh, có chức có quyền, bạn ức hiếp người khác, người ta chịu sự ức hiếp của bạn, phước báo của bạn có thể sẽ hưởng hết, bạn hưởng thụ hết rồi thì sao? Khi bạn hưởng hết rồi thì tội báo của bạn sẽ hiện ra trước mắt. Người Trung Quốc thời xưa có câu “*Phú quý không quá ba đời*”, tức là còn hưởng được đến ba đời. Hiện nay phú quý tự mình hưởng một đời e cũng hưởng không nổi, cuối cùng vấn đề

xảy ra, nào là phá sản, tù tội... Đây là những điều chúng ta vẫn thường thấy, tức là bạn hưởng không quá một đời thì đã hết rồi.

A: Hưởng không quá một đời thì đã hết rồi.

B: Đúng thế, vì bạn chỉ hưởng phước mà bạn lại không gieo phước, người xưa hưởng phước và gieo phước, nên phước báo của họ có thể kéo dài. Bây giờ thì hưởng phước tạo nghiệp, ra sức ức hiếp người khác. Vậy thì những động vật này càng khỏi phải nói, họ đều cho rằng những động vật này đáng để họ ăn, họ đều nghĩ như thế. Trong Kinh Phật nói: “Người chết làm dê, dê chết làm người”, tương lai sẽ đảo ngược lại, chúng giàu có, còn bạn thì biến thành súc sanh, chúng sẽ ăn lại thịt của bạn.

A: Thưa Pháp Sư, con xin bổ sung thêm một câu vào ý này, con bỗng nhiên nhớ lại một câu chuyện. Lúc con còn nhỏ, bà nội con nói với con, bà nói về con bò, bà nói như thế này: “Không được ăn thịt bò, con bò này tại sao lại sanh làm thân con bò? Vì kiếp trước nó làm quan, nhưng nó làm tham quan cho nên bị đọa làm thân con bò”. Thưa Pháp Sư, bà nội con nói như vậy có đúng không?

B: Có lý, động vật đều là người đầu thai cả, sau khi chúng thọ tội xong thì chúng có thể trở lại làm người, đây gọi là lục đạo luân hồi. Bây giờ chúng ta đã hiểu rõ rồi, ba đường ác là để tiêu trừ nghiệp tội.

A: Tiêu trừ nghiệp tội.

B: Đúng, nghiệp tội của bạn phải tiêu trừ, đến đâu để tiêu trừ? Ba đường ác là để tiêu trừ nghiệp tội.

A: Tiêu trừ ở ba đường ác.

B: Đúng vậy, ba đường thiện là để tiêu phước báo.

A: Tiêu phước báo.

B: Không sai, phước báo cũng tiêu mất, tâm của bạn thanh tịnh thì cả tội lẫn phước đều không có.

A: Tội, phước đều không có.

B: Tâm của bạn mới thanh tịnh được, tâm thanh tịnh là chân tâm, tội phước đều là nhiễm ô.

A: Thưa Pháp Sư, giả sử trong mạng của con có phước, con muốn tu hành, con không muốn nhận cái phước này, con không hưởng cái phước này, như vậy có được không?

B: Không hưởng phước này, mang phước này đem cho tất cả chúng sanh hưởng, vậy là được.

A: Tức là quên mình vì người đúng không ạ?

B: Đúng rồi. Người thật sự hiểu được đạo lý này, tuy có phước báo nhưng bản thân họ vẫn sống cuộc sống giản dị, phước báo của họ có thể giúp được rất nhiều người .

A: Họ mang tiền của tặng cho những người đang cần chúng.

B: Đúng, cho những người đang cần. Người mà tôi thấy được trong cuộc đời tôi chính là Thầy hiệu trưởng trước đây của tôi, Thầy Châu Bang Đạo. Thầy là một vị quan liêm khiết. Từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe nói qua, có lẽ trên thế gian này chỉ có một mình Thầy ấy, không tìm được người thứ hai như thế, Thầy ở Đài Loan làm chức chính vụ thứ trưởng bộ khảo tuyển.

A: Bộ khảo tuyển là gì vậy thưa Thầy?

B: Chính là quản lý tuyển chọn nhân tài.

A: Quyền lực này rất lớn.

B: Đúng thế, tuyển chọn nhân tài. Quản lý rất nhiều cuộc thi mỗi năm của quốc gia, nếu cần nhân tài, thì họ chuyên phụ trách về mảng thi cử này, cả đời theo nghề giáo dục. Cơ quan cấp cho Thầy ấy một chiếc xe con, Thầy ấy là Phó bộ trưởng nên lắp điện thoại nhà cho Thầy ấy. Chiếc xe đó nếu không phải là việc công thì Thầy không dùng, có việc riêng thì đón xe buýt; điện thoại không phải việc công thì không dùng, bên ngoài gọi đến thì được, còn bản thân tuyệt đối không gọi. Bản thân có việc riêng thì gọi điện thoại công cộng bên ngoài.

A: Thầy ấy thật liêm khiết, không lạm dụng của công, người này thật là đáng nể!

B: Đúng vậy! Thầy ấy nói rằng: “Tôi gọi điện vì việc riêng của tôi thì cơ quan phải trả tiền, phải đóng tiền điện thoại”. Con trai của Thầy thấy ba mình như vậy - con trai Thầy là bạn học của chúng tôi nên rất thân. Cậu ta nói ba của mình là cổ hủ, không hiểu thế thái nhân tình. Cậu ta phê bình ba của mình, ngay cả họ là con cái mà còn nói như thế này: “Quả thật là rất bất tiện”. Vì vậy con trai Thầy thường nói rằng làm học trò của Thầy thì tốt, làm con của Thầy thì rất khổ.

A: Thực ra cậu ấy không biết Thầy đang tích lũy âm đức bảo hộ cho con cháu của thầy.

B: Rất tốt.

A: Đối với họ thực sự là rất tốt.

B: Đúng thế, bạn xem thu nhập của Thầy ấy tuy không nhiều, cuộc sống gia đình rất giản dị, vì học Phật nên cả nhà đều ăn chay.

A: Cả nhà ăn chay!

B: Đúng vậy, bạn nghĩ xem, tiền dư Thầy ấy gửi về quê nhà, ở quê còn có người thân bạn bè, chăm sóc mười mấy hộ gia đình, không phải bản thân xứng đáng được nhận thì một đồng một xu cũng không lấy.

A: Tích đại phước đức.

B: Lúc đó chúng tôi thực sự nhìn thấy con người mẫu mực, con người được văn hóa truyền thống giáo dục. Thầy ấy cả đời thanh liêm, là tấm gương tốt cho chúng ta noi theo. Thời kỳ kháng chiến, Thầy là hiệu trưởng của chúng tôi, chúng tôi đối với hai vợ chồng Thầy hiệu trưởng giống như đối với cha mẹ của mình vậy, họ chăm sóc chúng tôi rất chu đáo.

A: Vì Thầy ấy có đức hạnh nên trong thâm tâm mọi người đều rất tôn trọng Thầy.

B: Không sai.

A: Thừa Pháp Sư, Thầy ấy thật là có trí tuệ. Với chức vị này của Thầy ấy, nếu là người bây giờ thì có thể nhận hối lộ phát tài to. Nhưng Thầy ấy hiểu được nhân quả, nên Thầy ấy tuyệt đối không dám làm việc như thế, thừa Thầy, Thầy ấy thật có trí tuệ.

B: Đây thật sự là hành thiện tích đức, vị thầy này là tấm gương sáng cho chúng ta noi theo, chúng tôi tận mắt thấy được. Cuộc sống hiện nay của chúng tôi tất cả đều tùy duyên, nhưng trên thực tế đã quá đầy đủ rồi, so với người xưa chúng tôi còn kém xa lắm. Cuộc sống riêng của bản thân tôi thì rất đơn giản, tôi ở Đài Trung theo Lão Sư Lý mười năm, trong đó có năm năm, một nửa thời gian là chúng tôi tự nấu ăn.

A: Tự nấu ăn.

B: Đúng. Tôi tự nấu ăn bằng một cái nồi nhỏ, chén nồi đều là một, thức ăn và cơm của chúng tôi đều nấu chung một nồi, bớt phiền phức, từ lúc nhóm lửa cho đến lúc ăn xong, dọn rửa sạch sẽ chỉ mất có nửa tiếng đồng hồ.

A: Quá tiết kiệm thời gian rồi.

B: Bạn nghĩ xem, thật là tự tại, thật đơn giản. Thầy của tôi, cư sĩ Lý Bình Nam, cả đời Thầy sống cuộc sống đơn giản như vậy.

A: Đây là tiết phước, thừa Pháp Sư!

B: Tiết phước, phí sinh hoạt rất ít, lúc đó tôi ở cùng Thầy, phí sinh hoạt mỗi ngày của Thầy là hai đồng tiền Đài Loan, bằng bao nhiêu đô la Mỹ? Lúc đó một đồng đô la Mỹ có thể đổi được khoảng ba mươi đồng, phí sinh hoạt một tháng của Thầy không đến hai đồng đô la Mỹ.

A: Một tháng ư?

B: Một tháng.

A: Trời ạ, quá tiết kiệm rồi!

B: Đúng vậy, chúng tôi lúc đó còn trẻ, vọng tưởng tạp niệm nhiều hơn Thầy nên tiêu hao năng lượng cũng nhiều hơn. Tôi học theo Thầy, cũng sống giống như vậy, một ngày tôi cần dùng ba đồng, một ngày Thầy chỉ cần dùng hai đồng tiền Đài Loan là đủ rồi, một ngày ăn một bữa.

A: Một ngày ăn một bữa, là ăn vào giữa trưa đúng không ạ?

B: Chính là giữa trưa ăn một bữa, giữa ngày ăn một bữa thật là tự tại. Vì bạn chi tiêu ít nên cả đời bạn không cần cầu cạnh nhờ vả ai cả.

A: Cả đời không cần nhờ vả người khác.

B: Cả đời không nhờ vả người khác.

A: Nửa tiếng đồng hồ giải quyết xong một bữa ăn.

B: Đúng thế, cả đời không nhờ vả người khác. Người đạt đến mức không mong cầu thì phẩm chất tự nhiên sẽ được nâng lên, đối với người không tranh, đối với thế gian không mong cầu, điều này mới gọi là hạnh phúc thật sự, tốt đẹp tự tại. Không kết oán thù với bất cứ ai, đều có thể sống chung hòa thuận vui vẻ với mọi người, cả đời của người này không luống qua một cách vô ích, đây gọi là hạnh phúc mỹ mãn thật sự. Không phải là giàu sang phú quý, người giàu sang không hưởng thụ được cuộc sống như thế.

A: Bên ngoài thấy rất nhiều người đang hưởng phước, thực sự họ đang...

B: Không, đó là đang uống thuốc độc.

A: Uống thuốc độc.

B: Chúng ta đọc trong “Kinh Vô Lượng Thọ” nói “ăn uống khổ độc”, đúng, câu nói này không phải chính là đang nói con người bây giờ sao? Họ sống những ngày tháng như thế nào? Ăn uống khổ độc.

A: Thừa Pháp Sư, có một lần con đi Tây An quay một bộ phim, khi con đến phim trường thì thấy có rất nhiều người trong tổ quay phim của chúng con vây quanh một con dê núi đen, không phải con cừu mà là con dê núi. Họ đang nói với nhau: “Cô xem này, nó đang khóc đó, khi trói nó lại thì nó khóc, nước mắt chảy không ngừng”. Họ muốn con qua đó xem, con nói: “Làm gì chứ?”. Anh ta nói là phải giết con dê này. Con nói: “Trong phim của chúng ta đâu có giết con dê này đâu, đâu có cảnh này trong phim”. Họ nói đạo diễn thêm ăn nên ông ta vừa thêm cảnh này vào phim, vừa nướng thịt dê vừa đóng phim, phần còn lại đợi đến quay phim xong thì người trong tổ quay phim này mang thịt dê ra ăn, sự việc chính là như vậy. Lúc đó con đã học Phật rồi, thừa Pháp Sư, con liền nghĩ rồi nói rằng: “Ông đạo diễn này cũng thật lạ, ông ta làm gì phải giết con vật đó chứ?” Thế nhưng vì hôm đó bản thân con không được khỏe nên con không đi can, con dê đó

bị nướng, phim cũng đã quay xong. Nhưng khi cảnh đó vừa quay xong, khi vừa nói “cất”, con bước được vài bước thì cảm thấy vô cùng khó chịu, con nói: “Tôi không xong rồi”, sau đó con nôn mửa đến không chịu nổi nữa. Rồi con được đưa về khách sạn, con vẫn không ngừng nôn mửa. Con nói: “Chắc tôi sắp chết rồi, mau đưa tôi về Tây An”. Vì nơi đó cách Tây An rất xa, con nôn liên tục, sau đó con được đưa đến bệnh viện Tây An cấp cứu. Trên đường đi, con vẫn nôn liên tục, thừa Pháp Sư, hình ảnh con dê núi đó hiện ra, nó lượn quanh trước mắt con, sau đó ánh mắt của nó luôn ở mãi trong đầu con. Trong lúc con nôn mửa, nó cứ y như hiện ra trong đầu con vậy, ánh mắt đó, nước mắt đầm đìa, lúc đó con cũng khóc luôn vì quá đau đớn. Thừa Pháp Sư, con nghĩ tại sao lại có thể xảy ra hiện tượng như vậy?

B: Con dê đó có duyên với bạn.

A: Là vì con thấy chết không cứu, đúng không ạ?

B: Không sai, cần phải cứu nó, cứu không được, mọi người không đồng ý, bạn cũng đã cố gắng hết sức rồi.

A: Vì con đã không cố gắng, thực ra con cảm thấy nếu con thành tâm thành ý thuyết phục đạo diễn thì có thể thuyết phục được ông ta, chắc chắn ông ta sẽ nói không cần giết nó nữa. Chính vì bản thân con không cố gắng, con rất hối hận. Thừa Pháp Sư, chính là lúc con nôn mửa như thế, con mới cảm giác được con sắp chết, chính là vì con thấy chết không cứu. Ngài nói xem, con thấy chết không cứu mà động vật còn có tâm sân hận như thế, vậy nếu như giết chúng thì tâm sân hận ấy còn đến mức nào nữa?

B: Không sai, đương nhiên, đương nhiên là vậy rồi, đây là đạo lý nhất định, tất cả động vật đều có linh tính, ngay cả con muỗi, con kiến cũng đều có linh tính, làm sao có thể giết chúng được chứ?

A: Thật là hổ thẹn quá!

B: Vì thế con muỗi, con kiến khi nó quấy rầy, nó hiểu được tình người, bạn dùng tâm chân thành thương lượng với nó, nó hiểu được. Khi tôi ở Úc, căn phòng hiện giờ tôi đang ở, phía sau có một mảnh đất trống tôi xây thêm một căn phòng, để khi có khách đến có thể tiếp đãi. Gian phòng phía sau vừa xây xong thì tôi dọn ra sau ngủ đêm đầu tiên. Sáng hôm sau thức dậy rửa mặt, trong nhà tắm toàn là kiến. Tôi giật mình, làm sao chúng có thể vào đây được? Căn phòng mới xây, chúng làm sao vào đây được? Sau khi tôi nhìn thấy, tôi liền nói: “Kiến Bò Tát, tôi cần dùng nhà vệ sinh, tôi cho các vị nửa tiếng đồng hồ, các vị từ đâu đến thì trở về chỗ đó, nửa tiếng sau tôi quay lại dùng nhà vệ sinh”. Tôi đi ra ngoài nhiễu Phật, niệm Phật. Phía bên ngoài có xây hành lang, tôi ở hành lang niệm Phật, nửa tiếng sau tôi vào, không còn một con kiến nào nữa, chúng biết nghe lời! Nếu như

còn có kiến tôi cũng biết phải làm sao, chắc tôi đành phải đến phòng khác để rửa mặt.

A: Chúng thật biết nghe lời!

B: Chúng thật sự biết cảm động, tâm chân thành, tâm yêu thương, không có chút tâm sân hận nào, chúng ta hòa thuận chung sống với nhau. Mọi người cùng chung sống chăm sóc quan tâm lẫn nhau. Kiến vào cũng chỉ là tìm kiếm thức ăn, chúng ta cho chúng thức ăn chúng cần, thức ăn chúng ta còn dư, để ngoài vườn chăm sóc cho chúng, chúng thật sự hiểu điều đó.

A: Chúng ta cho kiến ăn gì vậy ạ?

B: Thức ăn dư của chúng ta chúng đều có thể ăn được.

A: Chúng có thể ăn được, vậy rau chúng có thể ăn được không?

B: Rau có lẽ là không được.

A: Không được ạ, vậy thì bánh bao, hay cơm chắc có thể được.

B: Cơm thì được.

A: Thưa Pháp Sư, con vì chuyện này mà nhớ đến một vấn đề, ở Bắc Kinh bị nạn gián, chỉ cần một tầng có gián thì toàn bộ tòa nhà đều sẽ có cả. Mà Ngài biết không? Loài gián này truyền bệnh truyền nhiễm, nhất là ở bệnh viện, vậy Ngài nói phải làm sao đây? Thưa Pháp Sư, gặp phải vấn đề này...

B: Đây cũng là do ý nghĩ và hành động bất thiện của chúng ta chiêu cảm.

A: Ý nghĩ và hành động bất thiện của chúng ta chiêu cảm.

B: Đúng, đây cũng là oan oan tương báo, bạn đã làm hại những động vật nhỏ này, nay chúng đến làm phiền, đến báo thù. Vì thế chúng ta không nên làm tổn hại chúng, tuyệt đối không được giết chúng, gián cũng biết nghe lời.

A: Gián cũng biết nghe lời sao ạ?

B: Đương nhiên rồi, tất cả động vật đều biết nghe lời, không có loài nào không biết nghe lời cả, bạn thử xem thì sẽ biết rõ.

A: Thử giống cách lúc nãy Ngài nói.

B: Đúng thế, tôi ở thiên tự đã thử qua rồi, là ở quê của tôi... À không phải ở đó. Mà chính là ở Trung tâm giáo dục văn hóa truyền thống trước đây. Tôi ở nơi đó một tuần, buổi tối tôi đọc Kinh, công phu tối, hôm đó muỗi rất nhiều, tôi nói với các con muỗi: “Muỗi Bò Tát, tôi công phu tối, các vị thích nghe thì có thể vào đây, các vị đừng làm phiền tôi nhé!” Tôi thấy muỗi đậu trên tường có khoảng bốn, năm chục con.

A: Nhiều vậy sao ạ?

B: Đúng vậy. Tôi công phu tụng Kinh xong, chúng vẫn không bay đi, nhưng chúng không làm phiền tôi, sáng hôm sau thức dậy thì thấy trên tường vẫn còn mười mấy con, chúng rất hiểu chuyện, không phải không hiểu đâu. Chúng ta không hại chúng, chúng sẽ không hại chúng ta; chúng ta làm hại chúng, chúng sẽ đến báo thù, điều này chúng ta nhất định phải biết. Chúng ta dùng tâm yêu thương, tâm yêu thương chân thành, chúng ta yêu bản thân mình như thế nào thì cũng yêu thương chúng như thế đó, như vậy thì sẽ khiến chúng cảm động.

A: Thưa Pháp Sư, chúng con đối với gián Bò Tát, phải chấp tay nói: “Gián Bò Tát, các vị về không gian sinh sống của các vị, tôi cho các vị một ít thức ăn”. Gián ăn gì vậy ạ?

B: Ăn đồ có dầu.

A: Dầu à, vậy con cho chúng ăn một ít dầu được không ạ?

B: Được, có thể nhỏ vài giọt dầu vào trong bánh bao hay cơm cho chúng ăn.

A: Có thể thương lượng với chúng được, vậy con sẽ về nói lại cho mọi người biết.

B: Đúng. Những thức ăn cho động vật nhỏ ăn tốt nhất nên để bên ngoài nhà ở.

A: Thưa Pháp Sư, nhà của chúng con ở trên lầu thì phải làm sao?

B: Trên lầu có cái này không?

A: Lối đi à?

B: Lối đi, đúng rồi.

A: Thưa Pháp Sư, con nghĩ là để ở lối đi cho chúng ăn, vậy người ta đi lại đạp chết chúng thì sao?

B: Rắc rồi, đúng thế.

A: Không giống ở tầng trệt, giống như tứ hợp viện thì có thể làm cách này.

B: Đúng rồi, có hành lang không?

A: Hành lang thì có nhưng cũng có người đi qua đi lại.

B: Hành lang rất nhiều người.

A: Đúng vậy đó thưa Pháp Sư, con sợ chúng bị đạp chết, nơi đó tụ tập đông người.

B: Không sai, không sai, vậy thì mời chúng ra ngoài.

A: Vậy thì thương lượng với chúng là được rồi phải không ạ?

B: Không sai, thương lượng với chúng, đúng thế, nhất định phải chọn cách an toàn.

A: Vậy có thể như vậy được không? Nhà con ở tầng trệt, ví dụ có một bãi cỏ, con bỏ thêm ít dầu vào thức ăn cho chúng, nói với chúng: “Các vị đừng ở trên lầu của chúng tôi, các vị ăn ở bãi cỏ này, tôi cho các vị thức ăn, đúng giờ tôi sẽ mang thức ăn cho các vị”, thương lượng như thế với chúng, chúng nhất định sẽ biết.

B: Không sai, chúng hiểu được.

A: Dạ.

B: Đúng vậy.

A: Thưa Pháp Sư, con lại có một thắc mắc như thế này, những con vật này bị loài người chúng ta giết, vậy chúng có linh hồn không?

B: Có đấy.

A: Vậy linh hồn của chúng đi đâu thưa Pháp Sư?

B: Linh hồn của chúng giống như người vậy đó.

A: Cũng giống như người.

B: Đúng, nhưng nghiệp của chúng nặng, rất có thể lại đầu thai vào đường súc sanh. Bạn nghĩ xem, mỗi người chúng ta trong đời này giết hại bao nhiêu động vật? Chúng ta sau này sẽ trả bằng cách nào?

A: Nhiều vô số kể.

B: Đúng thế. Thọ mạng của những con vật này rất ngắn, sau khi chết rồi, chúng lại đầu thai trở lại, không biết phải sống chết bao nhiêu lần, vậy thì bạn sẽ biết việc này khổ như thế nào. Oan oan tương báo, phải thường xuyên nghĩ đến, không được ức hiếp người khác.

A: Ăn thịt là ức hiếp người khác phải không ạ?

B: Ưc hiếp người khác là tâm trộm cắp, ăn thịt là tâm trộm cắp còn cộng thêm giết hại.

A: Ăn thịt là tâm trộm cắp còn cộng thêm giết hại sao?

B: Phải, đúng vậy đó. Người hiểu rõ rồi thì sẽ không làm việc này. Oan oan tương báo cho đến khi nào? Đời đời kiếp kiếp, phiền phức to rồi.

A: Phiền phức to rồi.

B: Đúng, đời này của chúng ta khó khăn lắm mới gặp được pháp môn Tịnh Độ, pháp môn này vô cùng thù thắng, thật sự rất khó tin, pháp môn này tuy rất khó tin nhưng rất dễ tu.

A: Rất dễ tu à?

B: Rất dễ tu, khi bạn đã thật sự tin tưởng rồi thì không có người nào không thành tựu.

A: Niềm tin là quan trọng nhất, chính là then chốt.

B: Niềm tin là then chốt, đây là con đường duy nhất thoát khỏi sanh tử, có thể vượt khỏi luân hồi. Chúng ta đời này có duyên gặp được, đặc biệt là gặp được quyền hội tập của cư sĩ Hạ Liên Cư, quyển sách này quá tốt.

A: Chính là “Đại Kinh Giải”, “Khoa Chú” mà hiện giờ Ngài đang giảng.

B: Không sai, quyển tập chú này là do lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ chú giải.

A: Tập chú?

B: Đúng, Ngài ấy dùng 83 loại Kinh luận.

A: 83 loại?

B: Kinh luận.

A: Kinh luận.

B: Dùng 111 Chú sớ của Tổ Sư Đại Đức để chú giải bộ Kinh này, nội dung vô cùng phong phú. Ngài dùng 6 năm để thu thập những tài liệu này, cung cấp cho chúng ta tham khảo, thật là cảm động. Đọc bộ Kinh này đồng nghĩa với đọc tinh hoa của 193 loại sách, giống như “Quần Thư Trị Yếu” vậy đó, “Quần Thư Trị Yếu” gồm 65 loại, quyển Kinh này 193 loại.

A: Mỗi ngày buổi sáng Pháp Sư giảng hai tiếng đồng hồ, chiều lại giảng hai tiếng đồng hồ.

B: Đúng thế.

A: Nên con cảm thấy người thế gian chúng ta bây giờ rất có phước báo, là đại phước báo! Pháp Sư nói phải không?

B: Đúng vậy, Kinh này giảng thấu suốt, rõ ràng, tường tận, một mực cầu sanh Tịnh Độ, luôn dùng tâm thiện đối xử với tất cả chúng sanh.

A: Dùng tâm thiện đối xử với tất cả mọi người.

B: Điều là bạn đạo cùng nhau học tập, bạn nói xem vui biết bao, pháp hỷ sung mãn, thường sanh tâm hoan hỷ.

A: Cảm ơn Pháp Sư. Thưa Pháp Sư, lúc con còn nhỏ, ba con có kể cho con nghe về một câu chuyện, chuyện kể về gia tộc của chúng con. Thôn của chúng con là Đình Gia Thôn, bác cả là một người bà con của gia đình con, vì con trai sắp cưới vợ, gia đình không đủ chỗ ở nên phải xây thêm một gian nhà ở phía Tây. Đêm hôm đó bác nằm mơ thấy một cụ già râu tóc bạc phơ đến nói với bác: “Ông đừng xây nhà ở phía Tây, ông nên xây ở phía Đông”. Cụ già nói tiếp: “Đó là nhà của tôi, chúng tôi đã ở đó lâu lắm rồi, ông hãy xây ở bên kia, ông nhất định phải nhớ đó, ông phải xây ở phía Đông, bên ấy phong thủy cũng rất tốt”. Cụ già đã nói với bác như thế. Sáng hôm sau khi bác thức dậy thì quên mất giấc mơ đó, trời vừa sáng thì họ động thổ ở phía Tây. Sau khi động thổ thì không thể tưởng tượng

được, khi cuộc sắt cuộc xuống đất thì con rắn lớn bị đứt làm hai khúc, còn có rất nhiều, rất nhiều những con rắn con. Bác vẫn không nhớ ra giấc mơ đó, bác nói: “Làm sao lại như vậy chứ?” Bắt đầu từ ngày hôm sau, trong gia đình bác, những người trong gia tộc không hiểu sao lại vô duyên vô cớ mâu thuẫn, rồi thì cầm cuộc và xẻng đánh lẫn nhau, người này đánh người kia, đều là người thân với nhau cả. Gia tộc trước đây rất lớn, rất nhiều người. Thừa Pháp Sư, có cháu trai, chắt trai..., toàn gia tộc bắt đầu đánh nhau, sau đó thì nhà tan người mất. Về sau bác ấy mới nhớ ra, bác nói: “Tôi nhớ ra rồi, tất cả đều là do tôi không nghe lời nhắc nhở, vì cụ già tóc bạc báo mộng cho tôi có thể là rắn tiên, và có lẽ ông ta đã tu hành rất nhiều năm rồi”.

B: Không sai.

A: Sau này người trong thôn đều không dám xem nhẹ việc này nữa. Vì thế mang giấc mơ này so sánh với hiện thực, thừa Thầy, con nghĩ chẳng lẽ lại là sự trùng hợp hay sao?

B: Không phải là trùng hợp.

A: Không phải trùng hợp, nên khi động thổ phải thật cẩn thận đúng không Thầy?

B: Không sai, phải cẩn thận, đúng thế.

A: Thừa Pháp Sư, hiện nay có rất nhiều nơi khai hoang đào đất, mở đường núi, nổ bom khai khoáng, khai quật khảo cổ, đào mộ, thậm chí là chặt cây, cần phải làm gì trước để công việc có thể thuận lợi ạ?

B: Giới luật trong Phật pháp nói rất rõ ràng, người xuất gia trước đây sống ở trên núi, dựng một túp lều tranh, chặt vài cái cây rồi lợp cỏ phía trên, lều tranh nhỏ để tu hành. Phật nói trong Kinh rằng khi bạn chọn được cây nào thì ba ngày trước đó bạn phải tụng Kinh siêu độ cho thần cây đó.

A: Phải tụng Kinh siêu độ cho thần cây.

B: Đúng thế, siêu độ thần cây, xin họ dọn nhà, ba ngày sau bạn mới đến chặt cây, bạn phải cho họ thời gian để họ dọn đi. Đây là việc nhỏ, thần cây có thể rời khỏi, sẽ nhường cho bạn. Cây vốn không có thần, là do có quỷ thần sống ở trong cây.

A: Quỷ thần sống trong cây thì họ trở thành thần cây à?

B: Đúng. Họ sống trong cái cây này, nên họ có thể dọn nhà. Cây càng to, cây khoảng mấy trăm năm thì cây đó có rất nhiều thần cây có đạo hạnh.

A: Rất nhiều thần cây có đạo hạnh.

B: Rất có công phu tu tập, thật vậy.

A: Vậy chúng ta động đến cây của họ thì nguy rồi.

B: Vậy thì phiền phức lớn rồi. Thông thường người xuất gia không nên tìm những cái cây to như thế, to như vậy là được rồi, làm cây cột nhỏ là được rồi. Vì vậy dùng vật liệu càng đơn giản, càng ít càng tốt. Ở Úc, chúng tôi có mua lại một ngôi nhà bên cạnh học viện, ngôi nhà rất cũ, chúng tôi muốn xây lại nơi đó. Phía trước đường đi có một dãy cây, ít nhất phải chặt bỏ bốn cái cây, vì sao vậy? Như vậy xe mới có thể chạy vào được, để xe chở vật liệu chạy vào. Chúng tôi cũng làm y theo Phật pháp, trước đó ba ngày đọc Kinh cho họ, mời họ dọn nhà, kết quả là có một vị xuất gia trẻ tuổi của chúng tôi tối ngủ được thần cây báo mộng, họ nói thời gian ba ngày không đủ, cần phải bảy ngày. Điều này làm cho chúng tôi nghĩ đến cuộc sống của người Úc đều rất chậm chạp, cái gì cũng chậm chạp, nơi khác ba ngày là đủ rồi, họ lại yêu cầu phải bảy ngày mới đủ. Thế là sau này, hể chúng tôi chặt cây, chúng tôi đều làm Phật sự cho họ, siêu độ cho họ, mời họ dọn nhà trước bảy ngày. Việc này là có thật, rất linh nghiệm.

A: Thừa Pháp Sư, người hiện đại không ai biết lễ nghĩa này cả. Sau này chúng con khi đến nơi nào trên đất nước, nhất định phải tìm hiểu phong tục tập quán ở nơi đó, dựa theo phong tục tập quán ở nơi đó mà làm. Nếu không thì có thể sẽ đắc tội với rất nhiều...

B: Không sai, chỉ cần bản thân chúng ta có tâm chân thành, đồng ý sống hòa thuận với tất cả quỷ thần, với tất cả động thực vật, chúng ta cùng yêu thương lẫn nhau, tương thân tương ái chăm sóc lẫn nhau, vậy thì sẽ có linh nghiệm. Nếu bạn mê muội điên đảo, bạn không biết việc này, vốn dĩ không tin, vậy thì sẽ tạo ra ân oán.

A: Thừa Pháp Sư, từ đây có thể thấy, nếu chúng ta muốn động thổ hay muốn chặt cây, nhất định phải thương lượng trước với thần cây.

B: Không sai.

A: Còn nếu muốn động thổ thì sao ạ?

B: Cũng vậy.

A: Nhất định phải nói với những sinh linh bên dưới đất, phải nói chúng ta cần thời gian như thế nào, tôi cho các vị thời gian nhất định, các vị có thể dọn nhà không? Chúng ta có thể thương lượng với họ như vậy, chúng ta không thể tùy tiện động thổ, đúng không ạ?

B: Đúng vậy.

A: Thực ra mọi người cần phải biết đạo lý này, rất nhiều người không biết, không ai dạy cho chúng con, thừa Pháp Sư, nên không hiểu được đạo lý này!

B: Bây giờ rất khó, bây giờ bạn nói đạo lý này với họ thì họ cũng không tin, họ nói bạn mê tín, vậy đành để họ tự trải nghiệm vậy.

A: Vậy thì họ sẽ gặp xui xẻo đó!

B: Đúng, đúng thế, chúng ta phải thật cẩn thận, phải chú ý.

A: Thừa Pháp Sư, có khi chúng con đi quay phim, có lúc quay ở nhà xác (**Thái Bình Gian là nhà xác đó nhé**) hay là ở nghĩa địa, có rất nhiều người trong đoàn có những phản ứng không bình thường. Nửa năm trước, một người bạn rất thân của con, là một người nổi tiếng trong nước, anh ta là diễn viên, bộ phim đó do anh ta làm đạo diễn, trong đó có một cảnh anh ta quay ở nhà xác. Thừa Pháp Sư, sau khi quay xong, còn chưa rời khỏi nhà xác, vẫn đang thu dọn máy quay, trong vòng nửa tiếng đồng hồ thì bỗng nhiên mặt anh ta sưng lên, sau đó thì đầu to không thể tưởng tượng được, sưng to kinh khủng. Liền đưa ngay anh ta đến bệnh viện, nhưng bác sĩ không khám ra được nguyên nhân căn bệnh, các chỉ số xét nghiệm của anh ta đều vượt mức bình thường. Sau này trên mạng công bố nói rằng người này sắp chết. Sau đó có một người học Phật nói với anh ta: “Anh làm sao vậy?” Anh ta nói: “Tôi quay phim ở nhà xác”. Người đó nói: “Anh đã đụng chạm đến những linh hồn ở đó, những linh hồn vừa mới mất, anh mau cùng vài người đi đến nhà xác đi”. Anh ta liền mời vài vị Thầy xuất gia đi cùng, anh ta quỳ mãi ở nơi đó sám hối. Lúc đó anh ta đã không thể tự mình đi được nữa, phải nhờ người dìu anh ta đi, mặt sưng to đến không còn nhìn ra hình dạng gì nữa. Sau đó anh ta khóc rất đau khổ, anh ta phát tâm sám hối rất chân thành, nói rằng: “Tôi xin lỗi, tôi không biết, tôi không biết đã làm phiền các vị, sau này tôi không dám nữa, bây giờ tôi sẽ nói cho mọi người biết rằng sau này không được đến nhà xác quay phim nữa, nhất định không được, tôi sai rồi”. Mọi người ở đó tụng Kinh niệm Phật cho họ, đặc biệt là niệm A Di Đà Phật. Một tiếng đồng hồ sau thì kỳ tích xuất hiện, mọi người dường như quên mất anh ta, nhưng khi quay lại xem thì mặt anh ta đã bình thường trở lại. Về sau người diễn viên này nói với con: “Gia Lê à, sau này cô nói cho mọi người biết là không được đến nhà xác quay phim, không được đến làm phiền những chúng sanh đó”.

B: Không sai.

A: Thật đó, thật đáng sợ. Còn một người nữa, anh ta là nhà thiết kế mỹ thuật của chúng con, làm công tác về mỹ thuật. Anh ta thấy chúng con đứng ở đó lễ Phật liên tục, vì chúng con quay phim ở chùa, thường hay lễ Phật. Anh ta liền nói năng bừa bãi, anh ta không tin, anh ta nói: “Các người sao lại quá mê tín như vậy, làm gì có thần thánh? Lạy tôi đi nè! Tôi chính là thần thánh đây, sao nào?” Nói rồi, anh ta leo lên cao. Anh ta leo lên một cái thang, cái thang đó không cao lắm. Anh ta vừa nói, mà còn nói những lời khiếm nhã, chửi mắng, anh ta nói: “Các người mê tín quá rồi, làm gì có thần thánh, làm gì có Bồ Tát, làm gì có Phật?” Lúc anh ta đang nói thì thấy anh ta rất kỳ quái, giống như đoạn phim quay chậm

vậy, đầu anh ta đập xuống đất rồi chết luôn, mọi người đều sợ hết cả hồn vía. Có một người hiểu chuyện đứng bên cạnh nói: “Phật Bồ Tát không hại người, nhưng những vị thần Hộ Pháp thì không cho phép như thế”. Anh ta nói: “Cậu đã không tin thì thôi, cậu lại còn nói xàm nói bậy, để rồi phải mất mạng như thế”.

B: Đúng, không sai. Người này chết như vậy thì anh ta sẽ bị đọa địa ngục đấy.

A: Đọa địa ngục.

B: Đúng, thật đáng thương.

A: Thật là đáng thương, Ngài xem báo chí lập tức đăng ngay tin này. Thưa Pháp Sư, khi còn nhỏ, con có nghe ba con kể một câu chuyện, ba con có một người bạn rất thân, mới cưới vợ. Cô vợ trẻ đó đang đi chợ, vì cô ấy gấp quá, bản thân cô lại đang mang thai, cô ấy liền đi tiểu tiện ở bãi đất hoang, ở nghĩa địa. Trên đường về, tự nhiên cô ấy bị điên, bây giờ con biết đó gọi là bị nhập. Sau khi bị điên, cô ấy tự nắm lấy tóc của mình, nói: “Ta tu hành rất nhiều năm rồi, ta là cáo tiên, ta tu hành đã nhiều năm như thế, cô lại phá ta như vậy, cô mang đồ dơ đến xông trúng ta, ta phải lấy mạng của cô”. Sau đó, ba con hiểu được sự tình liền nói: “Tôi có thể làm công đức hồi hướng cho Ngài được không? Ngài nói xem tôi phải làm sao để tiếp đãi Ngài? Tuổi đời cô ấy còn rất trẻ, không hiểu chuyện, tôi thay cô ấy xin lỗi Ngài.” Nói rồi thì dập đầu lạy liên tục, chồng cô ấy cũng dập đầu lạy, nhưng cáo tiên đó nói: “Không được, bất luận thế nào ta cũng phải lấy mạng cô ta”. Ba ngày sau thì cô ấy chết.

B: Đúng thế.

A: Thưa Pháp Sư, từ đó về sau ba con luôn dặn dò con, vì con thường hay đến đất hoang để quay phim, quay ở nông thôn. Thầy xem, bây giờ người ta thường đi cắm trại, dã ngoại, leo núi, đến những vùng đất hoang, kỳ thực phải tôn trọng những sinh linh dưới đất đó. Vì thế lần nào ba con cũng dặn con, mẹ con cũng dạy con, đến nơi đó nhất định phải ho vài tiếng, rồi nói: “Tôi xin lỗi, xin lỗi nhé, đã làm phiền, tôi muốn ‘giải quyết’ một chút, có thể nhường cho tôi ‘giải quyết’ một chút không? Xin lỗi đã làm phiền các vị, có thể nhường cho tôi một chút không?” Lại ho vài tiếng, đợi một lát sau mới ‘giải quyết’. Thưa Pháp Sư, có phải như vậy không?

B: Phải, đúng như thế.

A: Vậy là do chúng ta không thấy được phía dưới, ở phía dưới mảnh đất đó có rất nhiều sinh linh, đúng không ạ?

B: Không sai, nhìn không thấy được, không chỉ ở dưới đất mà xung quanh cũng có.

A: Xung quanh cũng có. Cho nên chúng ta muốn đến nơi đó, ví dụ như chúng con muốn đến nghĩa địa, mộ phần, khi quay phim thì nhất định phải nói với họ: “Làm phiền rồi, các cô bác anh chị, xin lỗi nhé, chúng tôi muốn quay phim, làm phiền các vị rồi”. Nhất định phải nói với họ như thế thì bạn mới có thể quay được, đúng không ạ?

B: Không sai, nhất định phải lễ phép.

A: Có lễ phép.

B: Không sai.

A: Nếu không, phim quay không thu hình được. Có một lần chúng con quay phim ở nghĩa địa, đạo diễn không nghe lời khuyên, ông ta không nghe, không tin. Vì thế sau khi quay xong, hôm đó vất vả khó khăn lắm mới quay xong, vì nghĩa địa rất xa, sau khi quay xong trở về thì, thưa Thầy, thật kỳ lạ, bốn cái máy quay, tất cả phim của một ngày đều không thu được gì cả, đều trống không, không thu lại bất kỳ hình ảnh nào cả.

B: Đúng vậy.

A: Chúng sanh đã nổi giận, họ sanh tâm sân hận đúng không ạ?

B: Đúng, không sai.

A: Vì thế chúng ta nhất định phải hiểu lễ nghĩa này. Thưa Pháp Sư, hồi ấy đường ở Diên An Tây - Thượng Hải gần chùa Tịnh An, cũng là trường cũ của con, lúc đó muốn xây một cây cầu vượt, nhưng khi muốn đóng cột thì làm thế nào cũng không thể đóng xuống được, đã dùng tất cả các phương pháp khoa học cũng không đóng xuống được. Ủy ban lãnh đạo của thành phố Thượng Hải đương thời, ông ấy liền đến chùa mời một vị Thầy xuất gia. Thầy đến nơi đó, sau khi xem xong thì không nói gì mà đi khỏi. Ngày hôm sau họ lại dùng tâm chân thành mời vị Thầy đó đến. Vị Thầy đó vừa nhìn thì nói: “Như thế này, tôi có thể tụng Kinh, nhưng các vị phải đồng ý với tôi một việc, nhất định phải khắc chín con rồng lên trên cây cột này, vì các vị đóng trên long mạch”. Khi vị Thầy đó đọc Kinh thì con rồng này có thể xoay người. Kết quả là sau khi đọc Kinh xong, các cây cột có thể đóng xuống được. Pháp Sư xem bức ảnh con mang đến, cây cột ở gần chùa Tịnh An, Ngài xem có chín con rồng khắc trên đó. Thưa Pháp Sư, xin hỏi Ngài thật sự có rồng không? Tại sao lại nói người nước ta là con cháu của rồng vậy ạ?

B: Đúng, quả thật là có.

A: Quả thật là có, quả thật là có rồng.

B: Đúng thế, chủng loại của rồng rất nhiều, trong Kinh Phật cũng nói rất rõ ràng.

A: Thưa Pháp Sư, rồng là rắn phải không?

B: Rồng cao hơn rắn một bậc.

A: Cao hơn một bậc.

B: Đúng vậy, chúng là đồng loại.

A: Đồng loại, vậy khi nào rắn thành rồng vậy ạ?

B: Đây cũng là do phước báo.

A: Phước báo.

B: Đúng, chúng là một loại chúng sanh.

A: Một loại chúng sanh.

B: Đúng vậy, cũng chính là một loại chủng tộc.

A: Một loại chủng tộc.

B: Đúng vậy.

A: Thưa Pháp Sư, xin Ngài chỉ dạy cho chúng con rõ, tại sao nói người nước ta là con cháu của rồng?

B: Thế hệ sau của rồng, chúng ta với rồng chắc chắn là có liên quan.

A: Chúng ta với rồng có liên quan.

B: Có liên quan, đúng vậy.

A: Vậy rồng là tổ tiên của chúng ta sao?

B: Chắc chắn có liên quan đến tổ tiên, gọi là rồng đồng nghĩa với loài tôn quý nhất trong các loại chúng sanh.

A: Tôn quý nhất.

B: Đúng.

A: Vậy thì linh tính của chúng rất cao đúng không ạ?

B: Rất cao, không sai, linh tính rất cao, cho nên có rồng trên trời.

A: Rồng trên trời.

B: Có rồng trên trời, có rồng dưới đất, có rồng dưới nước.

A: Thủy tộc cũng có rồng sao Thầy?

B: Đúng, không sai. Là Long Vương, Tứ Hải Long Vương. Các sông suối đều có Long Vương.

A: Lão Long Vương cũng là rồng sao?

B: Đúng vậy.

A: Ô Lão Long Vương ở dưới nước.

B: Đúng, bạn nói xem, Trường Giang, Hoàng Hà có bao nhiêu rồng? Rất nhiều, chúng cũng có tổ chức xã hội đó.

A: Có tổ chức xã hội.

B: Đúng thế, chúng có cấp bậc.

A: Vậy những con tôm, con cá có phải là con cháu của rồng không?

B: Đúng thế, có thể nói là cấp dưới của chúng.

A: Cấp dưới.

B: Đúng, không sai.

A: Vậy tất cả những chúng sanh thuộc loài thủy tộc đều là do Long Vương cai quản sao?

B: Không sai, do Long Vương quản. Trong Kinh Phật ghi chép rất nhiều. An Thế Cao là người dịch Kinh ở Trung Quốc thời kỳ đầu, là vị sư nổi tiếng nhất, người đời Hậu Hán. Vị này có một người bạn cũng tu hành rất tốt, am hiểu Kinh sách, thích bố thí, về sau làm Long Vương, nguyên nhân tại sao? Vì vị sư này khi trì bát khát thực gặp phải thức ăn không tốt thì trong tâm cảm thấy khó chịu.

A: Chỉ sanh một niệm như thế thôi!

B: Đúng vậy.

A: thật là đáng sợ, chỉ sanh tâm động niệm như vậy thôi.

B: Đúng thế đó, chỉ một niệm như vậy thôi, niệm không tốt, không có tâm biết ơn, không có tâm cung kính, cảm thấy trong lòng không thoải mái. Chỉ do như vậy mà đọa lạc làm Long Vương, chính là Long Vương của hồ Bà Dương. Vì vị sư này thích bố thí, cho nên phước báo rất lớn; vị ấy am hiểu Kinh sách, giảng Kinh dạy học, nên vị ấy rất có trí tuệ. Vị Long Vương này có phước báo, có trí tuệ, người trong vòng một ngàn dặm đều đến miếu Long Vương thắp hương.

A: Miếu Long Vương.

B: Thắp hương ở miếu Long Vương.

A: Long Vương cũng có miếu sao ạ?

B: Có đấy.

A: Đến giờ vẫn chưa thấy qua.

B: Toàn hồ Bà Dương là do Ngài ấy quản, vì thế khi ra khơi, bạn đến thắp hương cúng Ngài, bạn sẽ lên đường bình an; nếu bạn không đến cúng Ngài thì thuyền của bạn sẽ gặp phải rắc rối.

A: Vậy biển cũng là do Long Vương quản sao ạ?

B: Long Hải Long Vương là lớn nhất, đúng vậy.

A: Vậy nếu bị lật thuyền là do Long Vương không hài lòng, Ngài có thể làm cho thuyền bị lật.

B: Đúng là như vậy đó, cho nên Mã Tổ là Long Vương.

A: Thưa Pháp Sư, thế nào gọi là Mã Tổ?

B: Miếu Mã Tổ.

A: Miếu Mã Tổ.

B: Đúng, đó là Long Vương.

A: Là Long Vương sao ạ?

B: Ngài ấy quản về biển, lớn hơn sông.

A: Miếu Mã Tổ là Long Vương sao?

B: Đúng thế, Miếu Long Vương. Vì thế bạn xem những người làm trên thuyền khi ra biển, họ đều rất tin tưởng, cuộc hành trình của họ nhất định phải cúng Mã Tổ, nhất định phải thắp hương ở miếu Long Vương.

A: Cầu xin cho họ ra biển bình an.

B: Không sai.

A: Miếu Mã Tổ là như vậy, vì vậy ven biển của thành phố đều có miếu Mã Tổ. Trước đây con không hiểu miếu Mã Tổ, thì ra miếu Mã Tổ là như vậy. Thưa Pháp Sư, lúc này Pháp Sư có nói, Ngài ấy sanh tâm động niệm như vậy liền bị đọa lạc thành rồng, đương nhiên họ tu phước báo lớn như thế. Những người có suy nghĩ như vậy rất nhiều, thường là đối với những việc không vừa ý mình, thật là đáng sợ, sanh tâm động niệm thật đáng sợ. Vì thế con người phải có trách nhiệm đối với việc sanh tâm động niệm của chính mình, đều có nhân quả đúng không Thầy?

B: Đúng, phải chịu trách nhiệm 100%.

A: Cho nên chúng ta nhất định phải cẩn thận, sanh tâm động niệm của chúng ta như thế nào thì hậu quả sẽ như thế ấy.

B: Đúng thế. Đạo lý này, ngay cả nhà lượng tử lực học đều nhắc đến, cách nói rất gần với trong Kinh Phật, thực sự mà nói, toàn vũ trụ đều là do sanh tâm động niệm của chúng ta giữ vai trò chính.

A: Toàn vũ trụ đều là do sanh tâm động niệm của chúng ta làm chủ.

B: Đúng, đúng vậy.

A: Vậy bao gồm cả cách nghĩ, hành động của chúng ta trong đó, đúng không ạ?

B: Đúng thế, tư tưởng của bạn thiện thì tất cả đều thuận lợi. Thế giới ngày nay tại sao lại trở nên như thế? Là kết quả của người sống trên trái đất khởi tâm động niệm bất thiện tạo nên, đây là báo cáo của nhà khoa học. Ba mươi năm gần đây, nhà khoa học phát hiện ra tất cả hiện tượng vật chất đều có liên quan đến ý nghĩ.

A: Tất cả hiện tượng vật chất đều có liên quan đến ý nghĩ.

B: Có liên quan, ý nghĩ của chúng ta thiện, hiện tượng vật chất đều tốt đẹp; ý nghĩ bất thiện thì không có vật gì là tốt đẹp cả, cho nên cảnh tùy tâm chuyển. Trung Quốc có một câu ngôn ngữ: “*Người phước ở đất phước, đất phước người phước ở*”. Bạn có phước báo thì khi bạn ở nơi đó, nơi đó mưa thuận gió hòa, điều gì cũng tốt đẹp cả; người không có phước báo, nơi này vốn là đất phước, họ ở vài ba năm thì hoàn toàn biến thành xấu hết.

A: Vậy mới nói rằng vật chất, bao gồm cả hoàn cảnh tự nhiên đúng không ạ?

B: Đúng, nên Phật nói tất cả do tâm tạo.

A: Tất cả do tâm tạo.

B: Đúng vậy đó, tâm chính là ý nghĩ. Thế giới Cực Lạc tốt đẹp là do tâm của tất cả mọi người ở thế giới Cực Lạc đều lương thiện, đều thanh tịnh. Thế giới hiện nay của chúng ta trở nên như vậy, bạn nghĩ xem, người dân sống trên trái đất, mỗi ngày họ suy nghĩ những gì, mỗi ngày họ làm những gì thì bạn sẽ biết rõ. Nếu tư tưởng của họ thuần chánh, lương thiện thì thế giới này của chúng ta sẽ trở thành thế giới Cực Lạc. Người thời xưa tốt hơn người trong xã hội chúng ta bây giờ, vì sao vậy? Tư tưởng của họ không rời khỏi luân lý, đạo đức, nhân quả. Họ có phạm vi tiêu chuẩn này, có thể tuân thủ, không vượt quá mức. Vì thế xã hội thời đó yên ổn hài hòa, thái bình thịnh trị. Đạo đức chính là ở chỗ này, điều này có liên quan rất lớn đến giáo dục. Giáo dục của con người bây giờ chỉ là giáo dục khoa học kỹ thuật, luân lý không còn nữa, đạo đức cũng không còn nữa, nhân quả cũng mất luôn. Cho nên cứ mãi lo phát triển khoa học kỹ thuật chỉ giúp con người tạo tội, khoa học kỹ thuật đang giúp con người tạo ác nghiệp, điều này mang lại nạn kiếp cho con người, đạo lý này rất sâu sắc.

A: Thưa Pháp Sư, cách đây không lâu, đài truyền hình Trung Ương phát tiết mục khoa học, kể về một câu chuyện với đề tài là “Trảm thủ phi xà”. Cái đầu rắn bị chặt sau hai mươi phút bỗng nhiên phóng lên cao khoảng hơn hai tấc, cắn chặt đầu ngón tay của người mua rắn. Mọi người cùng giúp mới gỡ được cái đầu rắn ra, qua nhiều lần điều trị mới giữ được tính mạng của anh ta, nhưng vẫn bị mất đầu ngón tay, phải cưa bỏ. Bác sĩ nói với anh ta, ông ấy nói rằng lấy rắn hổ mang ngâm rượu, nửa năm sau thịt của con rắn này đã thối rửa hết nhưng vẫn còn cắn người. Xin hỏi Pháp Sư, rắn làm sao có khả năng báo thù mạnh như thế?

B: Đây là sự chấp trước nghiêm trọng, ý niệm báo thù mãnh liệt có thể sinh ra năng lượng rất lớn. Anh ta đã gặp phải việc này, gặp được đương nhiên là cũng có nhân duyên, không phải là điều ngẫu nhiên. Nếu như trước đây không tạo nhân thì chắc chắn sẽ không gặp hậu quả, nhất định là đối với việc giết rắn, làm tổn hại

loài động vật này, kiếp trước đã kết cái duyên này rồi. Vì thế con người sống trên đời phải biết nhẫn nhịn.

A: Biết nhẫn nhịn.

B: Nhẫn nhịn, đừng kết oán thù với người khác, cũng đừng kết oán thù với động vật. Kết oán thù rồi thì rất phiền phức, nếu chấp trước của chúng quá nghiêm trọng, không báo thù không được thì oán thù này rất khó hóa giải.

A: Thưa Pháp Sư, con nghe nói trong các loài động vật, tâm sân hận của rắn là nặng nhất phải không ạ?

B: Nặng nhất, vả lại tâm của chúng rất độc ác, tâm không ác, không thâm độc thì sẽ không dọa vào loài súc sanh này.

A: Pháp Sư nói đây là nhân quả của chính bản thân chúng.

B: Đúng, không sai. Tâm của loài động vật này vô cùng hung ác, ý niệm báo thù rất mạnh mẽ. Tất cả rắn độc mãnh thú đều là loại tâm này cả.

A: Vì trước đây, khi chúng làm người, tâm sân hận quá sâu nặng.

B: Không sai, rất sâu nặng. Cho nên phải dùng tâm từ bi để hóa giải, dùng tâm chân thành từ bi để cảm hóa chúng.

A: Thưa Pháp Sư, nếu nói khi họ làm người, vì tâm sân hận quá sâu nặng nên họ bị dọa lạc thành loài rắn, sau khi họ bị dọa làm súc sanh thì tâm sân hận của họ lại càng sâu nặng thêm, nghiệp tội của họ sẽ ngày càng chồng chất giống như lăn quả cầu tuyết, càng lúc càng nặng sao?

B: Không sai, chính là như vậy, cuối cùng họ vẫn sẽ gặp ác báo.

A: Vậy thật là không đáng...

B: Nên mới nói hại người chắc chắn là hại mình.

A: Hại người chắc chắn là hại mình.

B: Chắc chắn hại mình, đây là đạo lý tất nhiên. Cho nên khi người khác làm hại chúng ta, chúng ta nên tha thứ cho họ, đừng tính toán thì được hóa giải xong, đôi bên đều có lợi. Nếu nói nhất định phải báo thù thì cả hai đều đau khổ, mà báo thù qua báo thù lại, nghĩa là đời đời kiếp kiếp không lúc nào ngừng nghỉ, khổ không thể nói được, điều này chúng ta không thể không biết.

A: Thưa Pháp Sư, hai ngày trước, báo chí Ấn Độ đã đăng một câu chuyện, là người thật việc thật. Có một người đi vào rừng hái thuốc, không cẩn thận bị ngã vào một cái hang sâu, rơi vào trong cái hố khoảng ba mươi mét, vật vã hai ngày hai đêm cũng không thể leo lên được, thấy là chết chắc vì đói và khát. Bỗng nhiên có một con măng xà dài hơn mười mấy mét, dùng phần đuôi to dài của nó đưa vào cái hố sâu để kéo người này lên, con măng xà dùng hết sức để kéo anh ta lên, nhờ đó mà anh ta thoát chết. Nhưng người này sau khi được cứu, anh ta

không hề biết ơn, ngược lại còn báo với chính quyền địa phương. Chính quyền cử một nhóm người đi bắt con mãng xà này, cuối cùng cũng bắt được nó nhốt vào một cái lồng. Người này cũng không biết rõ hình dáng con mãng xà như thế nào, anh ta cũng muốn đi xem xem con mãng xà đã cứu mạng anh ta. Khi anh ta sắp đến gần cái lồng thì con mãng xà đột nhiên phun thẳng về phía trước một loại nước bọt đục ngầu, phun vào ngay người của anh hái thuốc. Chỉ trong chốc lát da của người hái thuốc liền bị thôi rữa, lan từ đầu đến chân, đi chạy chữa bệnh viện ở khắp nơi, mời bác sĩ chữa bệnh nhưng vô ích, sau khi chịu đủ sự giày vò thì anh ta chết. Xin hỏi Pháp Sư, Ngài xem con mãng xà này nó biết được, tại sao nó lại không phun nước dãi vào người khác? Nó có thể nhận ra được anh ta đúng không ạ?

B: Đúng, đây là nó trả thù anh ta đó.

A: Ôn nghĩa trở thành thù hận.

B: Nó cứu anh ta, là do quá khứ anh ta có ơn với nó, nó đến trả ơn. Bây giờ anh ta lại tìm người bắt giết nó, cái ơn này đã biến thành thù hận rồi, phun nước dãi vào người anh ta là nó trả thù đó.

A: Nó phun ra oán thù vô tận, oán hận đối với anh ta, có nghĩa là nói rằng “Tôi cứu mạng anh, ngược lại anh lại hại tôi”, hận anh ta đến thấu xương.

B: Đúng vậy, chính là như thế.

A: Người này thật quá ngu si, thưa Pháp Sư, người ta cứu mạng anh ta, anh ta lại...

B: Người hiểu chuyện chắc chắn sẽ cảm ơn, không biết ơn lại còn báo cho người đi bắt giết nó. Việc này làm sao có thể nuốt trôi được, oán hận này nó chắc chắn sẽ không tha thứ cho anh ta. Cho nên tội lỗi này là do tự mình tạo ra, tự mình phải nhận lấy.

A: Thưa Pháp Sư, con nghĩ là tâm sân hận của loài rắn sâu nặng như thế, kiếp này nó làm việc này để trả thù trước, kiếp sau..., con cảm thấy đời đời kiếp kiếp sau đó nó vẫn sẽ đeo bám theo người này, Pháp Sư nói có đúng không? Nó vẫn sẽ muốn lấy mạng của anh ta.

B: Không sai. Con người, bất kỳ một người nào, vì chúng ta không có thiên nhãn, nếu chúng ta có thiên nhãn thì bạn đều sẽ thấy được, những con vật bị giết bị ăn đều không tha thứ cho bạn. Rất nhiều cái gì? Rất nhiều đều bám trên người bạn, vì bây giờ bạn vẫn còn phước báo, họ không có cách nào; đợi khi bạn hưởng hết phước báo rồi, bệnh của bạn sẽ bộc phát.

A: Sẽ phát bệnh.

B: Đúng thế, nó ở trên người bạn, những oan gia trái chủ này ở trên người của bạn.

A: Chính là linh hồn của những con vật mà mình ăn, nó đi vào trong người của mình.

B: Không sai, đúng thế, nhập vào người của mình.

A: Ngài nói làm sao chúng có thể vào được ạ?

B: Chúng có thể vào được.

A: Chúng có thể vào được.

B: Đúng vậy, có thể vào được. Vì chúng không có hình tướng, chúng vào bạn không nhìn thấy được, bạn dùng thiết bị khoa học cũng không tìm thấy chúng, cũng không nhìn thấy chúng.

A: Mình kiểm tra không thấy nhưng chúng vẫn tồn tại.

B: Chúng tồn tại, khi bạn có phước báo, chúng ở đó chờ cơ hội. Chúng ở trong người bạn, nhưng chúng không làm gì cả nên bạn không cảm nhận được, không hề hấn gì cả. Đợi đến khi bạn hưởng hết phước báo rồi, hoặc là bạn tạo tội thì chúng sẽ phát tác. Tức là trên người của chúng ta, xung quanh chúng ta đều có cả. Người học Phật tốt ở chỗ là mỗi ngày tụng Kinh hồi hướng cho oan gia trái chủ, giúp họ vượt lên, hóa giải oán thù. Đặc biệt là chúng ta muốn đến thế giới Cực Lạc, chúng ta cũng hy vọng họ đến thế giới Cực Lạc, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, cùng tồn tại và tiến lên, phải có ý nghĩ như thế, tuyệt đối không làm tổn hại họ. “Trước kia làm hại các vị là do tôi không học Phật, tôi chưa từng nhận được sự giáo dục này, không biết đây là vô tri”, thành tâm xin sám hối thì họ đều sẽ tha thứ. Họ cũng biết oan oan tương báo thì cả hai đều đau khổ, không phải chỉ một phía mà cả hai phía đều đau khổ, mong rằng oán thù đều có thể hóa giải trong một đời này.

A: Thừa Pháp Sư, mẹ con bị mắc bệnh ung thư, mỗi lần làm hóa nghiệm, làm thực nghiệm gì đó, con đều phải đi cùng mẹ. Có một lần mẹ con làm siêu âm, mẹ bị ung thư ống dẫn mật, khi làm siêu âm, con xem hình ảnh hiện trên máy, lúc con xem thì con cảm thấy có một vật gì đó đang nhảy múa, không phải là người, cũng không phải là vật gì cả, cứ ở đó nhảy múa. Con nói với bác sĩ, vì con không dám nói trước mặt mẹ, vì siêu âm nhiều lần cũng đều có hình ảnh đó. Con nói với bác sĩ: “Ồ trong đó có vật gì, bác sĩ xem nó đang nhảy múa đó”. Ông ấy nói: “Làm gì có chứ?”. Con nói: “Lần nào cũng có, lần này là lần thứ tư rồi, đang nhảy múa ở đó”. Lại một lần khác, vì mẹ con rất thích ăn thịt, không có thịt là không vui, mẹ rất thích ăn thịt. Lúc làm tiểu phẫu cho mẹ, làm sao cũng không vào được. Pháp Sư biết không, vì túi mật đã lấy ra rồi, muốn nói rộng ống dẫn mật đó, vì

mật không ngừng chảy như thế, mật trong ống dẫn mật đều kết thành sỏi, thế là tắc nghẽn trong ống mật, đau đến không muốn sống. Sau đó muốn gắn một thiết bị nhỏ vào trong đó, muốn để thiết bị bằng nhựa này làm nó rộng ra, mở rộng ống mật chính là ERCP, phẫu thuật này rất nhẹ. Đây là do chủ nhiệm của hiệp hội bệnh viện tốt nhất làm phẫu thuật cho mẹ con, nhưng làm thế nào cũng không vào được. Con quỳ mãi ở bên ngoài niệm “Đại Từ Đại Bi Quán Thế Âm Bồ Tát”. Con cứ quỳ ở đó khóc hoài, nhiều người vây quanh đều nói: “Cô diễn viên này ở đây làm gì nhỉ?”, con vẫn ở đó khóc hoài. Đột nhiên con nhận được một cuộc điện thoại, người đó cũng là người học Phật. Câu đầu tiên anh ta nói với con là: “Cô đừng cố gắng nữa, vì mẹ cô sát sanh quá nặng”. Trước đây mẹ con sát sanh nhiều lắm, mẹ con giết gà, mẹ sát sanh rất nhiều, hình như những chúng sanh không cho thiết bị đó vào, chúng chặn lại, phẫu thuật không thể tiến hành được nữa. Lúc đó con ngậy người ra, người này không biết mẹ con làm phẫu thuật nhưng lại chuyển cho con tin tức như thế. Thừa Pháp Sư, thật là đáng sợ quá!

B: Đúng vậy.

A: Vậy có nghĩa là những chúng sanh đó, những chúng sanh mà mẹ con đã ăn, chúng ở trong người của mẹ, khiến mẹ bị bệnh ung thư ống dẫn mật.

B: Không sai, không sai. Vì thế rất nhiều chúng sanh, khi phước báo của bạn vẫn còn chưa hưởng hết thì chúng ở đó chờ đợi, phước báo hưởng hết rồi thì chúng xuất hiện, chúng đến báo thù. Người bình thường không biết, người học Phật biết điều này thì nhất định phải sám hối, nếu không sám hối thì không qua được ải này đâu.

A: ải này không qua được, nhất định phải tự mẹ con sám hối sao ạ?

B: Không sai, nhất định phải tự mình sám hối, người khác làm thay thì hiệu quả rất hạn chế.

A: Chúng không chịu tiếp nhận.

B: Đúng, không tiếp nhận, nhất định phải tự mình sám hối.

A: Vậy khi đó mẹ của con, con cũng thật ngu si quá, nếu con hiểu rõ, nói đạo lý này cho mẹ con biết, mẹ con có thể chịu sám hối, biết đâu họ sẽ...

B: Bạn thấy đấy, bạn có thể thấy được nhưng bác sĩ thì không thấy được.

A: Thừa Pháp Sư, Ngài nói đây có phải là mẹ con ăn những chúng sanh đó, những động vật đó?

B: Đúng, đúng vậy, chính là chúng đấy.

A: Nhảy múa, luôn ở trong đó nhảy múa.

B: Bạn thấy được, nhưng bác sĩ không thấy được.

A: Thật là đáng sợ!

B: Đúng, khi bạn nhìn thấy chính là những chúng sanh đó muốn cho bạn biết, cũng là muốn nhắc nhở bạn.

A: Cũng là muốn nhắc nhở con sao?

B: Cũng là nhắc nhở bạn, để bạn tận mắt thấy những hình tượng này, đây không phải là giả, hiểu rõ rằng oan oan tương báo, không bao giờ dứt. Đây là sự thật của nhân quả, bạn không thể không tin. Tất cả những người không tin, đến khi nạn kiếp đến, họ hiểu ra thì đã muộn rồi.

A: Muộn rồi.

B: Không kịp nữa rồi. Bạn có thể thấy được là vì bạn có thiện căn. Trong Kinh A Di Đà nói là *“không thể thiếu thiện căn phước đức nhân duyên mà sanh về cõi nước kia”*. Thiện căn phước đức nhân duyên bạn đã gieo trồng trong quá khứ, hiện tại, cho nên bạn có thể thấy được. Bắt đầu từ chính bản thân chúng ta mà làm, chúng ta đã hiểu rõ rồi, chúng ta làm. Người khác nói chúng ta ngu, người ngu có phước của người ngu. Lúc tôi học Phật, chỉ mới là thanh niên hai mươi sáu tuổi thì đã ăn chay trường, biết bao nhiêu người nói tôi ngu!

A: Thừa Pháp Sư, Pháp Sư ăn chay được bao nhiêu năm rồi?

B: Sáu mươi một năm. Bây giờ vẫn còn có vài người còn sống, thấy tôi đều nói rằng tôi đã đúng, đưa thẳng ngón tay cái lên nói: “Thầy đã đúng rồi”.

A: Họ ngưỡng mộ Ngài.

B: Đúng thế, tôi tuy đã lớn tuổi, đã già rồi, nhưng không suy yếu.

A: Khỏe mạnh sống lâu.

B: Họ thấy, đó là từ đâu mà có? Từ ăn chay mà có được, chỉ có lợi đối với sức khỏe của bản thân chứ không có hại. Tại sao lại không làm? Tôi ở quốc tế mười mấy năm nay, thường tham gia hội nghị quốc tế. Bạn bè trong hội gặp tôi, câu đầu tiên họ hỏi tôi là: “Thầy giữ gìn sức khỏe như thế nào vậy?” Tôi nói với họ: “Tâm thanh tịnh, ăn chay, không có vọng tưởng, không có tạp niệm, thì thân tâm của bạn sẽ khỏe mạnh”. Nói cái khác với họ thì họ sẽ không hiểu, còn những điều này thì rất thực tế.

A: Lợi ích của việc ăn chay.

B: Ăn chay rất tốt, đặc biệt là khi thức ăn thịt bây giờ không sạch sẽ, rất đáng sợ. Đừng nói là thịt không dám ăn, ngay cả trứng cũng không dám ăn. Chúng tôi thường đi máy bay, thức ăn trên máy bay tôi cũng không dám ăn, không biết nó đến từ đâu.

A: Đúng vậy ạ.

B: Cho nên chúng tôi đi máy bay, trước đây khi ở Mỹ thường phải đi máy bay, chúng tôi đều tự mang theo cơm hộp.

A: Thưa Pháp Sư, Ngài đi máy bay thường mang theo cái gì?

B: Cơm hộp, chúng tôi tự mang theo hộp cơm nhỏ.

A: Hộp cơm nhỏ, thức ăn...

B: Cơm, thức ăn đều có cả, chúng tôi tự ăn.

A: Vậy thì tốt quá.

B: Khi đi máy bay vào mùa Đông thì nhờ họ hâm nóng giúp tôi.

A: Hâm nóng lại.

B: Khi hâm nóng thì họ đổi cho chúng tôi bằng đĩa của họ, là thức ăn của chúng tôi. Có người bên cạnh thấy được, nói với cô tiếp viên hàng không: “Tôi cũng muốn một phần giống như Thầy ấy”. Cô ấy trả lời: “Đó là của Thầy ấy tự mang theo”.

A: Rất nhiều người ngưỡng mộ.

B: Tự mình mang theo, điều này rất quan trọng.

A: Đúng vậy.

B: Khi bạn đi chơi xa, dùng thức ăn nhất định phải cẩn thận, tốt nhất là nên tự mình mang theo.

A: Đúng vậy, lúc đường ruột của con không tốt, có khi dùng thức ăn trên máy bay thì con bị tiêu chảy.

B: Không sai, đúng thế!

A: Thật là...!

B: Thức ăn ở khách sạn cũng không đảm bảo.

A: Đúng vậy, nó không vệ sinh.

B: Phải.

A: Đúng thế. Cảm ơn Pháp Sư, cảm ơn Pháp Sư Đại Từ Đại Bi trả lời cho chúng con nhiều câu hỏi như thế, những câu hỏi có liên quan mật thiết đến nhân loại chúng ta, xin chân thành cảm ơn Pháp Sư!

CĂN NGUYÊN CỦA TAI NẠN VÀ BỆNH TẬT HÃY TRÂN TRỌNG SINH MẠNG, XIN ĐỪNG GIẾT HẠI ĐỘNG VẬT (TẬP 2)

Người phỏng vấn: Cô Đinh Gia Lê (A)

Khách mời: Lão Pháp Sư Tịnh Không (B)

Ngày: 21/4/2012

Tại: Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Kông

A: Thưa Pháp sư, chúng ta tiếp tục buổi phỏng vấn. Ở miền Đông Bắc, quê hương của chúng con có xảy ra một việc như thế này. Có ba người, trong đó có hai người bắt một con rắn, sau đó thì hầm ăn. Trong lúc họ đang ăn thì người thứ ba đến, họ nhất định mời anh ta ăn thịt rắn này, nhưng anh ta không ăn. Anh ta nói: “Vậy thì tôi uống chút canh thôi”, anh ta chỉ uống hai ngụm canh. Kết quả người đến sau đó, là người uống canh, anh ta tự bị lửa thiêu chết, con trai anh ta cũng bị điên luôn. Sau này khi con anh ta bị điên, chính miệng con trai anh ta nói, cậu ta nói là mình bị con rắn đó nhập. Sau đó cậu ta nói, hai người kia cũng chết rồi, chết như thế nào? Cả hai đều bị tai nạn giao thông mà chết, do chệch tai lái; còn một nguyên nhân khác nữa, là do con rắn che mắt anh ta lại khiến hai người xảy ra tai nạn. Con có một thắc mắc, thưa Pháp Sư, chúng con nghĩ rằng người bắt rắn ăn thịt, cả hai người họ bị báo ứng như vậy thì con có thể hiểu được. Nhưng người còn lại chỉ uống có hai ngụm canh, con trai anh ta cũng bị báo ứng, bản thân anh ta cũng bị báo ứng thâm trọng như thế, điều này thì con không hiểu tại sao lại như vậy, thưa Pháp Sư?

B: Rơi vào hoàn cảnh này, chắc chắn người này và con rắn trước đây có oán thù, nếu không thì làm sao nó có thể nhập vào cậu ta được, làm sao nó lại tìm cậu ta gây rắc rối được chứ? Cho nên nói “*oan có đầu, nợ có chủ*”, nó tìm hai người giết nó thì không có gì để nói cả. Người này chỉ uống chút canh, hơn nữa anh ta không muốn nhưng lại bị ép ăn, điều này chắc chắn là trong quá khứ đã có oán thù với nhau, vì chúng ta phạm phu nên không biết được. Có quả sẽ có nhân, có nhân ắt có quả, nhân quả không tách rời nhau, từ quả chúng ta biết được nhân, từ nhân chúng ta thấy được quả.

A: Thưa Pháp Sư, có một người đồng nghiệp hỏi con một vấn đề, anh ta nói: “Cô nói không sát sanh, vậy tôi hỏi cô một câu, nếu có một con vật đang muốn ăn thịt con của cô, hoặc cắn con của cô, cô có giết nó không? Một bên là con của cô, một bên là con vật.” Gặp phải tình hình như vậy thì cần phải làm sao, thưa Pháp Sư?

B: Đương nhiên phải cứu con của mình trước, nhưng quan trọng nhất là đuổi chúng đi, đừng giết hại chúng.

A: Làm thế nào đuổi nó đi thưa Pháp Sư?

B: Có thể đuổi nó đi được, bạn có khả năng giết nó thì bạn sẽ có khả năng đuổi nó đi, đúng vậy, giết là cách cuối cùng.

A: Bất đắc dĩ đúng không ạ?

B: Bất đắc dĩ, không sai, đúng vậy.

A: Con nghe người ta nói ăn động vật nào thì tính tình giống như vậy, ăn thịt bò thì có tính bò, ăn thịt lừa thì có tính lừa, cách nói này có lý không thưa Pháp Sư?

B: Có lý, đạo Hồi coi trọng điều này, cho nên đạo Hồi hễ động vật nào có tính tình không tốt họ đều không ăn.

A: Động vật có tính tình không tốt.

B: Đúng thế, họ chọn lựa, tôi học được một số kinh nghiệm của họ. Sau này khi tôi học Phật, tôi cảm thấy nhà Phật là viên mãn nhất, người bình thường hiểu được vệ sinh, nhưng con người có tính tình, việc ăn uống có ảnh hưởng đối với tính tình của con người. Ví dụ như ngũ tân trong Phật pháp là hành, tỏi, hẹ, kiệu, củ hành tây, đây chính là ngũ tân mà Phật pháp chúng ta nhắc đến. Ngũ tân, chữ tân có bộ thảo trên đầu, là rau cải, không phải là thịt. Năm loại thức ăn này tính khí không tốt, ăn sống dễ nổi nóng, ăn chín dễ dẫn đến kích thích hoocmon, dẫn đến tính bốc đồng nông nổi. Vì thế nhà Phật liệt chúng vào ngũ giới trong Giới Kinh. “Huân tịnh” “tinh” là thịt, “huân” không phải là thịt. Tức là trong thực vật, cái nào tính tình không tốt cũng đều sàng lọc ra, điều này là có đạo lý.

A: Có đạo lý.

B: Vì thế trong thức ăn thịt, đạo Hồi chọn lựa rất cẩn thận, những động vật có tính tình không tốt, những động vật kỳ lạ, họ đều không ăn. Cho nên tôi biết đạo Hồi hiểu được đảm bảo vệ sinh, hiểu được bảo vệ tính tình. Phật Pháp lại thêm...

A: Đảm bảo vệ sinh? Pháp Sư nói điều thứ nhất là?

B: Tính tình.

A: Bảo vệ tính tình?

B: Tính tình.

A: Tính tình, bảo vệ tính tình.

B: Đúng vậy, bảo vệ tính tình, tính tình lương thiện, tính tình xấu ác, điều này khác nhau. Phật giáo không chỉ hiểu được đảm bảo vệ sinh, bảo vệ tính tình, còn hiểu được bảo vệ tâm từ bi, vì thế điều này rất trọn vẹn đầy đủ, họ chọn thức ăn chay. Trong thức ăn chay, loại nào có tính tình không tốt đều được loại bỏ, hiểu được bảo vệ tâm, đây là viên mãn nhất, đảm bảo vệ sinh, bảo vệ tính tình, bảo vệ tâm.

A: Thưa Pháp Sư, con có một câu chuyện. Năm đó có một người cứu một con cáo, rất nhiều năm về sau, bỗng nhiên con cáo đến vào lúc nửa đêm, nó gõ cửa không ngừng. Sau khi mở cửa, vừa thấy con cáo thì ông ấy nói: “Có phải mày không tìm được thức ăn nên đói rồi phải không?” Nói rồi thì ông ấy thấy con cáo này chạy loạn xạ trong nhà. Ông ấy nói: “Được rồi, tao sẽ tìm thức ăn cho mày”. Bỗng con cáo cắn chặt chân của ông lôi ra ngoài, nó cứ một mực kéo ông ấy ra ngoài. Lúc đó ông ấy có suy nghĩ: “Sắp có chuyện gì xảy ra sao? Vì sao nó cứ lôi mình như thế?” Ông ấy liền chạy theo nó ra ngoài. Kết quả khi ông ấy vừa ra khỏi nhà thì xảy ra một trận địa chấn lớn mà mọi người đều biết ở Đường Sơn, chỗ ở của ông bỗng nhiên đổ ào xuống. Mãi cho đến hôm nay, ông cụ này vẫn không quên con cáo đã cứu mạng ông. Pháp Sư xem trước đây nhiều năm ông ấy cứu con cáo này, sau này con cáo lại cứu ông ấy. Thưa Pháp Sư, trước khi tai nạn đó đến, con người tại sao lại không có cảm ứng gì cả, cũng không biết gì, thế mà tại sao động vật chúng lại biết tai nạn này sắp đến? Chúng có khả năng biết trước được, hay là chúng có gì hơn con người, thưa Pháp Sư?

B: Đúng, tâm của chúng rất đơn thuần.

A: Tâm rất đơn giản.

B: Tâm của con người rất phức tạp, nếu tâm con người đơn giản thì con người sẽ biết được. Vì thế khi tâm bạn thanh tịnh thì bạn có thể cảm nhận được, biết trước được rất nhiều việc. Động vật chúng chỉ biết tìm thức ăn, bụng đói rồi thì mới ăn những động vật nhỏ, sau khi no rồi thì chúng tuyệt đối không ức hiếp các động vật nhỏ, bạn quan sát tỉ mỉ động vật thì bạn sẽ thấy, vì thế nên động vật lương thiện hơn con người.

A: Chúng có thể.

B: Không sai, chỉ cần tâm có định thì có thể biết được, định sanh ra trí tuệ.

A: Tâm của chúng định hơn so với chúng ta phải không ạ?

B: Đúng, chúng rất đơn giản, cuộc sống của chúng chỉ là biết tìm thức ăn, ngoài điều này ra chúng không nghĩ tưởng lung tung gì cả. Con người thì không như vậy, ngoài việc tìm thức ăn, những thứ họ nghĩ ngợi thì quá nhiều, quá phức tạp, nếu không như vậy thì con người sẽ nhạy cảm hơn chúng rất nhiều. Cho nên vì sao người tu tập họ lại có thể cảm nhận được, biết trước được, tâm càng thanh tịnh, họ tu thiền định, trong định, cảnh giới nào họ cũng thấy được. Nhưng bây giờ họ thấy được thường không nói ra, tại sao lại không nói ra? Thiên cơ bất khả lộ. Bạn phải chịu quả báo ra sao, bạn không có cách nào để trốn được cả, trốn được lần này nhưng lần sau trốn không thoát.

A: Tạo ra cái nhân này thì nhất định phải nhận lấy quả báo như vậy.

B: Không sai, thường là họ khuyên mọi người đoạn ác tu thiện, trong lời nói có ẩn ý, chính mình phải tự lãnh ngộ, phải tự tìm hiểu. Con người phát tâm chân thành sám hối, nhận sai, cải tà quy chánh thì nạn tai có thể hóa giải được.

A: Thừa Pháp Sư, ngài từng nói con cái với cha mẹ có bốn loại nhân duyên, đó là báo ơn, báo oán, trả nợ, đòi nợ. Vậy giữa động vật và chúng ta có nhân duyên như thế nào?

B: Cũng như vậy.

A: Cũng như vậy à?

B: Đúng, cũng như vậy, trước đây bạn có nhân duyên này, bây giờ chúng trở thành động vật, động vật có duyên với bạn. Mèo con, chó con đến nhà bạn, đây đều có nhân duyên cả.

A: Điều có duyên cả.

B: Đúng vậy, có duyên. Không có duyên không thể ở cùng một chỗ, duyên cạn thì thời gian ngắn, duyên sâu thì thời gian dài.

A: Bây giờ có rất nhiều gia đình đều nuôi thú cưng, có người yêu thương thú cưng hơn cả những người thân của họ. Con có một người bạn thân, có một hôm, con chó của cậu ta đã rất già rồi bị bệnh, cha của cậu ta lại đang cấp cứu ở bệnh viện, cậu ta bỏ con chó ở nhà đi đến bệnh viện. Kết quả là khi cậu ta trở về thì con chó đó đã chết. Từ đó về sau cậu ta không về nhà của mình nữa, cậu ta không nhận cha của mình luôn, cậu ta rất đau khổ. Cậu ta nói với con: “Tôi rất hận cha tôi, bệnh lúc nào không bệnh lại bệnh ngay lúc con chó của tôi bị bệnh, tôi hận ông ta, tôi quả thật là tức chết đi được, hôm đó không vì ông ta thì con chó của tôi sẽ không chết”. Con thật sự không hiểu nổi việc này, thưa Pháp Sư! Ngài nói loại tình cảm của cậu ta đối với con chó là như thế nào? Còn thái độ của cậu ta đối với người cha ruột của mình

thì sao? Con thấy khắp nơi rất nhiều người nuôi thú cưng, dường như đã trở thành phong trào, con không biết hiện tượng này là như thế nào nữa?

B: Đây là người tự tư tự lợi, chấp trước rất sâu nặng, từ nhỏ đã không được giáo dục tốt. Nếu từ nhỏ cậu ta được giáo dục tốt thì sẽ không như thế, tại sao? Vì quan hệ giữa người với người, giữa người với động vật đã bị cậu ta làm đảo lộn rồi.

A: Làm đảo lộn cả rồi.

B: Điên đảo rồi, trong tất cả mối quan hệ, quan hệ giữa cha mẹ và con cái là thân thiết nhất, đây là mối quan hệ đầu tiên, làm sao bạn có thể để mối quan hệ với thú cưng vượt qua mối quan hệ với cha mẹ, đạo lý này ở đâu ra ? Đây là đại bất hiếu.

A: Đây là đại bất hiếu.

B: Đúng thế, nhưng tại sao lại như vậy? Vì không có người dạy cậu ta, cậu ta không có được sự dạy dỗ này, thực tế mà nói, cũng không thể trách cậu ta. Kinh Vô Lượng Thọ nói rất đúng, “*Đời trước ngu muội, không biết đạo đức, không ai chỉ bảo, đâu có lạ gì*”, nên bạn đừng trách tội cậu ta. Trung Quốc chúng ta vứt bỏ đi văn hóa truyền thống, tôi thấy tổng cộng khoảng bảy, tám đời rồi, hai trăm năm rồi đều không có ai chỉ bảo cả, vậy thì làm sao cậu ta hiểu được. Cả đời cậu ta không thấy qua, cậu ta cũng chưa từng nghe qua, cậu ta chỉ biết mình thích điều gì thì đem điều đó đặt lên trên hết. Bây giờ có bao nhiêu người có thể đặt cha mẹ ở vị trí đầu tiên chứ? Thời xưa nhất định phải đặt cha mẹ ở vị trí đầu tiên, bạn đặt cha mẹ ở vị trí thứ hai thì người trong xã hội sẽ xem thường bạn. Tại sao thế? Người ta nói bạn không bằng cả loài súc sanh, bạn làm sao có tư cách làm người? Nhà Phật cũng đặt cha mẹ ở vị trí đầu tiên.

A: Nhà Phật cũng đặt cha mẹ ở vị trí đầu tiên, hiếu thảo.

B: Bạn xem xem câu đầu tiên của Tịnh nghiệp Tam phước là “*Hiếu dưỡng cha mẹ*”, câu thứ hai mới là “*Phụng sự sư trưởng*”. Phật là Thầy giáo, Phật còn đặt ở vị trí thứ hai, cha mẹ đặt ở vị trí thứ nhất, đây là do Đức Phật Thích Ca Mâu Ni dạy, không phải đặt Phật ở vị trí đầu tiên.

A: Trước tiên phải yêu thương cha mẹ của mình.

B: Đúng thế, bạn mới có thể yêu thương Thầy cô, ngay cả cha mẹ bạn còn không yêu thương thì bạn yêu thương người khác là giả dối, không phải là thật.

A: Đúng vậy, con người bây giờ đều điên đảo cả rồi.

B: Bây giờ không còn cách nào nữa.

A: Hiện nay khi đi trên đường, rất nhiều người đan áo len cho thú cưng. Một người hàng xóm của con đan rất đẹp. Sau này con hỏi cô ta: “Sao cô không đan một chiếc áo len cho mẹ cô?” Cô ta trả lời: “Tôi làm gì có thời gian chứ?”

B: Đúng thế.

A: Thừa Pháp Sư, có người đặc biệt sợ hãi đối với một loài động vật nào đó, thậm chí ngay cả hình ảnh của loài động vật này cũng không dám xem, đây là do nguyên nhân gì vậy ạ?

B: Đây là do quá khứ đã từng bị loài động vật này làm hại, trong tâm họ vẫn còn sợ hãi, việc này khi thôi miên có thể tìm ra được nguyên nhân của nó. Chắc chắn là ở một kiếp nào đó đã từng bị loại động vật này làm hại, cho nên họ sợ hãi.

A: Một người diễn viên của chúng con, hể anh ta thấy con gà, khi chúng con quay phim thấy con gà là anh ta run cầm cập, sợ đến không thể tả được. Thừa Pháp Sư, có phải kiếp trước anh ta là con sâu không?

B: Rất có thể, nó bị con gà này ăn thịt.

A: Cho nên khi thấy gà thì run cầm cập đúng không ạ?

B: Đúng vậy, không sai.

A: Thừa Pháp Sư, đạo Phật nói lục đạo luân hồi, rất nhiều người trong xã hội không hiểu thế nào gọi là lục đạo, cũng không biết cái gì gọi là luân hồi? Cũng không biết rõ quỷ thần, hồn trẻ con và hồn động vật ra làm sao? Quan hệ của họ với chúng ta như thế nào? Xin ngài nói rõ cho chúng con hiểu, vì có rất nhiều người không hiểu rõ những điều này.

B: Muốn nói rõ điều này phải cần rất nhiều thời gian, thường xuyên nghe giảng Kinh thì sẽ hiểu những vấn đề này.

A: Nghe giảng Kinh là sẽ hiểu được, đều ở trong Kinh ngài đã giảng đúng không ạ?

B: Đúng vậy, không sai.

A: Vậy nếu họ muốn biết..., vì trước khi con đến đây có rất nhiều người..., có một anh diễn viên muốn hỏi vấn đề này. Vậy con sẽ mang đĩa giảng của Pháp Sư, *Đại Kinh Giảng* và *Khoa Chú* cho anh ta xem, tất cả vấn đề đều ở trong đó đúng không ạ?

B: Không sai.

A: Vì vấn đề này ý nghĩa rất rộng, chỉ trong một thời gian ngắn thì không thể giải thích hết được. Thưa Pháp Sư, vậy con sẽ mang đĩa giảng của ngài tặng cho anh ta.

B: Trước tiên phải biết con người có ba đời, có kiếp quá khứ, có kiếp tương lai, con người không phải chết rồi là hết, nếu vậy thì dễ dàng quá rồi. Trên thực tế, sau khi chết, bạn sẽ phải đi đầu thai, khi đầu thai có tổng cộng là sáu đường, đó gọi là lục đạo. Phía trên là cõi trời, đạo đầu tiên của lục đạo, cõi A-tu-la cũng là cõi trời, và cõi người, đây gọi là tam thiện đạo. Ba đường phía dưới gọi là tam ác đạo, gồm có súc sanh, ngạ quỷ, địa ngục. Sau khi chết bạn đi đến đâu, đây là vấn đề rất quan trọng. Trong lục đạo, tuổi thọ ở cõi người ngắn, tuổi thọ ở cõi trời dài, tuổi thọ ở cõi quỷ dài, tuổi thọ ở cõi địa ngục dài. Vì thế con người khi chết rồi đừng sợ, bạn phải biết mình đi về đâu. Ai làm chủ lục đạo? Chính bản thân mình làm chủ, tập khí làm chủ. Ví dụ như là sở thích, nếu bạn thích ca hát thì chắc chắn bạn sẽ tụ tập với những người bạn ca hát, bạn thích bài bạc thì chắc chắn bạn thường tụ tập với những người bài bạc, đó chính là sở thích của bạn. Cho nên bạn thích điều gì thì bạn sẽ đi vào con đường đó, hễ bạn thích thì bạn sẽ bị dẫn dụ, bản thân không làm chủ được, thì sẽ tùy nghiệp lực lôi đi. Chúng ta lúc bình thường hiểu rõ đạo lý này, phải trau dồi sở thích của mình, phải là những sở thích tốt, không có những sở thích xấu.

A: Phải tập cho bản thân những sở thích tốt.

B: Phải là mặt tốt, không có những mặt xấu, làm xấu tạo tội chắc chắn là đi vào đường ác. Cho nên người niệm Phật chắc chắn là sẽ ở cùng với những người bạn niệm Phật, đây là điều thiện trong những điều thiện, nhưng bây giờ học Phật cũng rất khó khăn, tại sao? Vì người giảng Kinh quá ít. Khi Phật Thích Ca còn tại thế, Ngài giảng Kinh dạy học bốn mươi chín năm, không có làm gì khác, Phật pháp chính là dạy học. Những Phật sự tụng Kinh, bái sám, siêu độ sau này mới có, thời của Phật không có, cho nên Phật pháp chánh tông là dạy học. Mọi người cùng cộng tu; tham thiền, niệm Phật đều thuộc về cộng tu, đây đều là việc tốt.

A: Rất nhiều người nói với con, họ nói chúng ta ăn thịt cũng có thể chính là ăn thịt cha mẹ của chúng ta.

B: Có thể.

A: Đúng vậy sao Thầy?

B: Có thể, cha mẹ đầu thai vào đường súc sanh, thật sự là có chứ không phải là không có, thực sự là có việc này, họ đầu thai vào trong nhà của bạn, họ có duyên với bạn, họ không nở rời khỏi nhà. Trong lục hợp viện mà hiện giờ tôi đang ở có một

con mèo, con mèo này chắc chắn là chủ nhà trước đây, nó rất thích nơi đó. Nó nhận biết được chỗ ở, không nhận biết người, trong nhà nó ngồi ở chỗ đó, chắc chắn là chỗ ngồi của chủ nhà. Nó ngồi lên chỗ của chủ nhà, nhảy lên trên đó nằm ngủ, nó không đến những nơi khác. Vì thế bạn quan sát thế nào cũng biết nó là chủ của ngôi nhà này.

A: Nó chấp ngôi nhà này, nó không rời khỏi ngôi nhà này.

B: Đúng thế, nó không chịu rời khỏi. Con mèo này cũng rất ngoan, nó không rời khỏi chỗ đó, nó chỉ đi lại trong vườn, nó không đi quá xa, đây là tham luyến. Tôi ở đó, tôi là đời chủ thứ năm, tôi nghĩ nó có thể là đời chủ thứ nhất, thứ hai.

A: Thừa Pháp Sư, con người chúng ta thật sự khi cầm miếng thịt trên tay, phải nghĩ kỹ xem có thể là cha mẹ kiếp trước của mình không, có phải là cha mẹ, thầy giáo, đời đời kiếp kiếp của mình không?

B: Không sai, cho nên bạn hiểu rõ chân tướng sự thật này, bạn sẽ không dám làm.

A: Không dám làm như thế.

B: Đúng vậy, không dám làm đâu, vả lại ăn chay thật sự là rất tốt cho việc nuôi dưỡng cơ thể. Bạn nói ăn chay không khỏe mạnh sao, tôi đã ăn sáu mươi một năm rồi, không phải vẫn rất tốt đó sao? Từ trước đến nay chưa từng bị bệnh, chưa bao giờ nhập viện.

A: Thừa Pháp Sư, con cũng ăn được mười bốn, mười lăm năm rồi, con cảm thấy lợi ích lớn nhất là tính tình của con thay đổi. Trước kia khi con ăn thịt, con thường hay nổi nóng, người nhà con đều nói con là một quả bom hẹn giờ, hễ châm lửa là nổ tung, chính là cảm thấy được điều này là rõ rệt nhất. Hơn nữa rất nhiều người nói: “Từ sau khi cô ăn chay, ánh mắt của cô cũng thay đổi”, trước kia ánh mắt của con rất dữ tợn. Thừa Pháp Sư, họ nói...

B: Sát khí.

A: Sát khí, điều này có liên quan đến việc ăn thịt của con không?

B: Có liên quan.

A: Sau đó các con của con đều nói: “Mẹ à, mẹ đã rất ít nổi giận”. Ngài nói điều này thật sự có liên quan đến việc ăn thịt sao?

B: Đúng, có liên quan. Cho nên ăn chay là đảm bảo vệ sinh, bảo vệ tính tình, nổi nóng là tính tình không tốt, còn phải bảo vệ cái tâm, tâm từ bi.

A: Thưa Pháp Sư, trước đây con ăn thịt, vì đường ruột của con không được tốt, con thường bị hôi miệng, mùi hôi rất khó chịu, mẹ con vì vậy mà thường hay mắng con. Về sau lúc con không dám ăn thịt nữa, con cảm thấy đường ruột của con sạch sẽ hơn.

B: Không sai.

A: Hơn nữa con thật sự cảm thấy bản thân không còn cảm giác hôn trầm nữa.

B: Đúng thế.

A: Thật sự là rất tốt.

B: Cho nên ăn chay rất lợi ích...

A: Rất nhiều.

B: Người biết được rất ít, lợi ích rất nhiều so với thức ăn thịt, thật sự khiến bạn khỏe mạnh sống lâu.

A: Thưa Pháp Sư, trước đây con có bị mắc bệnh “tam cao”, vì con phải nuôi dưỡng cha mẹ, người nhà của con, em gái con, em trai con, hơn ba mươi tuổi đều uống thuốc hạ huyết áp. Trước đây, khi con chưa ăn chay, con cũng bị huyết áp cao, mỡ trong máu cao, gan nhiễm mỡ, cái gì cũng đều bị cả. Sau này, từ khi con ăn chay, con sợ mẹ con lo lắng, nửa năm thì con đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bác sĩ mang máu của con cho những người khác xem, ông ấy nói: “Anh xem máu của người này rất sạch”. Con cảm thấy quả thật là rất tốt, mọi người nên thật sự vì sức khỏe của bản thân mình mà ăn chay.

B: Đúng thế, không sai.

A: Thưa Pháp Sư, con cảm thấy..., con có một cảm giác rất đặc biệt, chính là diễn viên chúng con ai cũng muốn làm đẹp. Khi lần đầu tiên con gặp Pháp Sư, thật sự là con nhìn mãi khuôn mặt của ngài, con nói: “Pháp Sư ngài thoa mỹ phẩm cao cấp gì, sắc mặt của ngài thật tốt”, luôn muốn hỏi thăm. Sau đó con liền hỏi người bên cạnh: “Pháp Sư thoa mỹ phẩm cao cấp gì vậy?” Thế là người bên cạnh liền trả lời: “Pháp Sư từ trước đến giờ không lùa gạt ai cả, từ trước đến giờ không thoa mỹ phẩm gì cả, cái gì cũng không dùng, chỉ là do ăn chay, sau đó là do tâm của ngài thanh tịnh”. Cho nên sau đó con nói với mọi người: “Diễn viên các bạn thường kể với nhau mỹ phẩm gì đó mấy ngàn, mấy chục ngàn”. Con lại nói: “Các bạn ăn hay thoa cái gì cũng không bằng Thầy của chúng tôi, da mặt rất sạch sẽ là do ăn chay và tâm thanh tịnh”. Pháp Sư nói chính là hai điều này đúng không ạ?

B: Đúng vậy.

A: Thật vậy ạ? Cho nên tại đây con cũng muốn nói với những người bạn đồng nghiệp của mình, thật như vậy đó, ăn chay, bạn hãy thử xem. Và sau khi bạn siêng năng niệm Phật, tụng Kinh, tức là bản thân mình có tâm từ bi, nuôi dưỡng tâm từ bi của bạn, sau đó tự tâm của bạn sẽ thanh tịnh, đó chính là mỹ phẩm tốt nhất, lại tiết kiệm tiền, đừng nên tiếp tục ăn thịt nữa. Ăn chay, đậu phụ v.v... rất tốt. Thưa Pháp Sư, con đang nghĩ, bây giờ ngài Thủ tướng kêu gọi mọi người bỏ ăn thịt, đổi sang ăn đậu phụ, Pháp Sư cho rằng đậu phụ bây giờ có an toàn không?

B: Tôi nghe nói bây giờ đậu nành bị người nước ngoài biến đổi gen, có nhiều vấn đề bất ổn. Cho nên việc này khiến chúng tôi nghĩ đến năm 1970, tiến sĩ người Anh Toynbee, ông ấy khi đó đã nói rằng ông phản đối dùng thuốc trừ sâu, phân bón hóa học. Chủ trương của ông ấy là canh tác nông nghiệp của con người phải quay về thời quá khứ, toàn bộ dùng sức lao động của con người để trồng trọt, ông ấy nói như vậy mới là khỏe mạnh nhất. Lời nói này rất có đạo lý.

A: Vậy tức là nói khi trồng đậu nành không nên phun thuốc trừ sâu.

B: Tốt nhất là đừng nên dùng thuốc trừ sâu, đừng dùng phân bón hóa học. Đương nhiên hạt giống đậu nành bây giờ của Mỹ xuất khẩu đều là biến đổi gen, việc này là không bình thường. Con người tuyệt đối phải nhớ rằng, phải quay về với tự nhiên, tự nhiên là khỏe mạnh nhất, bạn thay đổi tự nhiên thì vấn đề chắc chắn sẽ nảy sinh, không thể thay đổi tự nhiên. Cách phối giống của nhà khoa học là dùng gen để phối giống, đây chính là thay đổi tự nhiên, những vật bị thay đổi tự nhiên rất nhiều. Ví dụ như các loại trái cây, bạn xem cây ăn quả bây giờ vừa to vừa đẹp nhưng ăn vào không có mùi vị gì cả. Tôi ở Đài Loan, họ cho tôi xem quả xoài, quả xoài lớn thế này, trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy. Xoài nhỏ trước đây chỉ lớn như vậy thôi, mùi vị của xoài rất thơm ngon, loại xoài lớn bây giờ không có mùi vị gì cả.

A: Thưa Thầy xoài trước kia nhỏ như vậy sao?

B: Đúng, xoài nhỏ nhỏ như thế.

A: Bây giờ xoài đều to như vậy cả.

B: Đúng, đó đều có vấn đề.

A: Đó là do biến đổi gen đúng không ạ?

B: Biến đổi gen, đẹp nhưng không có mùi vị, giá trị dinh dưỡng kém xa giống sinh trưởng tự nhiên, vì thế điều này không thể không chú ý. Bạn hãy xem việc nuôi gà, chúng tôi ở Úc vẫn còn thấy nông dân nuôi gà thả rông bên ngoài để tự nó đi tìm thức ăn, đó là tự nhiên. Trại nuôi gà toàn dùng chất hóa học, khi nuôi bằng những thứ này, đó là không tự nhiên. Tự nhiên là khỏe mạnh nhất!

A: Khi mẹ con ở bệnh viện, ở khoa tiêu hóa. Con nghe được một loại bệnh có liên quan đến biến đổi gen, đó là bệnh Crohn. Thưa Thầy, toàn là những đứa trẻ còn rất nhỏ, gia đình vì bệnh này mà phá sản, tại sao lại bị mắc bệnh Crohn này? Chính là ăn những thức ăn bị biến đổi gen, ví dụ như thịt, còn có những thức ăn như là trái cây chẳng hạn. Sau đó những đứa trẻ này bị thối rữa đường ruột, ngày nào cũng không ngừng bài tiết, thối rữa đường ruột thì làm phẫu thuật lấy ruột già ra trước, qua vài ngày lại lấy ruột non ra, cuối cùng là đại tràng cũng lấy ra luôn. Kết quả là mỗi ngày đi đâu cũng mang theo túi phân, đau đớn vô cùng, tuổi thọ cũng không dài, đó đều là do biến đổi gen tạo thành.

B: Đúng vậy, không sai, phải đặc biệt chú ý điều này, nếu ăn phải những thức ăn này thì sẽ mất mạng.

A: Nguy hiểm chết người.

B: Vả lại còn rất đau khổ.

A: Thưa Thầy, Thầy nói ăn thức ăn như thế nào là khỏe mạnh nhất?

B: Tốt nhất là tự mình trồng.

A: Tự mình trồng ư?

B: Đúng thế. Chúng ta bây giờ bị ép buộc không còn cách nào khác. Tôi ở Úc là làm nghề nông, chúng tôi mua rất nhiều đất, bằng khoảng hơn mười ngàn mẫu Trung Quốc. Chúng tôi không tự mình trồng được, chúng tôi nhờ nông dân canh tác giúp chúng tôi, chúng tôi trả tiền công cho họ, một ngày bao nhiêu tiền, mỗi ngày tám tiếng đồng hồ, họ trồng giúp chúng tôi. Khi thu hoạch thì tất cả đều là của chúng tôi, chúng tôi tự dùng, phần còn dư thì đem bán, sau khi bán xong, số tiền này trả tiền công vẫn còn có lời. Cho nên tôi nghĩ là đợi khi kinh tế của đạo tràng ổn định, có thể không cần nhờ vả tín đồ nữa, không dựa vào tín đồ, dựa vào tín đồ cứng dờng, tâm không an ổn. Tôi có thu nhập, cho nên tôi mua đất canh tác, cách làm này đã thành công rồi. Đầu năm ngoái, chính là lần thu hoạch đầu tiên của chúng tôi, lô gạo đầu tiên, chúng tôi thu hoạch được mười ba ngàn kilôgam. Chúng tôi đem ra chợ bán, mọi người rất nhiệt tình ủng hộ, tại sao thế? Đây không chỉ là cơ hội mua gạo không có thuốc trừ sâu, không dùng phân bón hóa học, mà ruộng của chúng tôi đều được tưới bằng câu Phật hiệu, đều để cho những cây lương thực này lớn lên trong câu Phật hiệu, phát triển rất tốt. Một số nông dân đến chỗ chúng tôi tham quan, đều hỏi chúng tôi trồng như thế nào mà được như thế. Chúng tôi liền đem những phương pháp này nói cho họ nghe, mong rằng sau này họ đều hướng về sự thuần túy của tự nhiên.

A: Cuộc sống thuần túy của tự nhiên.

B: Đúng thế, phân bón chúng tôi dùng là phân gộp.

A: Phân gộp ạ, thưa Thầy?

B: Đúng vậy, tức là đào một cái hố lớn, gom lá cây, lá rau rụng cho vào cái hố này, sau đó dùng cỏ đắp lên, tự nó phân hủy, phân bón này cũng là tự nhiên.

A: Không dùng phân động vật?

B: Không dùng.

A: Con về cũng làm thử xem.

B: Tóm lại bạn cũng nên dùng phân bón của tự nhiên là tốt nhất.

A: Phân bón của tự nhiên là tốt nhất. Thưa Pháp Sư, động vật sau khi bị giết, thân thức của chúng sẽ biết rõ hoàn cảnh đời đời kiếp kiếp của chúng đúng không?

B: Đúng thế.

A: Chắc chắn chúng cũng biết rõ nguyên nhân mình bị giết, vậy tại sao chúng vẫn muốn báo thù con người?

B: Ai muốn bị người khác giết chứ? Chúng ta bị người khác giết hại, chúng ta có thể tha thứ cho họ không?

A: Không thể.

B: Đúng vậy, chính là đạo lý này, thực sự khi bị giết hại mà có thể tha thứ cho họ, đó là người có đạo hạnh, có công phu tu tập. Không có công phu này thì không thể được, mấy ai có thể được như Nhẫn nhục tiên nhân? Bị sát hại nhưng không có tâm oán hận, còn nói với người sát hại: “Sau này tôi thành Phật, người đầu tiên tôi độ là ông.” Vậy người giết người này có tội không? Có tội, nhưng không kết tội với người bị giết. Bản thân người giết là có tội, tội của ông ta là từ đây mà kết thành, tức là không có báo thù. Nhưng người bình thường ai mà không báo thù? Tất cả động vật đều báo thù.

A: Rất nhiều những gia đình giết chó, giết mèo, giết heo, giết gà; trong gia đình họ thường xảy ra rất nhiều chuyện, sau đó thì tình trạng sức khỏe bị thế này thế nọ. Xin hỏi Pháp Sư, việc này là như thế nào ạ?

B: Đây là oan oan tương báo. Bạn thường ăn, thường giết, khi phước báo của bạn không còn được bao nhiêu thì những oan gia trái chủ này liền xuất hiện. Bạn ngày nào cũng ăn chúng, nếu bạn bình yên vô sự là do phước báo của bạn lớn, chúng không dám làm gì bạn, nhưng chúng vẫn ở đó chờ cơ hội. Có người có thể đợi mấy

chục năm, rất đáng sợ, giống như chuyện của Quốc Sư Ngô Đạt trong nhà Phật kể lại.

A: Quốc Sư Ngô Đạt.

B: Oan gia trái chủ của Ngài đời Ngài mười kiếp, kiếp nào cũng đi theo Ngài, nhưng Ngài đều xuất gia, lại tu hành rất tốt, có thần Hộ Pháp bảo vệ, nó không có cách nào để báo thù. Đến kiếp thứ mười, kiếp này Ngài trở thành Quốc sư, tu hành tốt, là thầy giáo của vua. Vua cúng dường cho Ngài một chiếc ghế ngồi bằng trầm hương, ghế ngồi của Quốc sư làm bằng trầm hương, vinh dự biết bao! Sau khi Ngài nhận thì tâm ngạo mạn khởi lên, cảm thấy rất đắc chí, nhà vua cúng dường, người xuất gia trong thiên hạ không ai bằng Ngài cả. Tâm động niệm vừa khởi lên thì thần Hộ Pháp lập tức rời khỏi ngay, oan gia trái chủ liền vào người của Ngài, tạo thành một cục ghẻ hình mặt người, suýt tí nữa là mất mạng. Một vị A La Hán đã cứu Ngài, đây chính là nguồn gốc của Từ Bi Tam Muội Thủy Sám. Mười kiếp tu hành, cuối cùng còn khởi niệm như vậy, tâm niệm vừa động thì công phu tu hành liền không còn nữa, cho nên tâm ngạo mạn rất đáng sợ. Bạn xem trong Luận ngữ, Khổng Tử nói, nếu một người có tài như Chu Công, nhưng người này có tâm ngạo mạn, có tâm keo kiệt. Khổng Tử nói: *“thì những phẩm chất khác của người đó không cần quan sát làm chi”*, những cái khác của họ đều là giả không phải là thật.

A: Ngạo mạn thật đáng sợ ạ.

B: Lời của người xưa nói rất hay: *“Học vấn thâm thời ý khí bình”*, người càng thực sự có học vấn, thật sự có đạo đức thì tâm tính hòa nhã, khiêm tốn, cung kính. Bạn xem Khổng Tử, cả đời ngài đối xử với người rất khiêm hạ kính trọng, Phật Thích Ca Mâu Ni không dám xem thường bất cứ ai. Ngạo mạn là phiền não, đó là phiền não rất nghiêm trọng, sau tham sân si chính là mạn, ngạo mạn, rất khó tránh khỏi, khi người đang đắc chí thì không biết, bất giác lộ ra. Khi nghèo khó thì rất khiêm tốn, khi đắc chí thì không như vậy nữa, đây là điều thường tình của con người thế gian, đây là phiền não của người bình thường, bạn không thể khắc phục được thì sẽ không thể thành tựu.

A: Thừa Pháp Sư, giống như con vậy, thùng rỗng kêu to, cái gì cũng đều không hiểu, cái gì cũng không biết, nhưng lại rất kiêu ngạo, cho nên con phải khắc phục tập khí này của mình, thật là xấu hổ quá!

B: Khiêm hạ, lạy Phật chính là tập khiêm hạ.

A: Lạy Phật chính là tập khiêm hạ.

B: Cái đầu tôn quý nhất của chúng ta lạy chân của Phật, đây là tập khiêm hạ, tôn kính đối với Phật. Sau đó lại mang tấm lòng tôn kính đó chuyển sang tất cả chúng sanh, đều phải tôn kính như thế.

A: Chúng ta thường nghe nói sát sanh sẽ đoản mạng, xã hội hiện nay phát hiện rất nhiều những doanh nhân tài giỏi chết rất sớm, khiến cho mọi người rất kinh sợ. Đưa ra hai ví dụ sau, ngày 10/4/2004 Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị của công ty Mc Donald – Mỹ, đây chuyên nhà hàng thức ăn nhanh lớn nhất thế giới, chết do bệnh tim bộc phát. Người tiếp nhận thứ hai cũng chết do ung thư ruột. Ngày 21/12/2004, ông Tổng của công ty được gọi là Trung Hoa Đệ Nhất Thố, vào ngày tiếp nhận biểu dương của chính quyền huyện, xác chết của ông được một người lao công phát hiện ở bên bờ sông. Xin hỏi Thầy cái chết của họ có liên quan đến sự nghiệp của họ không?

B: Có liên quan. Nếu nghề này không có lợi ích thiết thực đối với xã hội, đối với mọi người thì đều phải chịu nhân quả rất nghiêm trọng. Cho nên người làm ăn bây giờ chỉ biết kiếm tiền, không có quan niệm đạo đức, những thứ đồ này của họ đều có độc, đều là hại người, nhưng họ vẫn tiếp tục làm. Bây giờ họ kiếm được một ít tiền nhưng rất có hạn, khi họ chết thì sẽ chết rất thê thảm, và sau khi chết nhất định đọa địa ngục, nếu họ biết như vậy thì chắc chắn sẽ không dám làm. Người làm ăn thời xưa, người làm ăn có đạo đức thì họ có quan niệm đạo đức của họ, lợi nhuận có thể kiếm bao nhiêu? Không được vượt quá ba phần, vượt quá ba phần là có tội, là quá đáng rồi, thật sự là quá đáng lắm rồi. Còn người bây giờ không chỉ dừng lại ở ba phần; bây giờ là lời gấp đôi, gấp ba, gấp bốn lần, bỏ ra một đồng thì muốn kiếm đến trăm đồng, đây gọi là làm sai đạo trời.

A: Làm sai đạo trời.

B: Đúng thế, trước đây mười đồng vốn kiếm ba đồng lời, vậy là nhiều lắm rồi. Người làm ăn có đạo đức mười vốn một lời, mười đồng tôi chỉ kiếm lời một đồng thôi.

A: Thưa Pháp Sư, khi khuyên người làm nghề sát sanh đổi nghề thì họ nói: “Tôi không làm nghề này thì làm gì? Cả nhà tôi già trẻ lớn bé không phải sẽ chết đói hết hay sao? Người đói chết không phải cũng sát sanh sao? Con người cần phải ăn thịt, cần phải có người làm nghề này! Vậy tôi không phải phục vụ cho mọi người sao?” Xin hỏi Pháp Sư nói như vậy có đúng không?

B: Nghe có vẻ là đúng nhưng thật ra là sai. Việc làm lợi ích cho mọi người rất nhiều, ngành nghề rất nhiều, nghề nào cũng có thể chọn lựa, tại sao lại chọn nghề

này chứ? Đã là on trên sinh ra bạn, sinh bạn ra tuổi thọ bao nhiêu, cuộc đời này có bao nhiêu phước báo, cũng đều đã định cả rồi, bạn không có cách nào vượt qua cả. Bạn thọ một trăm tuổi, có phước báo của một trăm tuổi, bạn ra sức hưởng thụ, năm mươi năm thì hưởng hết rồi, năm mươi năm thì đã chết rồi, bạn phải dùng tính mạng để đánh đổi. Người hiểu được điều này thì họ sẽ không làm như vậy, cho nên việc gì cũng nhất định không nên quá đáng. Quá đáng làm sao có quả báo tốt, làm sao có đạo lý này? Chúng ta thấy quả báo chỉ là thấy trước mắt, nhà Phật gọi là hoa báo, giống như thực vật nở hoa rồi kết quả, quả ở kiếp sau, kiếp sau là quả báo, so với cái này nghiêm trọng hơn nhiều. Hoa báo bạn chỉ chịu một chút đau khổ, quả báo là ở ngạ quỷ, ở địa ngục. Vì thế bà nhà Nho-Thích-Đạo đều tin vào việc giáo dục nhân quả, con người bây giờ không tin, không phải nói việc này tin thì có, không tin thì sẽ không có, không phải như thế, không tin vẫn có, đến khi quả báo xuất hiện thì bạn có hối hận cũng không kịp nữa rồi, tuyệt đối không phải là trò đùa.

A: Tuyệt đối không phải trò đùa. Pháp Sư giảng Kinh đã nhiều lần nhắc đến, không nên làm nghề sát sanh. Có nhiều nghề sát sanh làm ăn rất khấm khá, giống như gà quay, gà hầm gì gì đó, nào là thịt nhúng v.v... Tại sao họ đều có danh tiếng hơn trăm năm, còn truyền lại cho thế hệ sau? Đến bây giờ vẫn chưa thấy quả báo xấu? Xin hỏi Pháp Sư, đối với hiện tượng này chúng ta phải có cách nhìn như thế nào?

B: Hiện tượng này chính là sự tích đức của tổ tiên họ, sự tích đức của họ trong đời quá khứ. Làm nghề giết mổ này là tổn phước đức, nhưng vì phước báo của họ lớn. Ví dụ như gia đình họ có phước báo năm trăm năm, bây giờ làm ba trăm năm vẫn chưa thấy suy vong, nhưng cũng sắp suy rồi, đang bị khấu trừ đó. Phước báo của năm trăm năm mà bạn chỉ mới hưởng có ba trăm năm thì đã hưởng hết rồi, sau khi hưởng hết thì nạn tai sẽ đến, không phải hưởng đời đời kiếp kiếp. Đời đời kiếp kiếp là gì? Đời đời kiếp kiếp tích đức, vậy thì phước báo của bạn sẽ hưởng không hết. Ngày nay chỉ hưởng phước, vẫn cứ tạo nghiệp bất thiện, họ chính là được bảo vệ bởi phước báo đã tạo trong quá khứ.

A: Họ chính là đang hưởng phước báo của tổ tiên họ?

B: Không sai, hưởng của tổ tiên, cũng là hưởng phước báo của chính bản thân họ tu trong quá khứ, sẽ hưởng hết chứ không phải hưởng hoài không hết.

A: Thừa Pháp Sư, hiện nay còn có những ông chủ của một số cửa tiệm nổi tiếng, họ lấy tên tuổi của tổ tiên mà kiếm tiền, ví dụ như kinh doanh ngành nghề gì gì đó

“Bí quyết này là do tổ tiên của tôi truyền lại”, sau đó dùng tên tuổi của tổ tiên họ, việc làm này của họ có ảnh hưởng như thế nào đến tổ tiên của họ thừa Pháp Sư?

B: Đây là bất hiếu.

A: Đây là bất hiếu sao?

B: Đúng, cái mà tổ tiên để lại là tốt, là dạy bạn phải đi cứu người, vì thế không được quá đáng. Cả đời này của mình có thể đủ ăn đủ mặc, ấm no, có một căn nhà đủ để che nắng che mưa là được rồi, phải biết đủ. Phần còn dư lại phải giúp đỡ xã hội, giúp mọi người, vậy thì bạn mới có thể tích lũy phước báo, bạn càng hưởng càng nhiều, mà còn hưởng hoài không hết. Nếu bạn cho rằng ra sức kiếm tiền, mà còn bán thuốc giả để lừa gạt mọi người, phước báo của bạn sẽ hết rất nhanh. Phước báo của bạn đại khái không đủ để bạn hưởng hết đời này, vậy thì cuối đời của bạn sẽ vô cùng thâm thảm, quả báo sẽ hiện ra trước mắt, hiện ra rất nhanh.

A: Hiện ra rất nhanh.

B: Rất nhanh, kiếp nạn do vậy mà đến, rất nhiều người đều đang tạo nghiệp tội nghiêm trọng này, tạo ra tai kiếp của cả thế giới. Nhân quả là có thật, không mấy may sai sót, nếu bạn tỉ mỉ quan sát thì sẽ thấy việc này đang diễn ra trước mắt, bạn đều có thể nhìn thấy. Tai nạn nghiêm trọng, nhà khoa học nói cho chúng ta biết, 50-60 ngàn năm về trước, Atlantis chính là Đại Tây Dương bây giờ. Nơi đó có đất đai, một đất nước vào thời gian đó là đất nước có nền khoa học kỹ thuật phát triển nhất trên thế giới, nhân dân ngày ngày hưởng thụ, vui chơi hết mình, điều gì cũng không tin, cuối cùng vùng đất này bị chìm xuống biển. Nhà khoa học nước ngoài có dự báo là Atlantis có thể nổi trở lên. Họ nói rằng nếu vùng đất này nổi trở lên thì Châu Âu và Châu Mỹ sẽ không còn nữa, sẽ chìm xuống, vùng đất này sẽ xuất hiện. Cho nên người nước ngoài nói họ cũng rất muốn thấy vùng đất này thật sự có thể nổi lên nhưng lại sợ mình sẽ bị chìm xuống.

A: Thừa Pháp Sư, đây cũng được xem là luân hồi đúng không ạ?

B: Là luân hồi.

A: Cũng là luân hồi.

B: Cho nên đây là gì? Đây là cộng nghiệp, mọi người cùng tạo nghiệp bất thiện, đây là cộng nghiệp bất thiện tạo thành kiếp nạn lớn này.

A: Thừa Pháp Sư, hàng xóm của chúng con sau khi giết chết một con rắn, thì con gái bị điên. Đây là tại sao ạ? Nếu anh ta giết con rắn thì rắn phải tìm anh ta chứ, tại sao lại tìm con gái anh ta, thừa Pháp Sư?

B: Có lẽ con cái có liên quan đến anh ta, nếu không liên quan thì không thể ở cùng một nhà. Có một số oan gia, chúng không tìm bạn mà sẽ tìm người bạn thương yêu nhất, khiến bạn càng đau khổ hơn, càng đau lòng hơn.

A: Đúng thế, trong nhà họ thì con gái của anh ta được cả nhà rất yêu thương.

B: Đúng vậy, không sai.

A: Cho nên nó lấy đi đứa con mà anh ta yêu thương nhất.

B: Không sai.

A: Vì động vật chúng cũng rất thông minh.

B: Đúng thế, đương nhiên rồi.

A: Chúng biết bạn yêu thương ai đúng không ạ?

B: Đúng, không sai, chúng biết được.

A: Thật là không thể tưởng tượng được, đây chính là nhân quả. Thưa Thầy, khi con nghe được câu chuyện này, con cảm thấy quy luật nhân quả hơi bất công, nó tại sao lại...

B: Đúng thế, nhưng khi bạn suy nghĩ kỹ thì sẽ thấy rất có lý.

A: Nếu tổ tiên, cha mẹ ăn chay giữ giới không sát sanh, vậy sẽ tích âm đức cho con cháu đúng không ạ?

B: Đúng thế.

A: Vậy nếu con cháu đời sau ăn chay giữ giới không sát sanh, thì tổ tiên cũng sẽ được phước đúng không ạ?

B: Sẽ được phước.

A: Cũng sẽ được phước.

B: Vì thế trong tu hành thường nói: *“Một người con tu hành thành Phật thì tổ tiên chín đời sẽ được sanh lên cõi trời”*, tổ tiên của chín đời đều được sanh lên cõi trời vì gia đình đã sinh ra được một người tốt đến như thế.

A: Vậy con là con cháu, thừa Pháp Sư, nếu con ăn chay giữ giới không sát sanh, rồi sau đó chăm chỉ tu hành niệm Phật, tổ tiên của con nhất định sẽ hưởng được lợi ích.

B: Sẽ có được lợi ích, chắc chắn có được lợi ích, không sai.

A: Vậy con nhất định phải làm người con hiếu thảo.

B: Không sai.

A: Vì là con người nên con cảm thấy hiếu thảo là cội gốc của luân lý làm người. Thưa Pháp Sư, con người không bao giờ nhớ là lúc khó khăn thì động vật Bò Tát đến giúp chúng ta vượt qua gian khổ. Con có một câu chuyện, thưa Pháp Sư, có một đứa trẻ tên là Phó Vũ Hồng, nhà ở nông thôn nội Mông Cổ, ra đời được bốn mươi tám ngày thì mẹ bị bệnh chết. Sau đó ba bị tổn thương não nên cũng cần người chăm sóc. Trong nhà chỉ còn có ông nội tám mươi tuổi, không có tiền mua sữa nên ông bỏ ra ba trăm sáu mươi đồng nhân dân tệ mua về một con dê, rồi để đứa trẻ trực tiếp bú sữa của con dê này, bây giờ đứa trẻ này đã được hai tuổi rồi. Thầy xem bức ảnh này, người ký giả đã chụp một bức ảnh, bức ảnh này có tên là “Một gia đình ba người”. Điều kỳ lạ đặc biệt của câu chuyện này là mỗi khi đứa trẻ này khóc thì con dê liền tự động chạy vào trong phòng. Thưa Pháp Sư, hiện tượng rất kỳ lạ, dê là phải đứng, nhưng nó vì để cho đứa trẻ này bú nên nó nằm ở trên giường đất để cho đứa trẻ bú. Và đứa trẻ này sau khi thấy dê mẹ vào thì nó không khóc nữa. Ngài xem nó đang bú này, đứa trẻ ngủ rồi. Hơn nữa bài văn này viết rất ngộ nghĩnh, anh ta viết là đứa trẻ hai tuổi sau này lớn lên thì rất nghịch ngợm, nó thường nắm râu của dê mẹ nhưng dê mẹ cũng không phiền, cứ để cho nó nắm. Sau đó họ ở nông thôn nên đứa trẻ phải cùng ông nội đi cày bừa trồng trọt. Khi đứa trẻ mệt thì dê mẹ rất nhân từ, liền đi chậm chậm để đứa trẻ vịn vào nó. Câu chuyện này làm con vô cùng xúc động. Thưa Pháp Sư, con nghĩ thế này, con cũng là mẹ, con nghĩ nếu có một con chó con mất mẹ, con là loài người, con cũng không thể mang sữa của con cho nó bú, con sẽ để cho con của mình bú. Ngài cho rằng tính của con dê này là, con thực sự cảm thấy...

B: Con dê này mang ơn người trong nhà của họ nên nó đến để trả ơn.

A: Con dê này đến để trả ơn cho nhà họ sao.

B: Đúng vậy, là đến trả ơn, gia đình họ kiếp trước chắc chắn là có quan hệ rất mật thiết, không phải con dê nào cũng như vậy đâu.

A: Không phải con dê nào cũng như vậy à?

B: Không phải.

A: Đây đều có nhân quả thưa Pháp Sư.

B: Có nhân quả.

A: Vậy sao ạ? Thì ra là như thế.

B: Con người và con vật đều có nhân quả kiếp trước, nhân duyên nhiều đời nhiều kiếp.

A: Không phải con dê nào cũng vậy.

B: Không phải.

A: Con hiểu rồi thưa Pháp Sư.

B: Con người với con người cũng là có duyên nợ từ kiếp trước, khi không có duyên nợ thì cho dù ngày nào cũng gặp mặt nhưng cũng sẽ không có cảm xúc.

A: Pháp Sư nói điều này con hiểu rõ rồi, vậy bây giờ con đề có duyên nợ lớn như thế với gia đình của họ, nếu sau này con đề già rồi, đem nó đi giết chết ăn thịt, vậy thì tạo tội nặng rồi, có thể họ đã giết tổ tiên của mình đúng không ạ?

B: Không sai, phải tri ân, báo ân.

A: Thưa Pháp Sư, chúng con định sẽ quay bộ phim với nội dung như thế. Con đã từng xem một quyển sách nói Tào Tháo sau khi chết luân hồi làm heo, trên người con heo đó viết tên của ông ta. Xin hỏi Pháp Sư, nghiệp duyên như thế nào khiến ông ta bị đọa làm heo, ông ta cũng là anh hùng một thời mà.

B: Anh hùng cũng vậy thôi, ông ta tạo nghiệp quá nặng, bị đọa làm heo, điều này đã bị phát hiện, trên người con heo viết tên của ông ta, khi giết cạo sạch lông xem thấy hình như là Tào Tháo kiếp thứ bảy.

A: Kiếp thứ bảy.

B: Không chỉ làm heo mà ông ta nhất định đã bị đọa địa ngục, là từ trong địa ngục ra rồi lại bị đọa làm heo để người ta giết, quá khứ giết người ta, bây giờ bị người ta giết lại, một mạng đền một mạng.

A: Phải đền mạng?

B: Đúng, không sai.

A: Là như vậy, quả báo của việc sát sanh, sau đó ông ta cũng bị như vậy.

B: Đúng, quả báo của sát sanh là khổ nhất.

A: Quả báo của sát sanh là khổ nhất.

B: Khổ nhất, sát sanh phần lớn đều là tạo tội địa ngục.

A: Sát sanh là tạo tội địa ngục ạ?

B: Đúng vậy, đọa địa ngục, vì giết là sân hận, sân hận đọa địa ngục. Không thể khi giết người mà tâm vui vẻ, không thể như thế đúng không nào? Đều là tâm sân hận mà giết người.

A: Vì thế cái tâm sát này không nên có ạ.

B: Không nên có, đúng như thế.

A: Con người bây giờ cái gì cũng dám ăn cả, con có mang theo một số bức ảnh, Pháp Sư xem nhé. Những bức ảnh này đều khiến người xem kinh hãi, nào là con bò

cạp, con rết, con rắn ngâm rượu, nhện chiên giòn, nước ép côn trùng, chuột rán, còn có hải mã và sao biển nướng... Con người vì tham ăn mà sát sanh nhiều như thế. Rất nhiều người nói rằng con người ngoài cái bàn bốn chân ra thì cái gì họ cũng dám ăn. Thừa Pháp Sư, giống như những con vật con giết trong đời này bám theo con, những con vật con giết con ăn trong quá khứ chúng cũng bám theo con. Ví dụ như con đã phá thai bốn lần thì chúng có theo con không? Trước đây con rất thích ăn trứng cá, thừa Pháp Sư, con thích ăn trứng cá lắm, cảm thấy rất thơm ngon! Vậy ngài nghĩ xem những linh hồn Bồ Tát bé nhỏ này, còn có những Bồ Tát động vật, họ có thể sẽ liên kết lại đến báo thù chúng con không?

B: Có thể.

A: Vậy thì nguy rồi.

B: Hôm nay không chỉ là liên kết lại để báo thù bạn, mà còn liên kết lại để báo thù toàn nhân loại. Tại sao bây giờ tai kiếp lại nhiều như thế? Bạn đừng cho rằng linh hồn thai nhi một mình nó không làm được gì, phá thai giết người bình quân mỗi ngày vượt qua con số 150.000. Mỗi ngày dồn lại, một năm hơn 50.000.000, mười năm thì 500.000.000. Tôi cho rằng không chỉ dừng lại ở mười năm đúng không? Điều này không thể tưởng tượng được, hai mươi năm con số lên đến 1 tỷ, tôi nghĩ rằng chắc chắn số lượng vượt qua 1 tỷ. Động vật thì càng nhiều hơn nữa, mỗi năm số động vật bị giết, tôi nghe báo cáo của Liên hiệp quốc gia thế giới, mỗi năm bị giết là hơn 330 tỷ. Những linh hồn này làm ra mây đen chướng khí trên trái đất của chúng ta. Bạn xem chúng ta ngồi máy bay, từ trên cao nhìn thấy phía dưới sương mù lát phát, đó là gì vậy? Oán khí, thật đáng sợ, chính oán khí này mang lại tai nạn cho chúng ta. Họ làm cho khí hậu của chúng ta bất thường, tạo ra rất nhiều tai nạn, chúng ta hồ hững không cảm nhận được, cứ cho rằng đây là tai họa tự nhiên, không phải như vậy đâu. Họ liên kết lại thì lực lượng này sẽ rất lớn.

A: Họ liên kết lại thì lực lượng này rất lớn, vậy đây là rắc rối lớn rồi.

B: Đúng, chính thế.

A: Vậy chúng ta phải làm sao đây?

B: Cho nên chúng ta bây giờ thật sự phải sám hối với họ, xin lỗi họ, làm Phật sự siêu độ cho họ. Có rất nhiều người họ có thể tiếp nhận; oán thù sâu nặng thì họ không đồng ý tiếp nhận, họ kiên trì nhất định phải trả thù, vậy thì sẽ rất rắc rối. Cho nên giảng Kinh cũng là cách hóa giải, bây giờ ngày nào cũng khuyên họ, chúng tôi hiện nay giảng Kinh dùng mạng Internet, dùng truyền hình vệ tinh, trong hư không này đối với họ đều có sự ảnh hưởng, đều mang đến lợi ích.

A: Đều mang đến lợi ích, họ cũng đang nghe.

B: Đúng, họ đang nghe, người nghe rất nhiều.

A: Thừa Pháp Sư, bây giờ động vật sau khi bị giết một thời gian rất dài, tức là nói sau khi bị giết một khoảng thời gian dài thì thần thức sẽ rời khỏi xác của chúng. Vậy sau khi chúng rời khỏi xác, chúng ta mới ăn thịt của chúng, chiên xào nấu nướng chúng còn đau không ạ?

B: Vẫn còn đau.

A: Vẫn còn đúng không ạ? Tại sao vậy ạ?

B: Chúng vẫn chưa rời khỏi, động vật cũng giống như con người, linh tánh cao thì chúng rời khỏi tương đối sớm, linh tánh thấp thì rời khỏi trễ hơn. Bạn xem trong Kinh Phật có kể một câu chuyện, khi Phật Thích Ca Mâu Ni còn tại thế, có một công trình xây dựng ở vườn Kỳ Đà Cấp Cô Độc. Phật thấy có một tổ kiến, liền cho gọi các vị đệ tử đến xem, gọi mọi người đến xem tổ kiến này, Phật nói bảy vị Phật đã ra đời trong quá khứ, chúng vẫn còn làm thân con kiến. Thọ mạng của kiến không dài đến như thế, nhưng nó chết rồi lại đầu thai vào lại cái tổ kiến này, chúng không rời khỏi tổ của chúng.

A: Chúng không rời khỏi tổ của chúng.

B: Đúng thế, chúng tham luyến, không nỡ rời khỏi cái thân này, vì thế nên chúng làm kiến chết đi lại đầu thai làm thân con kiến, luân hồi ở trong cái tổ đó, đây là nguyên nhân tại sao? Do chấp trước quá kiên cố.

A: Quá cố chấp.

B: Đúng, bất kể chúng sanh trong đường nào, chỉ cần lòng chấp trước kiên cố thì khi họ chết đi tương đối khó khăn, thần thức họ rời khỏi tương đối trễ. Nếu họ không chấp trước, giống như người sau khi học Phật, biết được cái thân này không phải là mình, vậy thì họ sẽ rời khỏi rất nhanh. Thân này là giả tạm, thân này không phải là ta, linh tánh là ta, linh hồn là ta, vậy thì họ ra đi rất tự tại, ra đi rất nhanh. Bạn nghĩ xem, ai mà không yêu cái thân này chứ, ai mà không chấp cái thân này, vậy thì rắc rối lớn rồi. Vì vậy Phật nói cho chúng ta biết, sau khi con người đứt hơi, trong vòng tám tiếng đồng hồ không được chạm vào người của họ, tại sao như thế? Vì họ vẫn chưa đi, thường là tám tiếng đồng hồ, an toàn hơn thì tốt nhất là mười hai tiếng, mười bốn tiếng, khi đó thì phần lớn họ đều đã rời khỏi.

A: Chạm vào người thì họ sẽ như thế nào ạ?

B: Họ sẽ rất đau đớn.

A: Họ đau đớn.

B: Họ không thể nói ra, nhưng họ rất đau đớn, khi đau thì họ sanh lòng oán hận, chính lòng oán hận này khiến họ堕 vào địa ngục.

A: Đồng nghĩa là chính người thân đẩy họ vào địa ngục rồi.

B: Đúng, đúng thế, vì thế nếu Phật không nói thì làm sao chúng ta biết được.

A: Nhưng thế gian bây giờ rất nhiều người, người thân trong nhà vừa mất thì lập tức thay quần áo, khiêng người lên mặc quần áo. Làm như vậy là không được, đúng không ạ?

B: Không được, làm như vậy là có lỗi với họ.

A: Có lỗi với họ.

B: Đó là mang đến sự đau khổ cho họ, họ đau khổ thì sẽ sanh lòng oán hận. Oán hận này sẽ堕 địa ngục. Nếu không thì rơi vào đường súc sanh, thì sẽ堕 làm rắn độc hiểm ác, họ có độc vì họ mang theo hận, hận sẽ biến thành độc.

A: Thừa Pháp Sư, tại đây con muốn nói với ngài, vì mẹ con trước đây rất thường hay lấy nước sôi đổ chết kiến, nhà con có kiến, chúng ăn những vật dụng bằng gỗ trong nhà, sau đó thì gặm đến thế này.

B: Đó là môi.

A: Đúng thế, sau đó mẹ con liền lấy nước sôi đổ vào chúng, còn luộc chết gián, sau đó còn luộc cả chuột nữa. Thừa Pháp Sư, sau này mẹ con bị bệnh, khoảng thời gian cuối cùng lúc sắp ra đi, mẹ con chỉ nói mãi một câu: “nước sôi, nước sôi”. Thừa Pháp Sư có phải là có liên quan đến việc luộc chết động vật của mẹ con không ạ?

B: Không sai, có liên quan.

A: Sau đó biểu hiện của mẹ rất kỳ lạ, giống con vật vậy đó, ngài nói đúng không ạ? Khi đó con không biết, bây giờ con mới nhớ lại, Thầy nói có liên quan không?

B: Có liên quan.

A: Vậy có rất nhiều người, rất nhiều người bây giờ đều giết kiến như thế thừa Pháp Sư.

B: Vậy thì đều phải chịu quả báo, bạn đã giết bao nhiêu mạng, đã hại chết bao nhiêu mạng rồi? Chúng ta có thể thương lượng với chúng được mà, có thể, mỗi ăn cái nhà, thả để cái nhà bị hư mục cũng không giết chết chúng, vậy thì chúng sẽ cảm ơn, chúng sẽ cảm động mà tự rời khỏi.

A: Thưa Pháp Sư, một khoảng thời gian trước đây có một thông tin nói rằng, có một cái hồ chứa nước hình như bị kiến đào rỗng hết. Vậy ngài nói chúng ta cũng không thể giết chúng sao?

B: Không thể giết chúng.

A: Phải thương lượng với chúng.

B: Đúng vậy. Chúng đến phá hoại đồ đạc của bạn đều là có oán thù, oán thù phải hóa giải, không nên dùng cách báo thù. Bạn báo thù nó thì sau này nó lại báo thù bạn, báo tới báo lui, không lúc nào ngừng nghỉ, cả hai bên đều đau khổ, tại sao không hóa giải nó?

A: Tức là khi kiến đến nhà mình, chúng đều có nhân duyên cả đúng không ạ?

B: Đương nhiên là có nhân duyên, tại sao nó lại không đến nhà người khác?

A: Vậy chúng ta khai thị cho nó, nó có thể hiểu được không?

B: Có thể hiểu được.

A: Có thể hiểu được.

B: Đúng thế, chính là tâm chân thành, tâm chân thành cung kính, chúng sẽ rất cảm ơn.

A: Thưa Pháp Sư, trong xã hội tỷ lệ ly hôn rất cao, con cái cũng không nghe lời, ngỗ nghịch với cha mẹ, bây giờ còn có rất nhiều đứa con cầm dao chém cha mẹ của mình, Pháp Sư nói có liên quan đến ăn thịt sát sanh không thưa ạ?

B: Có liên quan, đứa con này đến báo oán.

A: Là báo oán.

B: Có thể kiếp trước bạn ăn thịt của nó, kiếp này nó đến báo thù, báo thù đầu thai vào nhà của bạn, như vậy thì bạn không còn cách nào trốn tránh nữa, cho nên oan oan tương báo. Bạn xem Từ Hy Thái Hậu đời nhà Thanh chính là đến báo thù. Khi nhà Thanh vừa mới hưng thịnh, còn ở Đông Bắc chưa đến Trung Quốc, bộ tộc Diệp Hách Na Lạp là một tộc nhỏ, nhà Thanh tiêu diệt toàn bộ tộc của họ. Tất cả đều bị giết hết, Dẫu Trường khi bị giết đã thề với trời: “bộ tộc của chúng tôi còn sót lại một người nữ cũng phải báo thù”, Từ Hy Thái Hậu chính là con cháu của họ. Vì thế sau khi nhà Thanh vào Trung Quốc, trong cung có điều lệ như thế này, đó là nhất định không cho phép người của bộ tộc Diệp Hách Na Lạp vào cung. Cho đến hai trăm năm sau, hai trăm năm trôi qua không có gì xảy ra cả nên Hoàng đế Hàm Phong cho phép Từ Hy vào cung dù biết bà là con cháu của bộ tộc Diệp Hách Na Lạp. Ông

cho rằng đã hai trăm năm đâu có việc gì xảy ra, không ngờ rằng chính bà làm cho nhà Thanh sụp đổ.

A: Nhân duyên đã chín muồi.

B: Đúng là như thế! Bạn xem họ có cách có thể đợi hai trăm năm, lại đầu thai, đến nhà bạn để tiêu diệt bạn.

A: Cũng là lời thề của họ.

B: Đúng, đúng thế. Cho nên một bộ hai mươi lăm sử chính là một bộ sách ghi chép về nhân quả.

A: Hai mươi lăm sử là gì vậy ạ?

B: Hai mươi lăm triều đại của lịch sử Trung Quốc.

A: thì ra là vậy.

B: Đúng vậy, những ghi chép trong đó, nếu bạn quan sát tỉ mỉ thì chính là những ghi chép về nhân quả báo ứng.

A: Chính là những ghi chép về nhân quả báo ứng.

B: Đúng thế.

A: Thưa Pháp Sư, có một số người nói không được mua gà sống rồi mang đi giết làm thịt, nhưng nếu họ ra chợ mua thịt đông lạnh, một con vật được phân ra rất nhiều miếng, nhà này ăn nhà kia ăn, thần thức của con vật sẽ bám theo tất cả những người ăn thịt của chúng sao?

B: Đúng thế, con vật này nó có linh tánh, thấy nhà nào vận suy rồi thì tìm nhà đó trước, khi đang còn vận tốt thì chúng tạm thời tránh đi, đợi đến khi vận suy thì quay lại, chúng cũng biết chọn lựa đấy.

A: Vậy nghĩa là loại thịt này cũng không thể ăn?

B: Tốt nhất là đừng ăn.

A: Tốt nhất là đừng nên ăn.

B: Đúng vậy.

A: Thưa Pháp Sư, cách thức chúng ta giết hại động vật ngày càng tàn nhẫn, có một món ăn, miền Nam gọi là món “Thử tam khiếu”. Sau này con hỏi “Thử tam khiếu” là gì? Vì con có một người bạn đã ăn qua món này, anh ta nói với con, tức là chuột mới sinh ra, lông còn chưa mọc dài, khi dùng đũa gấp nó lên, vì nó vẫn còn sống nên kêu lên một tiếng. Sau đó nhúng nó vào gia vị, con nghĩ gia vị đó chắc chắn là canh, nó lại kêu lên một tiếng. Rồi cho nó vào miệng nó lại kêu lên một tiếng nữa, chính là ba tiếng kêu, đây là một món ăn. Con còn có một bức ảnh, đây là món

ăn nổi tiếng của Trung Hoa. Thưa Thầy, Thầy xem con bò này vẫn còn sống, đem nó cột vào khung thép, sau đó lột da sống. Người mua đứng bên cạnh: “Tôi muốn mua miếng thịt ở bên sườn”. Thầy xem con bò này tuy bị lột da nhưng mắt của nó vẫn đang mở to, thế là con người không ngừng giày vò nó. Tiệm ăn như vậy nổi như cồn, vì rất mắc tiền, chính vì giết bò sống. Sau đó thì họ lóc thịt nó từng miếng từng miếng: “Tôi muốn miếng này, tôi muốn miếng phía sau...”. Con người chính vì thỏa mãn sự tham ăn của mình đã ăn từng miếng thịt của nó khi nó vẫn còn sống. Thưa Thầy, bây giờ họ làm ông chủ hoặc người lóc thịt bò, con nghĩ, nếu họ có kiếp sau thì sẽ phải thọ lãnh quả báo càng thâm khốc liệt hơn con bò này.

B: Không sai, đúng vậy, sự tàn khốc này làm họ nhất định dọa địa ngục. Địa ngục gì vậy? Thọ báo ở địa ngục chính là quả báo giết bò của họ hiện giờ. Khi đến địa ngục, quỷ sứ sẽ bắt họ cột lại, cũng là từng dao từng dao mà cắt thịt của họ.

A: Đó là lãng trì.

B: Đúng, không sai. Bạn tạo nghiệp như thế nào thì sau này lãnh quả như thế đó, nghiệp nhân quả báo tơ hào không sai, nhất định là chính mình phải chịu trách nhiệm. Ở đây không có ai trừng phạt bạn cả, vậy cảnh giới này là gì? Là do nghiệp lực của chính bạn biến hiện ra.

A: Thưa Pháp Sư, vậy ngài nói khi họ phải bị tội lãng trì ở địa ngục, thì họ sẽ biết là do nhân quả gì: “Là vì tôi đã từng giày vò con bò như thế này”.

B: Họ biết, không sai. Họ đối xử với người khác, đối xử với chúng sanh như thế nào thì sau này bản thân phải chịu quả báo y như vậy.

A: Thưa Pháp Sư, có phải sau khi họ chịu tội ở địa ngục xong thì vẫn phải đầu thai trở lại làm con bò không?

B: Không sai, đó là trả nợ.

A: Thật là đáng sợ.

B: Đúng, đúng như thế. Ở địa ngục chịu quả báo, sau khi thọ báo xong thì dọa vào súc sanh để trả nợ, tức là bạn ăn nó nửa cân thì phải trả nó tám lạng. Hiểu được đạo lý này bạn còn dám ăn nữa không? Không phải là ăn thịt chúng mà là ăn thịt của chính mình, tự mình phải trả. Những lời nói này người bây giờ không tin, họ không thể chấp nhận, đợi khi tướng địa ngục của họ xuất hiện thì khi đó có hối hận cũng không kịp nữa. Thời xưa, đừng nói là quá lâu, sáu mươi năm trước, thời kỳ kháng chiến, xã hội đó giản dị mộc mạc, tâm con người lương thiện, đối xử với những con vật vẫn còn có chút tâm từ bi, không nhẫn tâm để chúng chịu khổ. Tức là khi ăn thịt chúng cũng yêu cầu phải làm sao để cho chúng bớt chịu tội, bớt đau khổ. Vì thế khi

giết chúng nhất định phải một dao là mất mạng, bạn đâm nó càng nhiều dao bao nhiêu thì nó càng đau đớn bấy nhiêu. Bạn xem, Hồi giáo họ ăn thịt bò thịt dê, họ không ra bên ngoài mua, vì sao? Thịt bò thịt dê bên ngoài khi giết chúng rất tàn nhẫn, họ không nhẫn tâm. Vì thế họ nhất định phải là A Bặc, A Bặc anh ta biết cách giết như thế nào để con vật bớt đau khổ, đây đều là tâm từ bi. Cách giết con bò trong hình này giống y như xử tội lăng trì, như vậy thật là quá nhẫn tâm.

A: Xử tội lăng trì chính là lóc hết thịt của chúng từng miếng từng miếng.

B: Tức là cắt từng miếng một, đúng vậy đó, đây là việc làm vô cùng tàn nhẫn, làm sao có thể làm điều này chứ? Bạn xem con bò đó vẫn đang mở to mắt để nhìn đó.

A: Ngài xem, đây thật sự rất là đáng sợ.

B: Vẫn đang mở to mắt nhìn, thấy rất rõ ràng, họ chính là kẻ thù của nó, sau này nó sẽ đến báo thù.

A: Thưa Pháp Sư, ngài xem con bò này mở to mắt như thế, nó mang những người này đều ghi nhớ vào trong A-lại-da thức đúng không ạ?

B: Đúng, đương nhiên rồi, đương nhiên rồi, hận thấu xương.

A: Hận thấu xương.

B: Đương nhiên là hận thấu xương rồi, đến khi nó đến báo thù thì họ sẽ hối hận không kịp nữa.

A: Không kịp nữa rồi. Thưa Pháp Sư, con muốn nói về bệnh bò điên của vài năm về trước. Khi chuẩn bị tài liệu, con mới biết tại sao lại có bệnh bò điên. Bò và dê đều là động vật ăn cỏ, con người vì để nâng cao hiệu suất kinh tế nên ra sức nghĩ cách. Họ mang xương của bò dê đã chết mài nhuyễn thành bột, rồi dùng bột xương này để cho chúng ăn thay cỏ. Họ muốn nâng cao hiệu suất kinh tế, đáng tiếc rằng sự việc không ngờ đến đã xảy ra. Sau khi bò ăn xương của đồng loại chúng thì bị điên, hiện tượng bị điên này là toàn thân co giật, rồi sau đó não giống như tương hồ vậy. Con người ăn thịt của loại bò điên này, người cũng bị bệnh bò điên luôn. Nhà khoa học nói rằng mắc phải bệnh bò điên thì tỉ lệ tử vong là 100%, thật đáng sợ. Cho nên trong khoảng thời gian đó, khi bệnh bò điên hoành hành, rất nhiều người nói đến màu của bò bị thay đổi, đó là những điều rất đặc biệt. Quả thật là thời gian đó những gì liên quan đến thịt bò thì đều không đụng đến. Bây giờ con nêu ra một vấn đề của xã hội, thưa Pháp Sư, con muốn cho ngài xem một bức ảnh, không biết ngài đã xem chưa? Con người đã ăn thịt đồng loại rồi. Bức ảnh này là đứa trẻ vừa được mổ lấy ra, ngài xem bên cạnh còn có một con dao, họ ướp tương vào nó, bên cạnh là phụ

liệu đó ă. Bức ảnh này ngài xem trong đó có thịt gà, gì đó nữa, còn có đứa trẻ sơ sinh, xé từng miếng thịt đó để ăn. Bức ảnh này là canh nấu từ trẻ sơ sinh, người ta nói là đại bổ. Pháp Sư xem loại canh này, theo lời của một người bạn con kể lại, một chén canh thịt người, tức là canh nấu bằng trẻ sơ sinh, một chén canh to như vậy là hơn ba chục ngàn đồng nhân dân tệ. Sau đó dựa vào đứa trẻ sơ sinh này được bao nhiêu tháng, ví dụ như có đứa trẻ bảy tháng, có đứa trẻ năm tháng, giá tiền khác nhau, cao nhất là mấy chục ngàn đồng. Thưa Pháp Sư, con đang thắc mắc, con bò ăn bột xương của đồng loại thì bị điên, ngài đối với hiện tượng này có cách nhìn như thế nào, hiện tượng con vừa nêu đó thưa Pháp Sư?

B: Cũng giống như bệnh bò điên vậy, người này về sau chắc chắn sẽ bị điên.

A: Sau này chắc chắn sẽ bị điên.

B: Nhất định sẽ bị quả báo này, chắc chắn không có gì lợi ích đối với họ. Thời gian đó đến sớm hay muộn là do nghiệp báo khác nhau của họ, nhất định sẽ có quả báo. Cho nên tại sao thế gian này lại có tai nạn lớn, tai nạn không biết đã giết bao nhiêu người, những người có ý nghĩ và hành động bất thiện đều phải chết, không sót bất kỳ người nào. Con người bây giờ, ngoài ông trời ra không có ai quản nổi họ, pháp luật không có hiệu quả, đạo đức cũng mất rồi, luân lý cũng không còn nữa, nhân quả cũng không ai tin, cuối cùng thì ông trời trừng phạt, sự trừng phạt của ông trời là do mình tự làm tự chịu.

A: Tự làm tự chịu. Thưa Pháp Sư, chính bạn con nói với con, anh ta nói người anh ta quen biết, là người ở nông thôn có cuộc sống tương đối nghèo khổ khó khăn, hai vợ chồng chuyên làm việc này. Tức là nếu có tiệm đặt họ thì họ ăn ở với nhau có thai, sau đó có thể đến bảy tháng, hoặc mấy tháng gì đó thì mổ lấy đứa trẻ ra, người mua đợi họ. Họ làm việc như vậy đó, ngài nói họ mang cốt nhục của mình làm như vậy, người làm cha làm mẹ này, còn ông chủ mở tiệm như vậy, ngài nói xem quả báo rất đáng sợ, thưa Pháp Sư!

B: Đúng, đó đều là quả báo địa ngục, mà loại quả báo này ở trong địa ngục rất khó ra khỏi, không biết là phải chịu bao nhiêu tội,堕 vào địa ngục dễ, ra rất khó, không dễ dàng thoát khỏi được.

A: Không dễ dàng, thưa Pháp Sư, đứa trẻ này, chính là đứa trẻ trong bức ảnh mà chúng ta xem, lòng hận thù của nó lớn biết bao nhiêu, thưa Thầy!

B: Phải rồi, đúng thế đó.

A: Sau đây con xin đề cập một chút về vấn đề y học. Rất nhiều lĩnh vực y học hiện nay vì cần làm một số nghiên cứu nên đã dùng các loài động vật như chim, khỉ,

mèo, thỏ, và đặc biệt là khi để làm thí nghiệm. Khi con người làm các thí nghiệm về thần kinh thì nhất định lấy khi làm thí nghiệm, sau đó thì gây kích thích điện gì đó. Con cũng có một số bức ảnh, Pháp Sư xem, con khi này bị kích thích điện đến như thế này, nó đau đớn biết bao khi bị kích thích điện. Con chim này cũng bị nạn không thể trốn được, gây kích thích điện cho nó. Sau đó còn có việc như thế này, ở đây con đặc biệt muốn nói rằng, vì con người bây giờ ai cũng muốn làm đẹp, rất nhiều người trong ngành mỹ phẩm dùng mắt thỏ để làm thí nghiệm. Con muốn đọc cho mọi người nghe, thỏ liên tục bị dùng mỹ phẩm trang điểm, tức là làm thí nghiệm tính kích thích của mỹ phẩm trên mắt của thỏ. Họ cột chúng lại, ra sức kéo mí mắt của chúng xuống, nhỏ loại mỹ phẩm này vào, thuốc tinh khiết, keo tóc, hoặc là dầu sơn móng tay. Sau đó lại ra sức khép mắt của chúng lại để tính kích thích đạt đến mức cao nhất, thí nghiệm này được thực hiện cho đến bây giờ. Phần lớn thỏ vì vật vã đau đớn mà tự bẻ gãy cổ của mình, hoặc mắt bị đau do kích thích, thối rữa chảy máu mà mất đi ánh sáng, cũng không được điều trị gì cả, sau khi thí nghiệm kết thúc, thỏ bị giết chết. Thưa Pháp Sư, ngài xem những con mắt của thỏ, Pháp Sư xem này.

B: Đúng thế!

A: Pháp Sư xem này, thê thảm quá.

B: Đúng thế!

A: Con nghĩ con người vì để trị bệnh cho con người mà khiến cho các loài động vật phải chịu sự giày vò quá đáng không còn tính người như thế, khiến cho thân xác của chúng mệt mỏi quá độ như thế. Xin hỏi Pháp Sư, có cách nào tốt hơn để thay thế thí nghiệm y học không?

B: Có, trải qua một khoảng thời gian tương đối dài, bệnh của con người sẽ không cần dùng thuốc nữa, ý niệm có thể chữa lành bệnh, bất kể bệnh gì.

A: Ý niệm có thể chữa lành bệnh của con người sao?

B: Chính là ý niệm thiện, tất cả bệnh tật đều là do ý niệm bất thiện sanh ra. Bạn chỉ cần thay đổi ý niệm, thân tâm bạn khỏe mạnh thì bệnh gì cũng đều không có, ngay cả ung thư cũng có thể trị hết. Hawaii dùng cách trị liệu dân gian, bạn đã từng nghe qua chưa?

A: Xin Pháp Sư nói cho chúng con nghe.

B: Người trị bệnh này đã viết ra rất nhiều sách, tôi xem qua rồi. Ngày 21/3/2012 tiến sĩ Hew Len đã đến thăm tôi, ông ấy năm nay 73 tuổi. Cách chữa bệnh giống như trong Kinh Phật nói vậy, hoàn toàn tương đồng với những gì nhà khoa học vật lý bây giờ nói. Ông ấy có bốn câu khẩu quyết trị bệnh, do nhiều thế hệ tổ tiên truyền

lại, là: “Tôi yêu bạn, xin lỗi bạn, xin hãy tha thứ cho tôi, cảm ơn bạn”, rất có hiệu quả. Có một hôm chân của tôi bị co rút gân, tôi liền vuốt ve chân của mình, tôi nói: “Tôi yêu bạn, tôi xin lỗi vì đã không chăm sóc tốt khiến cho chân bị co rút gân ở chỗ này, xin hãy tha thứ cho tôi, cảm ơn bạn”. Tôi nói như vậy ba lần thì đã khỏi rồi. Ông ấy chữa bệnh thay cho người khác mà không cần gặp mặt bệnh nhân, cũng không cần thuốc men, không cần toa thuốc, cũng không cần tiêm thuốc hay uống thuốc gì cả. Ông ấy chỉ cần tên họ, ngày sinh của người bệnh, bệnh tình của họ, chỉ cần ba điều này. Cách trị bệnh này xa vài ngàn dặm vẫn có hiệu quả, dùng ý niệm quán tưởng, cũng chính là thiền định mà Trung Quốc thường nói. Mang người bệnh và bản thân mình nghĩ thành một người, thân thể chúng ta hoàn toàn hòa hợp thành một thể, không có phân chia. Mình và người trở thành một thể, quán tưởng thành một thể. Sau đó thì bệnh của họ chính là bệnh của mình, tự mình dùng ý niệm, hoàn toàn dùng ý niệm thiện chữa lành bệnh thì khi đó bệnh của đối phương cũng khỏi hẳn. Ông ấy chữa lành bệnh mấy ngàn người, đều rất có hiệu quả. Bây giờ ở Mỹ và Nhật có rất nhiều người theo ông ta học tập, điều quan trọng nhất chính là tâm yêu thương, bạn không có tâm yêu thương thì sẽ không làm được. Tâm yêu thương, tâm thanh tịnh, nên cần hồi phục sạch sẽ tâm của mình. Ông ấy nói ký ức tốt hay ký ức xấu của bạn, tất cả đều phải xóa sạch hết, để tâm trở về trạng thái năng lượng bằng không, tức là tâm sạch sẽ, cái gì cũng không có, đây là chân tâm. Dùng chân tâm này để hồi phục tất cả các tế bào bệnh tật của mình trở lại bình thường, bệnh không phải sẽ không còn nữa hay sao? Cho nên dùng năng lượng của ý niệm để chữa bệnh, vì sao như vậy? Thân thể là vật chất, vật chất từ đâu mà có? Vật chất từ ý niệm mà có. Không có ý niệm thì không có vật chất. Ý niệm thiện, vật chất luôn luôn thiện; ý niệm bất thiện, hiện tượng vật chất này cũng đều là bất thiện. Nguyên lý này trong Kinh Phật nói rất rõ ràng, ngày nay nhà lượng tử lực học phát hiện, vì thế rất có đạo lý. Ông ấy nói với tôi, tôi hoàn toàn hiểu được, vạn vật trong trời đất với bản thân mình chính là một thể. Tâm yêu thương, tôi thường nói là điểm ban đầu của tự tánh, là trung tâm của chân tâm, cốt lõi của cốt lõi, chân tâm của chúng ta, cốt lõi của cốt lõi chính là chữ “ái”. Bạn có thể yêu thương người, có thể yêu thương vật, có thể yêu thương trời đất, đây chính là Phật Bồ Tát, đây chính là Thần Thánh. Ngược lại, cái gì cũng đều không yêu thương, đó chính là ma quỷ. Chính là hoàn toàn dùng tâm yêu thương để chữa lành bệnh. Mỗi ngày ông ấy dùng nửa tiếng đồng hồ để chữa bệnh cho một người, nửa tiếng đồng hồ để quán tưởng, khẩu quyết chính là bốn câu nói: “Tôi yêu bạn, xin lỗi bạn, xin hãy tha thứ cho tôi, cảm ơn bạn”. Bốn câu nói này lặp đi lặp lại trong vòng nửa tiếng đồng hồ, liên tục trong vòng ba mươi ngày, bên

này không có vấn đề gì nữa, giải quyết xong rồi thì người bệnh bên đó cũng khỏi bệnh luôn, hoàn toàn là dùng ý niệm. Cho nên Phật Pháp nói “*Tất cả pháp đều do tâm sanh*”. Tất cả những tai nạn hiện nay đều là do ý niệm bất thiện của chúng ta biến hiện ra.

A: Mọi người chúng ta trên trái đất đều dùng cách này để chữa bệnh của mình thì những động vật Bồ Tát này sẽ không phải chịu sự giày vò mất tính người như thế này nữa.

B: Đúng thế, không sai. Ngày nay trở thành như thế này, nhân tố quan trọng nhất là gì? Là do chúng ta từ bỏ nền giáo dục tốt đẹp. Người phương Tây vứt bỏ giáo dục tôn giáo, từ sau khi khoa học kỹ thuật phát triển thì người phương Tây không tin tôn giáo, người phương Đông không tin tổ tiên, nên chúng ta phải chịu nạn kiếp này. Nhất thiết không nên cho rằng tổ tiên không hiểu khoa học kỹ thuật, trí tuệ của người bây giờ mãi mãi không thể theo kịp trí tuệ của tổ tiên. Tổ tiên có thể phát hiện ra lòng yêu thương này, tôn giáo có thể phát hiện ra lòng yêu thương này, nhưng nhà khoa học không thể phát hiện ra.

A: Thừa Pháp Sư, trên internet hiện nay có một chủ đề đang được bàn tán xôn xao, đó là việc bắt gấu còn sống lấy mật, đâu đâu cũng có. Con xem báo cáo nói rằng những con gấu bị con người làm hại một cách tàn nhẫn đã gần hai mươi lăm năm rồi, đó là lấy mật sống. Mỗi lần bị lấy mật, gấu vô cùng đau đớn, có một số con gấu không chịu nổi nên chúng móc bụng tự sát. Để tránh tình trạng chúng tự sát, người ta bắt nhốt chúng vào một cái lồng sắt, giam cầm chúng vĩnh viễn trong cái lồng sắt này. Sau đó khoét một cái lỗ ở bụng của nó, Pháp Sư xem, khiến cho nó không cử động được, cả đời nó chỉ có một tư thế như vậy. Pháp Sư xem bức ảnh này, cái lồng sắt này đã bị rỉ sét rất nghiêm trọng, lỗ khoét ở bụng không ngừng chảy máu mủ. Họ không ngừng hút mật của chúng như vậy đã mười năm, hai mươi năm, vùng da ở xung quanh đều đã bị thối rữa. Thừa Pháp Sư, cái lồng sắt này rỉ sét hết rồi, đã phân hủy thành như vậy, liên tục giày vò chúng. Khi con đọc bài viết này, con thật sự ghen ngào, con cảm thấy không chịu nổi cái cảm giác đó. Mỗi khi hút mật của nó, hai người cho gấu đeo túi sắt vào, kéo dây rút nhỏ lại, con gấu phát ra những tiếng kêu rất thê thảm, sau đó thì từng giọt mật xanh nhỏ ra. Khi người công nhân muốn làm việc này với con của gấu mẹ, khi muốn cho nó đeo túi sắt thì con gấu mẹ đột nhiên dùng đôi tay to lớn của nó bẻ gãy cái túi này, sau đó thì phóng ra giống như điên vậy, những người công nhân chạy tán loạn. Khi đó người phóng viên này cũng một phen hú vía, cảm thấy như con gấu sẽ chạy đến chỗ của anh ta. Nhưng nó không

quan tâm đến họ, mà chạy thẳng đến chỗ con gấu con, dùng móng vuốt của nó muốn bẻ gãy cái túi sắt ra. Nó làm cách nào cũng không tháo ra được, sau đó nó dùng hết sức ôm gấu con vào lòng, nó liếm gấu con, rồi giống như người mẹ đang vỗ về con của mình, nó vỗ vỗ gấu con. Cuối cùng nó kêu lên một tiếng dài, nước mắt đầm đìa, rồi nó bóp chết con của mình. Sau khi bóp chết con gấu con, nó kêu lên những tiếng kêu như than khóc, rất thê thảm, rồi nó cũng tự đâm đầu vào tường tự sát. Thưa Thầy, con nghĩ bản thân nó không muốn chịu sự giày vò giống như địa ngục, nó cũng không muốn con của nó chịu sự giày vò đó. Nó giết con của nó như vậy, thưa Pháp Sư, ngài nói nó làm như vậy có xem là sát sanh không?

B: Nó chính là yêu con của mình.

A: Yêu con nó.

B: Đúng, nó không muốn để con nó chịu cái khổ như vậy.

A: Không muốn để con nó chịu khổ như vậy.

B: Đúng thế, như vậy là quá khổ rồi, sống không bằng chết.

A: Sống không bằng chết, sống không bằng chết! Thưa Pháp Sư, ngài xem bây giờ rất nhiều loại thuốc Trung y thành phần bên trong đều có mật gấu.

B: Tôi nói cho bạn biết, mật gấu nếu lấy bằng cách này, thì sự oán hận của chúng, hận thấu xương, mật gấu này chắc chắn có độc, tuyệt đối không tốt đối với con người.

A: Lấy mật như thế, loại thuốc này cũng đều không dùng được, đúng không ạ?

B: Dưới sự cảm hờn phần nộ như thế thì chắc chắn có độc.

A: Chắc chắn có độc.

B: Nhất định có độc.

A: Thưa Pháp Sư, sau khi con xem bài viết này, con đã thề là sau này ngộ nhờ con mắc phải bệnh gì, con thấy loại thuốc đó có mật gấu, con kiên quyết không dung. Con cảm thấy hành động này độc ác, không có tính người, quá đau khổ rồi. Vì bài viết này quá dài, hôm nay con không thể chia sẻ với mọi người, con cảm thấy thật sự là quá đau đớn cho các con gấu. Thưa Pháp Sư, nếu con người bị bệnh, chắc chắn sẽ có loại thuốc có tính chất thực vật thay thế cho loại mật gấu này.

B: Đúng, bây giờ chúng ta dần dần hiểu rõ rồi, ngay cả thuốc mang tính thực vật cũng không cần nữa, chỉ cần chấn chỉnh lại tâm của mình.

A: Thuốc mang tính chất thực vật cũng không cần, vậy thuốc Trung y cũng không cần, đúng không ạ?

B: Đúng vậy. Bạn xem tiến sĩ Hew Len, ông ấy không cần, bạn thật sự hiểu rõ lời trong Kinh Phật nói: “*Tất cả pháp là do tâm sanh*”. Thân thể chúng ta là vật chất, vật chất là do ý niệm sanh ra, ý niệm có thể làm chủ vật chất. Tế bào của chúng ta tại sao lại mắc bệnh? Là do tham, sân, si, mạn, nghi. Bây giờ tôi không tham lam, không sân hận, không si mê, không ngạo mạn, không hoài nghi thì tế bào của tôi hồi phục lại bình thường. Chỉ cần buông bỏ ý niệm bất thiện, ý niệm tự tư tự lợi, ý niệm thị phi nhân ngã, tất cả đều buông xuống thì bạn làm sao lại không khỏe mạnh được chứ! Đạo lý này là chân lý, 3000 năm trước Phật đã nói trong Kinh, nhà vật lý học bây giờ đã chứng minh được rồi, tổ tiên nhiều đời của tiến sĩ Hew Len đã truyền lại cách chữa bệnh rất hiệu quả này. Rất nhiều năm về trước tôi theo Lão Sư Lý học Kinh giáo ở Đài Trung, khi đó tôi học Phật được bảy năm rồi, tôi ở Đài Trung học theo cách ăn uống của Thầy, một ngày ăn một bữa, rất đơn giản. Tôi lãnh hội được thì chia sẻ với Thầy, sự tiêu hao năng lượng của con người, tôi cho rằng hơn 90% là tiêu hao cho vọng niệm, lao động trí óc và lao động chân tay đều tiêu hao không nhiều. Vì tôi thấy Lão Sư Lý, sức lao động của Thầy bằng với sức lao động của năm người bình thường cộng lại, sức lao động lớn như thế mà mỗi ngày chỉ ăn một bữa, ăn ít như vậy mà Thầy có thể duy trì được, điều này nói rõ tâm của Thầy thanh tịnh. Cho nên tôi kết luận rằng sự tiêu hao năng lượng là do vọng tưởng, tạp niệm. Vọng tưởng, tạp niệm càng nhiều thì bạn phải bổ sung nhiều, không bổ sung thì thể lực không đủ. Nếu vọng tưởng ít, tâm thanh tịnh, thì họ tiêu hao năng lượng ít, chỉ cần một ít là có thể duy trì. Tôi đưa ra nhận xét như vậy, Thầy đồng ý, Thầy nói đúng là như vậy. Chúng ta cố gắng không nghĩ ngợi lung tung, bỏ đi hết những suy nghĩ không cần thiết, thân tâm bạn khỏe mạnh, bạn sẽ không bị bệnh. Bị bệnh thì chỉ là cảm sổ mũi, chú ý vấn đề ăn uống, chỗ ở là được. Vì vậy con người có thể tự bảo vệ mình, ơn trên cho bạn cái thân này, cho bạn sức khỏe, tự bạn phải biết bảo vệ mình, không thể phá hỏng nó. Ăn bạo uống bạo chính là căn nguyên của bệnh tật, thân thể có nhiều cơ quan như thế, bạn chỉ lo cho cái lưỡi, chỉ để cho nó thoải mái, mùi vị là do nó cảm nhận, qua ba tác lưỡi. Bạn vì nó mà hy sinh các cơ quan khác của mình, như vậy không phải là đại đột hay sao? Khi chúng ta biết yêu thương bảo vệ mỗi cơ quan trong thân thể, yêu thương bảo vệ từng tế bào của cơ thể, thì đó mới gọi là tình yêu thương chân thật. Bạn vì tham muốn sự hưởng thụ mà tạo vô lượng vô biên nghiệp tội, khiến toàn bộ cơ thể phải chịu tội, khiến linh hồn cũng phải chịu tội, vậy là sai rồi, sai lầm lớn rồi.

A: Con xin nghe lời dạy của Pháp Sư, cũng giống như việc lấy mật gấu vậy, nó không chỉ không thể trị được bệnh cho mình mà còn...

B: Chắc chắn có độc tố.

A: Chắc chắn có độc, ngược lại còn hại bản thân mình nữa đúng không ạ?

B: Có kịch độc, nhất định là có kịch độc.

A: Nhất định là có kịch độc sao?

B: Chắc chắn có kịch độc. Bạn xem con người lúc sắp chết, nếu khi đó có một niệm phần nộ, oán hận, tức giận thì sẽ bị đọa địa ngục ngay. Sự thù hận đó của con gấu sâu nặng biết bao nhiêu, đòi đòi kiếp kiếp nó cũng sẽ không quên, nó sẽ tha thứ cho bạn sao? Việc này không thể xảy ra. Bây giờ vận khí của bạn còn đang tốt, nó bắt lực đối với bạn, đến khi vận của bạn suy rồi thì nó sẽ tìm đến.

A: Thừa Pháp Sư, con có một bức ảnh nhưng bây giờ con tìm không thấy, chính là nói rất nhiều con gấu sau khi bị hút mật như thế, cuối cùng đều bị ung thư, bức ảnh đó nhìn rất đáng sợ. Là do chúng phiền muộn u uất đúng không ạ? Thừa Pháp Sư, tâm trạng của chúng quá u uất.

B: Không sai.

A: Rất nhiều người nói giết động vật, đặc biệt là giết các loài bò bay xuân động như côn trùng, ruồi, muỗi, gián..., để cho chúng sớm thoát khỏi kiếp súc sanh, như vậy có đúng không ạ?

B: Vậy thì bạn phải có công phu mới được, bạn thật sự có thể giúp chúng rời khỏi kiếp súc sanh, vậy thì được. Bạn không có bản lĩnh này thì không thể được. Bạn không có bản lĩnh này, ruồi muỗi chúng cũng tham sống sợ chết, bạn giết nó thì nó sẽ báo thù. Thật sự có bản lĩnh này thì được, có thể siêu độ cho chúng; nếu không có bản lĩnh này thì không thể làm như vậy được.

A: Có một số người học Phật nói: “Thịt dù sao cũng là để cho người ăn, để người khác ăn chi bằng để cho tôi ăn, tôi còn có thể siêu độ cho chúng”, vì thế có một số người tuy đã học Phật được hai, ba chục năm rồi mà vẫn còn ăn thịt. Xin hỏi Pháp Sư như vậy có đúng Pháp không? Như vậy có chướng ngại sự vãng sanh của họ không?

B: Chướng ngại.

A: Có chướng ngại.

B: Bạn là người có công phu thật sự thì bạn đã không ăn thịt nữa rồi, người thật sự có tâm từ bi thì sao lại nhẫn tâm ăn thịt chứ? Nhất là thịt bây giờ lại không sạch sẽ, tôi cảm thấy thịt đều có độc tố.

A: Cách nói, cách nghĩ này đều là sai, đúng không ạ?

B: Sai rồi, không có tâm từ bi. Bạn muốn cầu vãng sanh, trong Kinh nói với bạn: “*Phát Bồ-đề tâm, nhất hướng chuyên niệm*”, tâm Bồ-đề của bạn vẫn chưa phát ra. Bạn phát ra là cái tâm tham, là tâm tham sân si mạn, tâm tham sân si mạn, niệm Phật không thể vãng sanh được.

A: Vậy đây chỉ là lý do của những người niệm Phật này, là lý do của bản thân họ.

B: Cầu vãng sanh mà còn ăn thịt, làm gì có đạo lý này chứ? Nói như thế nào cũng không thể thông suốt được.

A: Thừa Pháp Sư, bây giờ con người tự sát ngày càng nhiều, nhất là thanh thiếu niên, tỉ lệ tự sát hiện nay quả thật là không ngừng tăng lên. Pháp Sư cho rằng tự sát có được xem là sát sanh không ạ?

B: Đúng như vậy, người tự sát rất đáng thương, đây là thiếu đạo đức.

A: Là thiếu đạo đức sao ạ?

B: Đúng thế, là đại bất hiếu, bố mẹ sinh ra và nuôi dưỡng mình, hi vọng mình sau này có thể thành tựu. Bạn tự sát rồi, bạn khiến cha mẹ đau lòng biết bao, đây chính là sai lầm, chính là tội lỗi. Bạn đến với thế gian này là có sứ mạng, có trách nhiệm, bạn không gánh vác trách nhiệm, lại buông bỏ tất cả, chọn lấy tự sát là sai rồi. Con người sống ở thế gian này không phải vì tự sát, làm gì có chuyện vì tự sát mà đến thế gian này chứ? Đạo lý này nhất định phải hiểu rõ. Khó khăn đau khổ phải cố gắng chịu đựng, bạn có thể chịu đựng được, có thể nhẫn nhịn được thì cảnh giới sẽ nâng lên. Con người phải ở trong hoàn cảnh mà rèn luyện bản thân mình, thuận cảnh không khởi tâm tham luyến, nghịch cảnh không sinh lòng oán hận, luôn luôn bảo vệ duy trì tâm thanh tịnh bình đẳng, đây là đạo. Bất kể làm ngành nghề nào cũng có thể đền ơn Tổ quốc, cũng có thể giúp ích xã hội. Thế gian có một câu nói: “*Mọi người vì mình, mình phải vì mọi người mà đền đáp*”. Biết bao nhiêu người cung cấp cho chúng ta quần áo, thức ăn, chỗ ở, việc làm. Cuộc sống không dễ dàng tí nào cả, sao chúng ta có thể không chịu trách nhiệm chứ? Cho nên mỗi người cần phải làm tốt công việc của bản thân mình, đó chính là sự đền đáp. Xã hội là một quần thể, không có một cá nhân nào có thể tồn tại độc lập được, nhất định phải nương tựa vào quần chúng, vì thế mọi người đều là ân nhân và chịu ơn lẫn nhau.

A: Chịu ơn lẫn nhau.

B: Đúng, có ơn lẫn nhau. Tôn giáo là giáo dục, hai chữ này của Trung Quốc rất hay, chúng tôi nói cho những người ở các tôn giáo khác trên toàn thế giới nghe, họ đều rất vui vẻ tiếp nhận. “Tôn” của Trung Quốc có ba nghĩa, tôn là chủ yếu, tôn là

quan trọng, cũng là tôn sùng; “Giáo” là giáo dục, giáo học, giáo hóa. Hai chữ này kết hợp lại với nhau có nghĩa là sự giáo dục quan trọng nhất của loài người, sự giáo hóa được tôn sùng nhất, giáo học chủ yếu nhất. Ba ý nghĩa của nó, chủ yếu là, như tôi vẫn thường nói, là loại giáo dục chủ yếu, là công tác dạy học quan trọng, là loại giáo hóa đáng được tôn sùng, điều này kết hợp lại ý nghĩa tốt đẹp biết bao! Bây giờ tôn giáo có làm được ý nghĩa này không? Đây là do những người trong tôn giáo chúng ta chưa làm tốt hết công việc của mình, không làm tốt đó là có tội. Chúng ta nhận sự cúng dường của mọi người, chúng ta không báo ơn, nếu dùng khăn vải để báo đáp thì người ta nói là mê tín. Cho nên vài năm gần đây, chúng tôi qua lại với rất nhiều tôn giáo trên quốc tế, đều là đề xướng tôn giáo phải quay về với giáo dục.

A: Tôn giáo phải quay về với giáo dục.

B: Phải quay về với giáo dục, tôi nói để các bạn nghĩ xem, những người sáng lập ra tôn giáo đều làm công việc giáo dục. Phật Thích Ca Mâu Ni dạy học 49 năm, Muhammad dạy học 27 năm, thánh Moses cũng dạy hai, ba mươi năm, chúa Giêsu dạy được 3 năm thì bị hại chết. Người nào không phải là nhà giáo dục của xã hội chứ! Những điều ghi chép trong Kinh điển đều là tài liệu dạy học của họ. Thế hệ sau chúng ta bây giờ tiếp nhận tôn giáo này lại mang giáo dục bỏ đi, đây là sai lầm lớn. Vì vậy nên người trong xã hội xem thường chúng ta, cho rằng chúng ta là ký sinh trùng, không có cống hiến gì cho xã hội cả. Vì sao các Thánh nhân trong quá khứ lại được nhiều người tôn kính như thế? Đó là có đạo lý đấy. Chúng ta ngày nay làm sai rồi, cho nên nhất định phải quay về với giáo dục.

A: Nhất định phải quay về với giáo dục, giáo dục rất quan trọng.

B: Đúng thế, giáo dục tôn giáo đúng lúc bổ sung cho sự thiếu sót của giáo dục hiện nay trên toàn thế giới. Giáo dục của thế giới không có luân lý, không có đạo đức, không có nhân quả, không có giáo dục triết lý của Thánh nhân. Trong tôn giáo có những điều này, vừa đúng lúc mang nó bổ sung vào. Cho nên sau khi tôn giáo quay lại với công việc giáo dục sẽ là sự cống hiến rất to lớn đối xã hội.

A: Thừa Pháp Sư, chúng con vô cùng cảm ơn ngài!

**CĂN NGUYÊN CỦA TAI NẠN VÀ BỆNH TẬT
HÃY TRÂN TRỌNG
SINH MẠNG, XIN ĐỪNG GIẾT HẠI ĐỘNG VẬT
(TẬP 3)**

Người phỏng vấn: Cô Đinh Gia Lê (A)

Khách mời: Lão Pháp Sư Tịnh Không (B)

Ngày: 22/4/2012

Tại: Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Kông

A: Kính chào Pháp Sư!

B: chào bạn.

A: Hôm nay chúng ta tiếp tục buổi phỏng vấn. Thưa Pháp Sư, hiện nay có rất nhiều người lớn, trẻ con đều đang chơi những trò chơi giết người, giết động vật trên máy tính, trên mạng, trên máy điện tử. Họ chơi những trò chơi chém giết này rồi bị ghiền luôn. Xin hỏi Pháp Sư, giết người và động vật được tạo ra bằng những hư cấu tưởng tượng có được xem là sát sanh không? Kính xin Pháp Sư từ bi khai thị.

B: Là sát sanh. Những thứ này, những năm đầu khi tôi mới học Phật, còn chưa xuất gia, Thầy Phương Đông Mỹ nói với tôi, ti vi lúc đó mới chỉ là ti vi trắng đen, chưa có tivi màu. Thầy nói cho tôi biết, thứ này có thể cứu người, cũng có thể hại người. Bản thân truyền hình là không có thiện ác, nó là trung tính, vấn đề nằm ở chỗ bạn phát tiết mục gì, nếu phát những tiết mục không tốt đó là hại người, phát những tiết mục nhân nghĩa đạo đức chính là cứu người. Thầy Phương nói phải biết đạo lý này, nó cũng giống như nước vậy, có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền. Thầy nói với tôi, tai nạn lớn của Mỹ sau này chính là do thứ này mang đến. Thầy nói Trung Quốc mới bắt đầu, cần phải cẩn thận đề phòng. Giờ đây, bạn xem, từ truyền hình chuyển thành đường truyền internet, ngày càng phổ biến. Trẻ con, tình hình ở Trung Quốc tôi không rõ lắm, tôi sống ở Mỹ rất nhiều năm, trẻ con Mỹ học cấp một thì đã sử dụng máy vi tính rồi.

A: Thưa Sát sanh., bây giờ ở Trung Quốc cũng như vậy.

B: Chúng ở trên máy vi tính tiếp thu quá nhiều thứ, nên làm sao chúng lại không học hư được chứ! Mỗi ngày đều dạy chúng những thứ xấu, những thứ xấu đó đã trở thành xu hướng tư tưởng chủ yếu của chúng. Chúng cho rằng đây là đúng, cho rằng

giết người là đúng, thậm chí giết cha mẹ cũng là đúng, đây không phải rất tệ rồi sao? Cho nên đây chính là nhân tố chủ yếu đầu tiên gây ra kiếp nạn lớn của ngày nay, chính là do những thứ này. Vì thế dù cho họ không có giết người, nhưng họ ngày ngày đều truyền bá cái ý niệm giết hại này.

A: Ý niệm giết hại à?

B: Đúng vậy, cái ý nghĩ này chính là chủng tử, sau này khi họ có quyền lực thì việc gì họ cũng dám làm cả. Vì thế phải uốn cây từ lúc còn non, dạy dỗ từ lúc nhỏ chính là nền tảng của giáo dục. Nền tảng giáo dục của chúng ta ngày nay là gì? Là sát đạo đâm vọng, là tham sân si mạn, xã hội này còn có thể cứu sao? Cho nên rất khó khăn! Chúng tôi hiểu được tình trạng này. Thời kỳ kháng chiến, Ấn Quang Đại Sư cả đời chỉ tổ chức một lần Pháp hội, tổ chức một lần Pháp hội Hộ quốc tức tai, Ngài làm chủ trì, Pháp hội tổ chức gồm tám ngày, bảy ngày Pháp hội, ngày cuối cùng là quy y. Giết hại mãi mãi không thể giải quyết được vấn đề, chỉ có tâm từ bi chân thật mới hóa giải được.

A: Từ bi thật sự.

B: Tâm từ bi chân thật có thể hóa giải tất cả vấn đề, nếu không phải dùng cách này mà dùng cách khác thì chỉ càng làm cho kiếp nạn này nghiêm trọng hơn, ác liệt hơn, không thể đạt được sự giải quyết đúng đắn. Chúng ta từ bài học của lịch sử, sự diễn biến của sáu, bảy mươi năm trở lại đây có thể thấy được, diễn ra ngày càng khốc liệt. Lúc đầu, Liên hiệp quốc dùng tư tưởng của phương Tây để giải quyết vấn đề, đó là dùng cách trả thù, dùng trấn áp, cuối cùng trở thành chiến tranh khủng bố, lúc đó mới có một số người hiểu ra rằng không thể tiếp tục dùng cách này được nữa. Khi tôi ở Úc, Đại học Queensland đến tìm tôi, muốn tôi thảo luận vấn đề này với mọi người và các giáo sư của Học viện hòa bình, tôi mang tư tưởng truyền thống của dân tộc giới thiệu với họ. Vấn đề có thể giải quyết được, không có vấn đề nào không thể giải quyết được, chính là dùng tâm từ bi chân thành.

A: Dùng tâm từ bi chân thành.

B: Mới có thể giải quyết được vấn đề. Người có ác hơn, bạn dùng tâm từ bi chân thành cũng sẽ cảm hóa được họ, bạn dùng trấn áp báo thù, vậy thì càng ngày càng khốc liệt hơn, họ cũng không phục.

A: Thừa Pháp Sư, có nhiều trẻ con, còn có một số người lớn nữa, con thấy rất nhiều trẻ con ở mẫu giáo, bây giờ mỗi bé đều có thể sử dụng máy vi tính bất cứ lúc nào. Tức là trẻ con lúc nào cũng cầm một máy trò chơi giết người, sau đó chúng bị ghiền luôn. Rồi khi bước vào thực tế cuộc sống hằng ngày, nếu có người nào làm gì

không phải với chúng thì tâm giết hại của chúng sẽ khởi dậy, có phải là như vậy không ạ?

B: Không sai, ngay cả cha mẹ cũng giết, ngay cả thầy cô cũng giết.

A: Xã hội hiện nay lan truyền một câu nói “ta giết người”, thưa Pháp Sư, con cảm thấy có thể cũng là xuất phát từ trên internet.

B: Không sai.

A: Có một hôm có một người nói với con như vậy, khi đó con giạt bắn người, anh ta liền cười ha ha, rồi họ nói: “Cô làm gì mà lạc hậu thế chứ, đây là câu nói đang rất thịnh của chúng ta mà”. “Tao giết mày, tao giết mày” quả thật đã trở thành câu cửa miệng rồi.

B: Ý nghĩ này của họ đã tạo nghiệp rồi, Phật pháp nói ba nghiệp thân, khẩu, ý. Khởi tâm động niệm là bạn đã tạo nghiệp rồi, nghiệp này bạn phải thọ lãnh quả báo. Đây là nghiệp gì vậy? Nghiệp địa ngục! Sân hận, sát nghiệp là đọa địa ngục, tham lam là nghiệp ngạ quỷ, ngu si là nghiệp súc sanh, họ sanh tâm động niệm là đang tạo tội. Miệng tạo tội, ý tạo tội, tuy là tay không làm nhưng đã tạo tội địa ngục rồi.

A: Đã tạo tội địa ngục rồi.

B: Tạo tội địa ngục.

A: Thưa Pháp Sư, con trai của con cũng thích chơi loại trò chơi giết người này. Có một lần con bảo nó ăn cơm, nó nói: “Con còn chưa giết hết”, thế là nó cứ ở đó ra sức giết một cách quyết liệt. Khi con trở về nhất định phải cho nó xem cái đĩa này, nhất định tuyệt đối không thể chơi trò chơi giết người, giết động vật như vậy nữa, thật không thể chơi được.

B: Trò chơi này theo Phật pháp mà nói chính là dẫn bạn xuống địa ngục.

A: Dẫn mình xuống địa ngục, thật là đáng sợ, thưa Pháp Sư. Rất nhiều người không biết rõ chân tướng sự thật này, nhất định phải nói cho họ biết, xin cảm ơn Pháp Sư.

B: Đối với trẻ con phải đặc biệt lưu ý, tại sao lại đưa con mình vào địa ngục chứ?

A: Đúng vậy ạ! Bậc làm cha mẹ chúng con thật khờ dại, không biết dạy dỗ con của mình.

B: Vì thế ti vi, máy vi tính không biết đã hại biết bao nhiêu người! Tạo thành kiếp nạn lớn cho xã hội hiện nay chính là những thứ này.

A: Thật là đáng sợ, cảm ơn Pháp Sư. Thưa Pháp Sư, xin ngài chỉ dạy cho chúng con: nhà khoa học phát minh vũ khí hạt nhân - vì con có một người bạn làm nghề này, nên lần này anh ta đặc biệt nhờ con đến hỏi Pháp Sư vấn đề này, họ phải gánh chịu hậu quả như thế nào?

B: Phải gánh lấy hậu quả, gánh lấy việc họ đã gây ra khủng hoảng cho mọi người trên toàn thế giới. Nhắc đến vũ khí hạt nhân ai cũng lo lắng hoảng sợ, bạn mang lại sự uy hiếp lớn đến như vậy cho mọi người trên toàn thế giới, bạn có cần phải gánh chịu trách nhiệm không? Việc như vậy người Trung Quốc thời xưa nhất định không làm, không phải là họ không biết nhưng tại sao lại không phát minh? Họ sợ nhân quả báo ứng. Nếu người Trung Quốc muốn phát triển từ khoa học thì đại khái là thế giới này đã bị hủy diệt từ một ngàn năm trước rồi.

A: Tổ tiên chúng ta thật sự có khả năng.

B: Có khả năng, có trí tuệ này, làm sao không biết chứ! Tâm chuyên nhất vào một chỗ thì không có việc gì không làm được. Cho nên con đường họ chọn là đạo đức, con đường luân lý đạo đức, tuyệt đối không chọn con đường sát đạo dâm vọng, tuyệt đối không làm việc này, việc này là nghiệp tội ở ba đường ác. Con người đến thế gian này để làm gì? Nghiệp báo. “*Nhân sinh thù nghiệp*”, bạn tạo nghiệp thiện thì bạn đến để hưởng phước, bạn tạo nghiệp ác thì bạn đến chịu tội. Đây là vận mệnh đã quyết định rồi, không phải người khác quyết định mà là tự bản thân mình quyết định, kiếp trước do mình tự tạo, kiếp này mình thọ lãnh, kiếp này tạo thì kiếp sau lãnh, đây là nghiệp báo thân. Chúng ta cả một đời chịu tội, khổ nạn nhiều, kiếp sau không muốn chịu tội nữa, vậy thì phải siêng năng tu tập. Tôi bây giờ đã hiểu rõ rồi, nghiệp nhân quả báo phân biệt rõ ràng, đừng nói là lời ác không dám nói, “giết” là lời nói bất thiện, không thể nói, mà ý niệm này cũng không thể khởi.

A: Không thể khởi ý niệm này à?

B: Ý niệm đều không thể khởi. Tại sao lại không niệm Phật? Điều thiện lớn nhất của thế xuất thế gian chính là niệm A Di Đà Phật. Tại sao không niệm A Di Đà Phật, lại niệm giết, niệm tham chứ? Sai rồi, thực sự là sai rồi. Cho nên người niệm Phật trong thời đại ngày nay chỉ có một câu A Di Đà Phật, thiện trong thiện, phước trong phước, không có gì lớn hơn so với điều này. Một câu A Di Đà Phật có thể tiêu trừ nghiệp tội của vô lượng kiếp, lời nói này là của Phật, không phải lời nói giả dối.

A: Hoàn toàn chính xác.

B: Đúng thế.

A: Thừa Pháp Sư, người bạn của con, anh ta nghe người ta nói là địa ngục, bây giờ có thêm địa ngục mới chỉ chuyên dành cho những người chế tạo vũ khí hạt nhân, là nơi để họ thọ lãnh quả báo, có đúng như vậy không ạ? Điều này làm anh ta rất sợ hãi, thừa Pháp Sư, anh ta rất sợ.

B: Có, thật sự là có. Vì địa ngục không phải là do con người tạo ra, cũng không phải là do ông trời tạo ra, cũng không phải là do Diêm Vương tạo ra, mà là do nghiệp lực của chính mình biến hiện ra. Bạn chế tạo vũ khí hạt nhân, bạn sẽ nghĩ đến tình hình nổ tung của vũ khí hạt nhân, sự nổ tung này ai ở trong đó? Chính bạn ở trong đó, thân thể máu thịt bạn theo sự nổ tung mà phun ra, rất đáng sợ.

A: Thật đáng sợ quá.

B: Rất đáng sợ. Cho nên người nào đã tiếp nhận được sự giáo dục của truyền thống, họ tuyệt đối không làm việc này. Bạn xem Gia Cát Lượng phát minh trâu gỗ ngựa gỗ, đó là vận chuyển cơ giới hóa, khi ông ta chết toàn bộ đều hủy hết, không để lại cho người sau. Đây là tại vì sao? Là vì từ bi! Đây không phải là tiếc pháp keo kiệt, đây là từ bi. Vật này phát triển, nếu không có đạo đức thì đây là hại người, trên tay người có đạo đức nó có thể cứu người, trên tay người không có đạo đức nó là hại người.

A: Vậy là ông ấy nghĩ cho con cháu thế hệ sau của ông ấy, đối với việc này...

B: Đúng vậy.

A: Nhất định phải có trách nhiệm đối với trái đất.

B: Đúng thế, phải có trách nhiệm. Cho nên suy nghĩ của người Trung Quốc thời xưa, họ nghĩ cho hiện tại, quan trọng hơn nữa họ còn nghĩ cho thế hệ sau này, họ có trách nhiệm đối với lịch sử, họ có trách nhiệm đối với thế hệ sau. Không giống như nước ngoài, người nước ngoài không có quan niệm này, họ chỉ biết một đời của họ, không có thế hệ thứ hai, cho nên họ mới dám làm như thế. Vì vậy, sau này, việc cứu lấy thế giới vẫn phải cần văn hóa truyền thống của Trung Quốc, ngoài văn hóa truyền thống của Trung Quốc ra, không tìm được loại thứ hai để thay thế, đây là do tiến sĩ Toynbee nói.

A: Không tìm được loại thứ hai à?

B: Không tìm được loại thứ hai. Vì thế tôi mới đề xướng khuyên mọi người phải học văn ngôn văn, người trên toàn thế giới đều phải học văn ngôn văn. Vì toàn bộ những thứ cổ xưa của Trung Quốc đều viết bằng văn ngôn văn. Bạn không hiểu văn ngôn văn, xem bản phiên dịch thì sự chênh lệch rất lớn. Có nghĩa là người khác ăn rồi nhả ra cho bạn ăn, bạn không nếm được mùi vị ban đầu vốn có của nó, bạn

phải học văn ngôn văn thì bạn mới hiểu được ý nghĩa sâu xa đó. Văn ngôn văn không khó, chúng tôi hỏi một số sinh viên ở Đại học Mỹ, vài trường học ở Anh, tôi hỏi: “Các bạn học văn ngôn văn bao lâu rồi?” Họ có thể nói được, đọc được, viết được, họ nói với tôi là ba năm, không khó! Họ học ba năm, người Trung Quốc học hai năm, tại sao chúng ta lại không dùng hai năm thời gian để tiếp nhận nền văn hóa truyền thống của năm ngàn năm chứ!

A: Pháp Sư kêu gọi rất nhiều người cảm vững ba cái gốc (Nho-Thích-Đạo), đặc biệt là Đệ Tử Quy, biết bao nhiêu người nhận được lợi ích! Sau khi học xong, thực hiện mới biết đây là tiêu chuẩn làm người. Trước đây làm người không có tiêu chuẩn, cảm thấy người ta làm sao thì tôi làm vậy. Còn bây giờ cảm thấy rất có lợi ích, những thứ của văn hóa truyền thống thật tốt. Quyển Đệ Tử Quy chỉ nhỏ và mỏng như vậy, nhưng con cảm thấy thật là tốt!

B: Đúng, ba cái gốc này có thể cứu toàn thế giới.

A: Toàn bộ tiêu chuẩn hành vi làm người đều ở trong đó, thật là tốt. Thưa Pháp Sư, người bạn của con sau khi anh ta nghe được tin này, tức là nói bây giờ đã tạo ra địa ngục hành hình mới để họ chịu quả báo, thế là anh ta quyết tâm không làm nghề này nữa. Anh ta muốn xin Pháp Sư từ bi khai thị dạy anh ta bây giờ phải sám hối như thế nào? Anh ta rất hối hận.

B: Niệm Phật.

A: Niệm Phật hồi hướng cho những việc anh ta đã từng làm.

B: Niệm Phật, đúng vậy, niệm Phật cầu sanh Tịnh độ.

A: Niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, dạ, cảm ơn Pháp Sư. Thưa Pháp Sư, bây giờ có rất nhiều người mắc bệnh phải tiêm thuốc kháng sinh, giết vi khuẩn. Trong bụng trẻ con có giun, khi con còn nhỏ đã ăn qua kẹo Bảo Thập, Pháp Sư nói uống thuốc diệt giun có bị xem là sát sanh không? Có cách nào tốt hơn không ạ?

B: Có cách tốt hơn nhưng người ta không tin. Cách tốt hơn chính là ý niệm, dùng tâm yêu thương xin chúng rời khỏi thân thể chúng ta, chúng có thể, chúng sẽ rời khỏi khi chúng ta đi đại tiện.

A: Nếu con có giun thì con phải nói với giun Bô Tát trên cơ thể của con.

B: Không sai.

A: “Xin các vị từ bi rời khỏi, tôi sẽ niệm Phật cho các vị”. Chỉ muốn chúng rời khỏi không thôi thì chúng sẽ không tiếp nhận đúng không Thầy?

B: Cái nào?

A: Thì nếu chúng ta chỉ muốn con giun rời khỏi, chắc chắn chúng sẽ không chịu, nhất định phải niệm Phật cho chúng, làm công đức cho chúng thì chúng mới chịu rời khỏi.

B: Không sai, “Các vị không gây trở ngại cho tôi thì sau này khi tôi thành tựu đều là do các vị hộ trì, công đức không thể nghĩ bàn”.

A: Pháp Sư cho rằng, ví dụ như vi khuẩn gây bệnh, giun trong đường ruột, có phải cũng đều là nhân duyên nhiều đời nhiều kiếp với chúng ta, đến để báo thù không?

B: Không sai, hoàn toàn chính xác.

A: Vậy con uống thuốc diệt giun để tiêu diệt chúng, chúng sẽ rất tức giận!

B: Đúng vậy, đương nhiên rồi, vì thế nên phải hóa giải.

A: Phải hóa giải.

B: Đúng! Bạn xem niệm lực này, hôm qua tôi có nói với bạn về tiến sĩ Hew Len ở Mỹ, hoàn toàn dùng niệm lực, không dùng bất cứ loại thuốc men nào. Chỉ là dùng ý niệm thiện, tâm thuần tịnh, ý niệm thuần thiện, khiến cho tất cả những tế bào mang tật bệnh đều phục hồi bình thường.

A: Vậy tế bào rất nhiều, ví dụ bác sĩ xét nghiệm ra là bạch cầu nhiều thì con nói với các tế bào bạch cầu.

B: Nói với tất cả các tế bào trên khắp cơ thể.

A: Nói với tất cả các tế bào.

B: Đúng vậy, để tất cả các tế bào đều khỏe mạnh, đều không mang tật bệnh.

A: Điều này rất linh nghiệm, thưa Pháp Sư!

B: Linh nghiệm, linh nghiệm vô cùng.

A: Nhưng con cảm thấy là nếu tin thì mới linh, mọi người tin thì rất linh nghiệm, bạn không tin, bạn nghi ngờ, vậy chắc chắn không có tác dụng.

B: Không tác dụng, đúng vậy. Nghi ngờ là phá hết hoàn toàn công lực của bạn rồi.

A: Thưa Pháp Sư, ngài xem bây giờ trồng hoa màu, một khoảng thời gian trước con cũng tự mình khai thác một miếng đất trồng rau, ngài cho rằng phun thuốc trừ sâu, đốt lửa khai hoang có được xem là sát sanh không?

B: Được tính là sát sanh, đặc biệt là đốt lửa khai hoang thật không thể tưởng tượng được!

A: Vậy sao, thưa Pháp Sư? Nhưng bây giờ nông dân đều đốt lửa khai hoang.

B: Đốt lửa khai hoang tội rất nặng, bạn phải biết rằng một ngọn lửa của bạn chết biết bao nhiêu chúng sanh! Đó chẳng khác nào là một trận chiến tranh.

A: Đúng vậy sao ạ! Thật là đáng sợ quá!

B: Đúng thế, bạn đốt lửa khai hoang đồng nghĩa với việc phát động một cuộc chiến tranh, bạn giết chết biết bao nhiêu chúng sanh, đó là tội địa ngục, nhất định không nên làm. Nhưng người không biết rõ nhân quả báo ứng này rất nhiều, những người làm việc này rất nhiều!

A: Rất nhiều ạ!

B: Trước đây tôi chưa học Phật nên không biết, sau khi học Phật rồi mới hiểu rõ điều này quả thật rất đáng sợ.

A: Có thể có hơn trăm ngàn côn trùng bị thiêu chết.

B: Không phải chỉ có trăm ngàn con thôi đâu.

A: Không phải chỉ có trăm ngàn con thôi sao?

B: Đó là vài triệu, vài chục triệu, mắt thường không nhìn thấy được, toàn bộ động vật dưới đất đều bị chết hết. Bạn chỉ tính những con kiến thôi thì đã là biết bao nhiêu con rồi! Cho nên càng nghĩ càng đáng sợ.

A: Thưa Pháp Sư, quả thật rất đáng sợ!

B: Bạn giết một con vật nó hận bạn, khi bạn đốt lửa khai hoang còn nghiêm trọng hơn so với việc tháo nước bắt cá. Hồ nước xả sạch hết, một mẻ lưới bắt hết cá. Quần tộc của Phật Thích Ca Mâu Ni gặp kiếp nạn của vua Lưu Ly chính là do bắt cá, do Phật nói ra. Rất nhiều kiếp trước đây, dòng tộc Thích Ca là những người dân đánh bắt cá, họ xả sạch nước trong hồ, toàn bộ cá trong hồ đều bị bắt lên hết, không sót lại một con nào. Khi Phật Thích Ca còn tại thế, những con cá đó làm người, làm quốc vương, tiêu diệt dòng họ Thích. Thế Tôn biết nhân quả, không cứu được, chỉ đành khuyên mọi người bỏ trốn, cố hết sức chạy trốn. Tôn giả Mục Kiền Liên dùng thần thông mang người của dòng họ Thích cho vào trong bát.

A: “Bát” là gì vậy Pháp Sư?

B: Bát ăn cơm.

A: Cái chén ăn cơm à?

B: Đúng, bát ăn cơm của người xuất gia. Ngài có thần thông, đựng năm trăm người vào trong đó rồi mang họ lên trời để tránh kiếp nạn này. Kết quả là Phật Thích Ca Mâu Ni nói: “Ông đi xem thử xem”. Ngài đến bát xem thì tất cả là một bát máu. Đây gọi là kiếp nạn không thể trốn được, không ai có thể cứu bạn, nghiệp là do bạn

tự tạo. Đây là người trong dòng tộc của Phật Thích Ca Mâu Ni, là Phật nói ra. Một ít người trốn thoát được, chạy trốn đến Tây Tạng, Hậu Tạng, sau này không trở về nữa. Cho nên đời sau của dòng họ Thích Ca là ở Hậu Tạng – Trung Quốc, đây là do Đại Sư Chương Gia nói cho tôi biết.

A: Thừa Pháp Sư, nghiệp do mình tạo thì tự mình phải chịu cái nghiệp này, đây là nhân quả của chính mình.

B: Phải, đúng là như vậy.

A: Nhân quả của chính mình.

B: Chúng ta bây giờ mà không gặp được pháp môn Tịnh độ thì bạn không còn cách nào nữa. Gặp được pháp môn Tịnh độ thì tốt rồi, chỉ có Phật A Di Đà mới có thể giúp con người giải quyết vấn đề này thôi. Bạn phải thành tâm thành ý mà niệm, bạn phải hồi hướng cho oan gia trái chủ.

A: Thừa Pháp Sư, trước khi niệm Phật còn phải sám hối đúng không ạ?

B: Phải sám hối.

A: Phải sám hối.

B: Dùng tâm sám hối mà niệm Phật.

A: Dùng tâm sám hối mà niệm Phật à?

B: Đúng vậy, dùng tâm cảm ơn để niệm.

A: Dùng tâm sám hối để niệm Phật, dùng tâm cảm ơn để niệm Phật.

B: Đúng thế. Phải biết là quá khứ, cũng không thể trách chúng ta, trong Kinh nói rất rõ ràng, tổ tiên chúng ta không nói rõ cho chúng ta biết, xã hội này cũng không ai nói cho chúng ta biết, chúng ta thấy người khác làm như vậy thì cho là đúng là bình thường, bất giác cũng làm những việc ác giống như vậy. Bây giờ hiểu rõ rồi mới biết được lợi hại được mất mà không dám làm nữa. Mục tiêu của đời người, mỗi một người đến thế gian này để thọ nghiệp và trả nghiệp báo của họ. Gặp được Phật Pháp, giác ngộ rồi, hiểu rõ rồi. Khi đã hiểu rõ rồi, vậy một đời này tôi quyết định phải giải thoát, tôi phải thoát khỏi lục đạo luân hồi, phải thoát khỏi mười pháp giới. Gặp được pháp môn Tịnh độ thì phải nắm cho chắc, bạn hiểu rõ bộ Kinh này, hiểu một cách thấu triệt, rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa thì tín tâm của bạn đã chắc chắn rồi. Có thể vãng sanh hay không? Ngẫu Ích Đại Sư nói rất hay: “Có thể vãng sanh hay không hoàn toàn ở tín, nguyện”. Bạn thật sự tin, bạn thật sự muốn đến Cực Lạc thế giới, điều kiện này là đủ rồi. Khi đến Cực Lạc thế giới phẩm vị của bạn cao hay thấp, đó chính là do công phu niệm Phật của bạn sâu hay cạn. Vì thế đến được

Cực Lạc thế giới là mục tiêu đầu tiên, phẩm vị thấp cũng không sao, sanh đến Cực Lạc thế giới phẩm vị thấp cũng là A Duy Việt Trí Bồ Tát, không thể nghĩ bàn được!

A: Thật quá tốt rồi.

B: Pháp môn này đi đâu mà tìm! Thật sự là khó tin, không những người bình thường không tin, mà người xuất gia cũng không tin. Tôi tin pháp môn này hai, ba mươi năm là việc không đơn giản, ơn trên từ bi kéo dài thọ mạng của tôi, nếu không tôi đã mang theo nghi ngờ mà vãng sanh, sanh vào biên địa nghi thành rồi. Kéo dài tuổi thọ của tôi thêm ba, bốn mươi năm để tôi làm rõ vấn đề này, hiểu rõ ràng tường tận. Cho nên tôi cảm thấy nhiệm vụ của mình bây giờ là mang pháp môn này giảng giải rõ ràng, tường tận, thấu triệt để mọi người không còn nghi ngờ nữa.

A: Cảm ơn Pháp Sư. Thưa Pháp Sư, rất nhiều nông dân, họ muốn hoa màu tươi tốt nên họ đốt lửa khai hoang. Họ đã giết rất nhiều các Bồ Tát động vật, số lượng nhiều đến không thể tính được, chúng rất hận họ, đợi đến lần sau khi họ trồng hoa màu, chúng nhất định phải ăn hoa màu của họ. Sau đó họ dùng thuốc trừ sâu giết chúng, thế là thù hận chất chồng, điều này quả thật không thể tưởng tượng được.

B: Không sai, oan oan tương báo.

A: Vì thế nên những điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác, nhất định phải đối xử tốt với chúng, mình nghĩ cho con sâu thì sâu Bồ Tát cũng sẽ nghĩ cho chúng ta.

B: Đúng vậy. Bạn xem cư sĩ Tề Tổ Bình ở Đông Sơn, cô ấy đã làm được một việc rất tốt. Cô ấy mua một mảnh đất ở Khánh Vân, hơn 400 mẫu, dùng trồng lúa mì. Khi sắp thu hoạch, bông lúa đều lớn tốt, lúc thu hoạch thì đột nhiên bị nạn sâu hại, toàn bộ ruộng lúa đều là sâu. Mọi người đều nói với cô ấy nhất định phải dùng thuốc trừ sâu, nếu cô không giết chúng thì cô sẽ thất thu. Cô ấy gọi điện thoại cho tôi, tôi nói: “Cô tự xem phải làm thế nào”, câu nói của tôi thức tỉnh cô. Cô liền hạ quyết tâm: “400 mẫu lúa mì của tôi thà để sâu ăn hết chứ tôi quyết không giết hại chúng”. Phát lòng từ bi lớn như thế, cô đưa một nhóm người đánh khánh đi vòng quanh bờ ruộng niệm A Di Đà Phật, chuyên tâm niệm A Di Đà Phật. Cô niệm được khoảng một, hai tiếng đồng hồ thì trời đổ một trận mưa, thổi một trận gió lớn, sau đó thì không còn một con sâu nào nữa. Những người nông dân vô cùng kinh ngạc, họ tìm nhưng một con sâu cũng không còn, thu hoạch lớn.

A: A Di Đà Phật, đây quả thật không thể nghĩ bàn.

B: Đúng vậy! Điều này đã được những người nông dân đó tận mắt chứng kiến, họ thấy nhiều sâu như thế và họ khuyên cô nhất định phải phun thuốc trừ sâu. Bạn

xem, cô ấy không cần, cô niệm A Di Đà Phật, khởi tấm lòng từ bi “Dù cho ăn sạch hết tôi cũng không giết một con sâu nào”. Nên khi bạn hiểu rõ đạo lý này rồi, thì không thể đốt lửa khai hoang.

A: Không thể đốt lửa khai hoang.

B: Đúng, không thể được.

A: Không thể được.

B: Nếu bạn khai thác đất đai, hà tất phải đốt lửa khai hoang, hà tất phải giết nhiều chúng sanh như thế? Bạn phải thương lượng với chúng: “Chúng ta hai bên cùng hỗ trợ hợp tác, các vị giúp tôi, tôi cũng giúp các vị, khi tôi thu hoạch cũng sẽ chia một phần cho các vị”, làm như vậy mới đúng. Đây là việc làm mà trời đất quý thần hoan hỷ; các động vật nhỏ và quý thần có liên quan đến chúng ta đều nhận được lợi ích, đây là việc làm tốt! Tại sao phải gieo ý niệm ác? Tại sao phải tạo sát nghiệp?

A: Đúng vậy ạ.

B: Hiểu rõ đạo lý này, hy sinh mạng sống của tôi cũng không giết chúng, vì sau khi tôi chết sẽ sinh về cõi lành. Nếu tôi khởi ác niệm muốn giết chúng, tôi chết phải đọa vào cõi ác. Cuộc sống con người rất ngắn ngủi, chỉ mấy mươi năm, phải thường nghĩ đến cuộc sống kiếp sau sẽ như thế nào, thời gian kiếp sau rất dài. Cho nên con người phải nhìn trước và nhìn sau, phải thấy được quá khứ, phải biết được tương lai, đây mới gọi là trí tuệ. Chỉ thấy được trước mắt mà không biết sau này, vậy thì sẽ phiền phức lớn rồi. Vì thế tôi cảm thấy những con sâu đó của Tề Tổ Bình đến là để biểu diễn cho chúng ta xem, đến là để dạy chúng ta. Bạn xem lúa mạch của 400 mẫu rất nhiều, thật sự là rất nhiều.

A: 400 mẫu.

B: Đúng, rất nhiều! Bạn xem, Tề Tổ Bình có thể hy sinh, có thể yêu thương bảo vệ động vật bé nhỏ, tấm lòng từ bi của cô ấy khởi lên, ánh sáng từ bi của cô ấy chiếu soi mảnh đất này, để mọi người đều thấy được mà tin tưởng Phật pháp.

A: Pháp này biểu diễn thật hay, thưa Pháp Sư, thật sự là rất tốt.

B: Đúng thế, cô ấy biểu pháp để dạy mọi người.

A: Mọi người đều phải học theo cô ấy. A Di Đà Phật, thật là quá tốt! Thưa Pháp Sư, con muốn xin hỏi Pháp Sư, mùa xuân người ta thường hay đốt pháo, bây giờ vẫn còn có một số người nước ta khi kết hôn cũng thường hay đốt pháo, điều này có phải sẽ làm tổn hại đến chúng sanh không?

B: Đúng, sẽ làm hại chúng sanh.

A: Làm hại chúng sanh. Thưa Pháp Sư, xin Pháp Sư nói rõ việc này cho chúng con hiểu.

B: Đây là gì? Trong không trung có những chúng sanh mà mắt thường chúng ta không nhìn thấy được.

A: Không trung có những chúng sanh mà mắt thường chúng ta không nhìn thấy được à?

B: Có rất nhiều, rất nhiều đó.

A: Ban ngày cũng có sao ạ?

B: Ban ngày cũng có, ngày lẫn đêm đều có. Bây giờ rất nhiều, bạn đừng nói đến cái khác, chỉ nói đến những linh hồn thai nhi thôi, ngày đêm chúng đều ở đó! Tôi nghĩ chúng không phải chỉ có một tỷ, bạn sẽ hiểu những mây đen chướng khí này còn có những động vật bị giết hại, bị ăn thịt, một năm là hơn 330 tỷ, đơn vị là tỷ!

A: Ba trăm ba mươi tỷ bảy trăm triệu.

B: Đúng, đúng thế! Những oan hồn, oán khí này làm cho từ trường trái đất của chúng ta bị phá hoại, vì thế nên bạn đi đến đâu cũng cảm thấy khó chịu, nhưng đi dã ngoại trong núi sâu lại cảm thấy không khí ở đó rất tốt. Cho nên những oán khí này ở đâu? Đều là ở những nơi thành phố có người đông đúc tấp nập, chúng đều ở những nơi đó.

A: Chẳng hạn như là thành phố.

B: Không sai, càng là thành phố lớn thì càng nghiêm trọng, chính là chúng báo thù những nơi như vậy. Loại oán khí này, tức là từ trường của chúng sẽ khiến chúng ta cảm nhận được. Cảm nhận điều gì? Chúng ta mê hoặc điên đảo, đầu óc không sáng suốt, đây chính là sự quấy nhiễu của chúng. Đầu óc không sáng suốt thì sẽ làm việc sai quấy, thì sẽ tạo tội nghiệp nặng hơn, sau này đọa lạc, còn khổ hơn chúng.

A: Thưa Pháp Sư, một người bà con của gia đình chúng con, ông ấy làm nghề chế tạo pháo. Sau đó có một năm, thật là kỳ lạ, cả nhà họ người thân rất nhiều không biết tại sao hôm đó lại tụ tập ở xưởng chế tạo. Công nhân cũng có ở đó, cũng không biết nguyên nhân cái chết của họ, sau đó thì toàn bộ đều nổ tung, lần đó tương đối là... Sau này khi con học Phật con nghĩ là oán hận của những chúng sanh đó quá sâu nặng, “Vì ông giết chúng tôi, chúng tôi nhất định phải giết ông”. Cho nên bạn chế tạo nhiều những thứ này, tai nạn rình rập, cả một phân xưởng lớn như thế, đã làm được ba năm rồi, đã giết biết bao nhiêu sinh mạng. Kết quả là toàn bộ nổ tung, cả

nhà không một ai sống sót, ngay cả bà con họ hàng cũng ở đó, sắp đến Tết, thừa Pháp Sư.

B: Đúng vậy, thực sự bây giờ quả báo đều ở ngay trước mắt, chỉ cần bạn chú ý thì bạn sẽ thấy.

A: Điều này kinh khủng quá, thừa Pháp Sư, không thể làm những việc như vậy. Thừa Pháp Sư, thật ra vào những ngày lễ, Tết hoàn toàn có thể niệm Phật để chúc mừng chẳng hạn, cũng rất tốt, tại sao lại phải đốt pháo? Chúng ta phải biết chân tướng sự thật này, đừng làm những việc như thế, chỉ vì để chúc mừng cho riêng bản thân mình mà bạn đã làm tổn hại nhiều chúng sanh như vậy, mây đen chướng khí của ngày Tết quả thật là dày đặc, khắp nơi đều là ánh lửa xông thẳng lên bầu trời. “Tạch, tạch, tạch” con cảm thấy giống như đốt pháo súng vậy đó. Rất nhiều người bị ngộp thở mà chết, rất nhiều người già khí quản không tốt bị ngộp thở mà chết, thật sự là không nên làm như vậy a.

B: Đúng thế.

A: Thừa Pháp Sư, xã hội hiện nay có rất nhiều nơi dùng động vật làm trò tiêu khiển giải trí, ví dụ như chơi gà, đá dế, đấu bò, lấy những động vật này làm thú vui, để cho chúng tàn sát lẫn nhau, sau đó cá cược. Khi con ra nước ngoài xem đấu bò của họ, con cảm thấy rất thê thảm, để cho bò tàn sát lẫn nhau, cuối cùng sẽ là con đường chết, hai con bò đều bị thương, nhất định sẽ có một con bị sừng đâm đến máu me đầm đìa và chết tại đấu trường. Khi người đấu với bò cũng vậy, cuối cùng đấu bò xong, sau khi chơi đùa một trận xong, họ còn lấy xiên đâm con bò chết tại chỗ. Con cảm thấy tàn nhẫn vô cùng, thừa Pháp Sư, thật là tàn nhẫn. Ngài nói họ sẽ phải gánh chịu quả báo như thế nào?

B: Bạn thấy cảnh đó chính là tương địa ngục.

A: Tương địa ngục à?

B: Đúng thế. Để bạn thấy được tương lai, kiếp sau của họ là ở địa ngục chịu loại hình phạt như vậy. Hình phạt không phải chỉ chịu một lần, một ngày không biết phải chịu bao nhiêu lần. Lần này chết rồi, gió trong địa ngục hễ thổi qua là sống trở lại, sống lại rồi tiếp tục chịu tội. Cho nên một ngày một đêm muôn lần sống muôn lần chết, không giả dối tí nào cả. Không phải chết một lần là xong, làm sao lại dễ dàng như vậy.

A: Thừa Pháp Sư, ngài xem trò chơi gà này, hai con gà đá nhau, chính con người tự tạo ra việc này. Ngài nói có phải sau này nếu chúng làm người thì chúng cũng sẽ chọn loại đấu tranh này của họ đúng không?

B: Đúng, sẽ chọn loại đấu tranh của họ, người đấu tranh với người chính là chiến tranh, kiếp bình đao của thế gian chính là do như vậy mà có. Điều này thật không có đạo đức, tâm sân hận, tâm ngạo mạn.

A: “Vì ta cao hơn người, ta vượt lên người, nên ta phải trêu cợt người, ta phải đùa giỡn người, ta phải chọn thú vui này”.

B: Đó không phải là vui, đó là tạo nghiệp.

A: Tạo nghiệp à?

B: Đó là tạo tội ở ba đường ác.

A: Tạo tội ở ba đường ác?

B: Làm gì có thú vui như vậy chứ? Đây chính là họa phước mà tự họ không biết, giá trị quan điên đảo rồi. Đó là khổ, không phải là vui, làm những việc như thế là tạo ba đường ác.

A: Thừa Pháp Sư, ngài xem này, đây cũng là một loại thú vui, ngài thấy không à, rất nhiều người! Đây là lễ thi giết heo. Pháp Sư xem này, rất nhiều người đang chụp hình. Sau đó, Pháp Sư xem bức ảnh này, con heo đã bị chặt ra rồi.

B: Đúng vậy, làm những việc như thế, sau này tự bản thân họ phải chịu quả báo.

A: Thầy xem con heo này, Pháp Sư xem bộ dạng đau khổ của nó. Kiếp sau họ chắc chắn phải lãnh quả báo như vậy.

B: Đúng thế. Trước đây ở Trung Quốc, thời đại của Tần Thủy Hoàng, ngũ mã phanh thây Lý Tư chính là loại quả báo này.

A: Ai thừa Pháp Sư? Con không nghe được.

B: Lý Tư.

A: Lý Tư à?

B: Đã từng làm tể tướng.

A: Ngũ mã phanh thây sao?

B: Đúng! Năm con ngựa, một dây cột vào đầu, bốn dây cột vào tay chân, ngựa chạy về các phía thì xé toạc thân thể ra, ông ta chết như thế đó.

A: Thê thảm quá!

B: Làm việc như vậy, tôi vừa xem qua, đây chính là bộ dạng của Lý Tư.

A: Thật đáng sợ quá!

B: Vì vậy bạn phải hiểu giáo dục luân lý đạo đức quan trọng như thế nào! Vì sao ngày nay trên thế giới lại xuất hiện hiện tượng như thế này? Đó là do chúng ta mang giáo dục vứt đi, đại bất hiếu.

A: Đại bất hiếu ạ?

B: Không tin tưởng tổ tiên, phê phán tổ tiên, thật là quá đáng rồi!

A: Có lẽ con heo này kiếp trước là mẹ của họ?

B: Đúng thế.

A: Thừa Pháp Sư có khả năng là như vậy không?

B: Đúng, đúng vậy.

A: Sao nở ra tay chứ? Còn vấn đề này hôm qua con đã hỏi Pháp Sư rồi, nhưng con vẫn muốn hỏi thêm, hồ chứa nước có một cái đập lớn có một chỗ bị rất nhiều mối khoét rỗng, đe dọa sự an toàn đối với tính mạng của dân cư vùng hạ du. Tức là, con hôm qua đã nói, nhất là loài gián khiến nhiều người rất đau đầu. Điều này nơi nào cũng có, nhất là nhà bếp, phòng vệ sinh nơi nào cũng có, quả thật rất tai hại, lại không được giết chúng, Ngài nói phải làm sao đây?

B: Đúng, vậy bạn hãy làm gương đi.

A: Làm gương à?

B: Bạn nhất định không giết chúng, bạn phải yêu thương bảo vệ chúng, bạn học theo tiên sĩ Hew Len, bạn niệm cho chúng: “Gián Bò Tát, Kiến Bò Tát, tôi yêu các vị”

A: “Tôi sai rồi, tôi xin lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi, xin cảm ơn”, nói với Kiến Bò Tát như thế.

B: Thành tâm thành ý nói với chúng, bạn nói là: “Chúng ta cùng nhau biểu pháp, tôi làm như vậy, các vị đều có thể rời khỏi, để sau này mọi người đều không giết kiến nữa, đều sẽ không giết những côn trùng nhỏ này nữa, đây là một việc công đức, chúng ta cùng nhau hợp tác biểu diễn”.

A: Được, sau đó con lại cho chúng một ít thức ăn, để ở bãi cỏ dưới lầu.

B: Không sai.

A: Để cho chúng ăn và nói: “Đây là thức ăn của các vị, các vị ăn đi nhé”. Như vậy là sống hòa thuận với nhau.

B: Không sai.

A: Thừa Pháp Sư, trong nhà tổ chức cưới hỏi, đám tang, sinh nhật, đầy tháng, tân gia, thăng chức, đãi tiệc lớn. Rất nhiều người, cố sức mà ăn gà, vịt, thịt, cá...,

cách làm này đối với vợ chồng mới cưới, người già quá cố, và trẻ nhỏ nữa, đều có những ảnh hưởng như thế nào thưa Thầy?

B: Tồn phước.

A: Tồn phước à?

B: Đúng thế. Đám cưới, đám tang, việc vui việc mừng cần phải gieo phước.

A: Cần phải gieo phước.

B: Gieo phước thì sẽ không tồn phước. Khi gieo phước, mời khách đều đãi thức ăn chay, trong lúc này phóng sanh bồ thí, cứu tế nghèo khổ, hoặc tụng Kinh niệm Phật. Giống như hiện nay lưu thông Phật pháp, sang đĩa Kinh, điều này tốt, đây là tu phước, điều này đối với bản thân thật sự có lợi ích. Còn tạo những nghiệp kia thì không tốt.

A: Không tốt.

B: Đúng thế.

A: Trong những trường hợp như vậy cần đãi tiệc chay, sau đó tặng bằng đĩa giảng Kinh, giảng Pháp, như vậy thì gia đình của họ phước báo rất lớn, thật sự có thể được phước ạ.

B: Đúng. Bạn xem những việc gần đây Hồ Tiểu Lâm đã làm, đó không phải rất có sức thuyết phục sao? Trước đây ông ta không như vậy, bây giờ đã hoàn toàn thay đổi rồi.

A: Đã hoàn toàn thay đổi.

B: Trước đây công ty ngày nào cũng có việc đau đầu, bây giờ mỗi nhân viên trong công ty đều tự giác, không cần quản lý. Những khoản mục liên quan đến tiền bạc đều giao cho họ, không cần phải hỏi đến, không có ai tham ô, ai cũng làm tốt việc của mình, có thể giáo dục thay đổi con người đến mức như thế. Người này rất có lương tâm, xem công ty như là gia đình của chính mình, luôn yêu thương bảo vệ họ.

A: Vì ông ấy đã đi đầu trong việc đưa Đề Tử Quy vào trong thực tế cuộc sống.

B: Không sai.

A: Sau đó ông ấy hướng dẫn toàn thể nhân viên làm theo ông. Thực sự là rất tốt, giáo dục này thực sự là tốt vô cùng.

B: Bạn xem Inamori của nước Nhật, đây là vị Thánh kinh doanh của nước Nhật, người ta xưng ông là thần thánh. Ông đã làm 50 năm rồi, chính là áp dụng cách truyền thống của tổ tiên Trung Quốc vào công ty của ông, lập nên thành tích. Tôi tin

rằng Inamori làm 50 năm, còn Hồ Tiểu Lâm mới làm 5 năm thôi, nếu ông ấy làm 50 năm thì chắc chắn sẽ vượt qua Inamori.

A: Thật vậy, thưa Pháp Sư.

B: Vì ông Inamori ấy yêu nhân viên của mình, lợi ích kinh doanh của công ty, nhân viên được lợi ích đầu tiên, kế đến là khách hàng, cuối cùng mới là công ty, lợi ích của công ty đặt sau cùng. Tâm lượng của Hồ Tiểu Lâm lớn hơn ông ấy, tâm của Hồ Tiểu Lâm khách hàng là đầu tiên.

A: Khách hàng là đầu tiên.

B: Là khách hàng, kế đến là nhân viên của ông ấy, ông chủ là sau cùng.

A: Trong nước chúng ta nói là vì dân phục vụ, đặt ở vị trí đầu tiên.

B: Đúng, ông ta đã đặt khách hàng ở vị trí đầu tiên.

A: Thật là đáng nể phục, quá tùy hỷ công đức rồi.

B: Vì thế tôi cảm thấy sau 50 năm ông ấy chắc chắn sẽ vượt qua Inamori. Đây là tấm gương tốt, làm gương đi đầu, để cả công ty đều có thể noi theo ông ấy, đều có thể học theo ông ấy, luôn vững vàng không thất bại.

A: Luôn vững vàng không thất bại.

B: Vì nhân viên của ông ấy làm thật, thành tâm thành ý phục vụ, đều biết là làm việc này tích lũy công đức, họ chính là dùng cái tâm này để phục vụ, để kinh doanh.

A: Sau này khi Thầy Hồ nói với những người khác, rất nhiều người hỏi ông làm thế nào để gia đình giàu có, Thầy Hồ trở thành người dẫn đầu trong nhóm những ông chủ trong kinh doanh.

B: Đúng vậy.

A: Sau đó thì ông còn giảng làm thế nào học văn hóa truyền thống.

B: Không sai.

A: Đây cũng là pháp bảo, pháp bảo lớn nhất cho sự thành công phát tài của bạn.

B: Không sai.

A: Thưa Pháp Sư, có một số người khi cúng tế thần minh, tổ tiên, nhất là khi chúng con quay phim. Có một lần con theo đoàn quay phim Hồng Kông, họ mang đầu heo đi cúng tế. Hôm đó con rất tức giận, con nói: “Tại sao anh không mang đầu của mình đi cúng, bày ra ở đó đi?” Pháp Sư nói cách làm này của họ có đúng Pháp không? Họ mang đầu heo đi cúng tế thần minh, tổ tiên, có ảnh hưởng như thế nào đối với thần minh và tổ tiên, còn bộ phim sắp quay nữa thưa Pháp Sư?

B: Ảnh hưởng xấu.

A: Ảnh hưởng xấu ạ?

B: Không thể nào là tốt được. Ngành điện ảnh, cũng như tivi bây giờ, đối với xã hội hiện nay và những tai kiếp đều phải chịu trách nhiệm rất lớn. Đây chính là Thầy Phương Đông Mỹ nói, thứ này có thể mang đến tai nạn cho toàn thế giới, có thể hủy diệt toàn thế giới. Nếu phát ra nội dung tốt thì họ có thể cứu thế giới, họ chính là người cứu thế giới, vậy thì công đức không thể nghĩ bàn. Nếu ngược lại là nội dung xấu thì tội của họ cũng không thể nghĩ bàn.

A: Vì những người như chúng con hằng ngày đều đang dạy con người làm thế nào để sát sanh, dâm dục, trộm cướp, nói dối.

B: Đúng vậy. Hậu quả của sát đạo dâm vọng là hủy diệt trái đất.

A: Bản thân con làm nghề này, con thật sự cảm thấy có rất nhiều đồng nghiệp của chúng con, đặc biệt là những người có ảnh hưởng lớn, như là diễn viên nổi tiếng chẳng hạn, thật sự đều không có kết cục tốt.

B: Đúng vậy.

A: Thật sự là không có kết cục tốt, thật đáng sợ.

B: Đúng thế. Bạn xem Trung Quốc, nước ngoài, hễ làm nghề này thì hầu như đều không nghe nói họ có kết cục tốt đẹp nào cả. Điều chúng ta thấy được là hoa báo.

A: Hoa báo.

B: Quả báo đều ở địa ngục.

A: Quả báo đều ở địa ngục.

B: Đều ở địa ngục, đây là tạo tội địa ngục.

A: Rất đáng sợ! Cho nên chúng con phải nhắc nhở thức tỉnh chính mình đang làm gì. Con cảm thấy loại phim xúc động lòng người của Trung Quốc, những thứ có liên quan đến nhân quả, truyền thống cổ xưa, là ca kịch, rất nhiều rất nhiều đoạn ca kịch thật sự rất hay, dạy con người làm thiện, và nhân nghĩa lễ trí tín đều ở cả trong đó, rất nhiều điều tốt ở trong đó, tại sao lại không tuyên truyền rộng rãi chứ?

B: Đây là vấn đề về trình độ văn hóa.

A: Vấn đề về trình độ văn hóa ạ?

B: Trước đây vì đất nước có dạy dỗ những thứ này, người dân đều tiếp nhận. Vì thế từ trước đến nay dạy dỗ là việc của gia đình, gia đình nào mà không mong thế hệ sau của mình tốt, con cháu của mình tốt chứ? Cho nên họ đều dạy con cháu của mình thật tốt. Bây giờ Trung Quốc không có nhà nữa, người chết nhà tan.

Nhà của Trung Quốc từ trước đến giờ là gia đình lớn, không phải là gia đình nhỏ, đều là năm, sáu thế hệ chung sống với nhau, có đến vài trăm người, đó là một tổ chức xã hội. Vì vậy nên người xưa ở Trung Quốc mới nói “*tề gia trị quốc bình thiên hạ*”, bạn có thể quản lý tốt gia đình của mình thì bạn mới có bản lĩnh lãnh đạo đất nước, chỉ mở rộng một chút mà thôi, gia đình giống như một đất nước nhỏ vậy. Cho nên việc dạy dỗ là do gia đình phụ trách, nuôi dưỡng người già cũng là việc của gia đình, nuôi già dạy trẻ là việc của gia đình, vì thế việc này đối với họ rất quan trọng. Dạy dỗ trẻ con, nhất là việc đặt nền tảng giáo dục, nhất định phải nắm thật vững, nắm thật chặt.

A: Nhất định phải nắm thật chặt.

B: Vì vậy những thú vui chơi giải trí này đều đặt giáo dục vào trong đó, lấy giải trí làm phương tiện nhưng thực chất đó là thúc đẩy giáo dục. Cho nên bất luận là biểu diễn nghệ thuật như kịch, ca nhạc thì nội dung trong đó đều là hiếu để trung tín, đều là lễ nghĩa liêm sỉ, dạy bạn những thứ này. Thiện có thiện báo, ác có ác báo, từ nhỏ, bạn nhất định phải đưa vào A-lại-da thức. Vì vậy khi họ khởi tâm động niệm thì họ liền nghĩ đến các tiêu chuẩn này, có cái phổ biến, có cái giới hạn, dù có làm việc xấu cũng không dám vượt quá giới hạn, việc tốt biết thì phải cố gắng làm. Bây giờ không còn trình độ văn hóa cao như thế nữa, loại văn hóa này họ không biết thưởng thức, họ không có hứng thú khi xem.

A: Đúng vậy ạ.

B: Cho nên đây có nghĩa là trình độ thưởng thức nghệ thuật của con người ngày càng giảm dần.

A: Càng ngày càng giảm.

B: Đúng, ngày càng giảm.

A: Thừa Pháp Sư, vì vậy nên trẻ con bây giờ chúng không có ca khúc của riêng mình, khi chúng con còn nhỏ còn có những bài hát như yêu Tổ quốc, yêu nhân dân, yêu cha yêu mẹ... Trẻ con bây giờ ca hát đều là bài hát của người lớn, tiêu chuẩn của tình yêu là gì? “Tôi yêu bạn giống như chuột yêu gạo”, là con trai của con dạy con hát đó, chính là những tiêu chuẩn này, vì trẻ con không có tiêu chuẩn nữa.

B: Không sai.

A: Cho nên giới giải trí, tức là giới truyền thông, gánh trách nhiệm trên vai rất nặng, tự bản thân bạn phải làm gì, ảnh hưởng đối với xã hội rất lớn.

B: Rất lớn.

A: Thật sự là phải cẩn thận, nhất định phải thận trọng, không nên tiếp tục tạo ác nữa, không nên tuyên truyền những thông điệp sát đạo dâm vọng này nữa, nhất định phải hướng đến những điều thiện.

B: Đúng thế.

A: Thừa Pháp Sư, báo pháp luật Liêu Ninh, ngày 3/3/2009 với chủ đề “Chất kháng sinh - Bạn không cách nào tránh được”. Bài báo nói rằng rất nhiều nhà nuôi gà chuyên nghiệp, thông qua thủ đoạn bất hợp pháp, đã thu mua một lượng lớn những được phẩm như chất kháng sinh, chất kích thích... đã hết hạn sử dụng đang chờ tiêu hủy của công ty y dược. Mỗi ngày, đúng giờ quy định, mang thuốc này đổ vào một cái thau, sau đó ném vào bầy gà trong trại, khiến cho gà con chỉ trong ba, bốn mươi ngày ngắn ngủi thì đã được bắt ra dọn lên bàn ăn của con người. Thừa Pháp Sư, ngài biết không, phóng viên của Đài truyền hình Trung ương và còn rất nhiều phóng viên đang theo đuổi tung tích đưa tin, chính là nói về rất nhiều gà chết đã được mang đi đâu? Sau khi điều tra họ nói rằng, trên 80% gà chết đều dọn lên bàn ăn. Con xem được một nguồn tin có liên quan, là tin của đài Liêu Ninh, có một người mang bao tải, sáng nào anh ta cũng dậy rất sớm, đẩy một chiếc xe gắn máy đến các trại gà để thu mua những con gà chết, rồi bỏ toàn bộ vào trong bao tải. Có một phân xưởng rất dơ bẩn, sau khi mang về đó thì trước tiên là nhổ lông gà. Lông được nhổ xong thì ký giả thấy đây là xác gà có độc, màu xanh. Pháp Sư biết không, còn có những chỗ nổi ra màu đỏ, chính là xác bị trúng độc, màu tím, màu xanh cũng có, bị mốc đến rất đáng sợ, họ nói đây là xác bị trúng độc. Rồi thì “ầm” một cái, quăng chúng vào bồn nước lạnh rất bẩn thỉu, pha nước lạnh vào đó. Sau khi pha nước xong thì nhổ lông tơ. Nhổ xong thì đem đi mổ bụng, mổ bụng ra, ruột thối vô cùng, phóng viên nôn mửa sặc sụa. Khi người công nhân đó rửa xong thì nói: “Lúc chúng tôi mới bắt đầu cũng nôn mửa, quen rồi thì không sao cả”. Nói rồi thì móc ruột rửa sơ qua. Sau đó họ nói món gà chiên, muốn thơm ngon thì nhất định phải ướp rất nhiều gia vị, thực ra những chất này là chất hóa học có thành phần gây ung thư, rồi bỏ chút muối, gừng, nước tương... Nồi dầu thì không bao giờ đổi, quanh năm suốt tháng cứ bỏ vô đó chiên. Người phóng viên nói: “Trời ơi! Tôi thấy màu xanh, người ta có thể thấy được”. Họ nói: “Đừng nói thấy được, đợi tôi chiên xong, thơm ngon đến nỗi anh cũng không nhìn thấy đâu, anh ăn cũng không nhận ra được đâu”. Kết quả là khi chiên xong, mùi rất thơm, gà chiên xong rồi lại được quăng vào một cái bồn bẩn thỉu hay là quăng xuống đất. Họ làm như vậy đó. Có một chuyên gia về gia cầm, có một lần ông ta ở trên xe lửa, ông ta đi gấp nên mua một con gà chiên ăn. Khi ông ta mở

ra xem thì giật thót người, thì ra là gà “bao tim bao gan”. Thưa Pháp Sư, như thế nào thì gọi là gà “bao tim bao gan”? Tức là nói nó bị mắc bệnh dịch gà, sau đó công nhân làm gà chiên, anh ta không kịp lấy những thứ toàn là màu trắng ra, toàn là những cục hạch màu trắng không được bỏ đi, kết quả là làm thành gà chiên, dọa chuyên gia này hết cả hồn. Con nghĩ rằng ông ta là chuyên gia ngành gia cầm, ông ta có thể biết rõ, nhưng những người không biết thì rất nhiều. Thưa Pháp Sư, thật đáng sợ quá! Nhà khoa học thế giới, với chứng cứ vững chắc của 35 năm nghiên cứu khoa học, nói rằng bệnh ung thư và việc ăn thịt như bóng với hình. Thưa Pháp Sư, thật đáng sợ quá!

B: Đúng thế.

A: Từ đó hiểu được rằng, người nuôi gà trên toàn thế giới họ chọn cách không cho gà ánh sáng, không cho nước, không cho thức ăn, đây là chính sách ba không, để gà mẹ bị cưỡng ép việc rụng lông, thay lông, đỉnh cao là việc sinh trứng hai lần. Kết quả là trứng gà bây giờ, lượng trứng sinh ra mỗi năm là gấp hơn 5 lần số lượng của 100 năm trước. Con xin hỏi Pháp Sư, ngài cho rằng dưới tâm trạng và môi trường sống như vậy thì trứng sinh ra có thể ăn được không ạ?

B: Đúng, không thể ăn được. Chúng tôi không có nghe qua thông tin này, cũng không hiểu rõ. Bốn, năm năm trước tôi ở Khánh Vân, Tê Tô Bình đưa tôi đi xem qua xưởng nuôi vịt. Sau khi tôi xem xong tôi hoảng sợ, cho nên tôi nói cho mọi người biết không những gà vịt không thể ăn, mà ngay cả trứng cũng không thể ăn được, tôi nói nó không bình thường!

A: Pháp Sư xem những bức ảnh con mang đến này, ngài xem gà của trước đây. Gà là loại động vật hiếu động, nó sống ở bên ngoài. Con nhớ lúc con còn nhỏ, nhà con từng có nuôi gà, nó tự biết không có canxi là không được, trứng sinh ra rất mềm, nên tự nó biết bới cát nhỏ, vôi nhỏ để ăn, nó tự bổ sung chất đó.

B: Đúng, không sai.

A: Pháp Sư xem trại gà bây giờ, bò của trước kia, dê của bây giờ. Thưa Pháp Sư, con còn nghe một người con quen biết, anh ta nói trứng bây giờ cũng không thể ăn được. Tại sao bây giờ rất nhiều trẻ con bị mắc bệnh u uất trầm cảm? Lúc này nói gà là loài động vật bay nhảy ngoài môi trường tự nhiên, chúng phải được sinh trưởng trong hoàn cảnh tự nhiên. Bây giờ không gian sống của chúng đều không bằng một tờ giấy A4, cho nên chúng bị u uất trầm cảm, thưa Pháp Sư!

B: Không sai.

A: Sau đó phản ứng u uất của chúng tồn tại, thật ra là chúng bị điên rồi. Ngài biết không, con có người bạn, anh ta nuôi chó, anh ta không hề quan tâm đến nó, thời gian sau con chó bị điên cắn người nhà của anh ta. Khi mang nó đến bệnh viện thú y thì bác sĩ nói con chó này bị điên rồi, chắc chắn là do anh ta nhốt nó ở trong nhà hoai. Gà cũng như vậy, nó ở trong tâm trạng u uất như thế, nó đã mắc bệnh trầm cảm rồi, trứng của nó sinh ra cũng sẽ có thành phần trầm cảm trong đó, vậy người ăn vào thì sẽ thế nào? Thưa Pháp Sư, con đã từng quay một bộ phim, chính là câu chuyện về người câm điếc, tựa đề là “Tình yêu không lời”. Con diễn vai một người câm điếc, con tiếp xúc với rất nhiều nhân vật thuộc tầng lớp lãnh đạo của hiệp hội tàn tật. Họ nói người tàn tật bây giờ không chỉ là những người khiếm khuyết về tay chân, không phải chỉ là những người bị câm điếc. Họ nói hầu như 80% người tàn tật là ai? Là người bị bệnh trầm cảm u uất. Khi con vừa nghe qua là cảm thấy rất đáng sợ.

B: Không sai.

A: Ăn loại trứng này vào rồi, rất nhiều trẻ con phần lớn là ăn trứng, người lớn chúng ta cho rằng trong trứng có nhiều chất dinh dưỡng, trẻ con bị bệnh trầm cảm vẫn không biết nguyên nhân tại sao lại mắc phải bệnh này.

B: Đúng thế.

A: Con cảm thấy tai nạn rình rập trong đồ ăn thức uống, nhất là thịt gà, trứng; tai nạn rình rập quả thật là quá lớn rồi. Vì vậy nên con cho rằng trứng, các loại thịt có thể là sát thủ lớn nhất của sức khỏe.

B: Đúng, không chỉ là thức ăn thịt, bây giờ ngay cả thức ăn chay cũng có vấn đề.

A: Thức ăn chay cũng có vấn đề sao?

B: Có vấn đề. Bạn xem rau quả này đều bị biến đổi gen, đều dùng phân bón hóa học, thuốc trừ sâu để nuôi trồng, đều không được bình thường. Cho nên trong Kinh Phật nói là ăn uống khổ độc.

A: Ăn uống khổ độc.

B: Tôi cho rằng 3000 năm trước Phật nói câu nói này chính là nói về thời đại này của chúng ta.

A: Ăn uống khổ độc.

B: 60 năm trước, vẫn còn chưa cảm thấy là ăn uống khổ độc. Ngày nay, quả thật thức ăn thức uống của chúng ta đều là độc tố.

A: Thừa Pháp Sư, một khoảng thời gian trước đây, con nắm tình hình thông qua một người bạn, sau đó con tìm được ở trên internet một lượng lớn tin tức nói về sữa bò. Bò sữa bây giờ rất thê thảm, cả một đời thê thảm vô cùng, vì suốt cuộc đời của nó chưa từng gặp qua bò đực, là công nhân thụ tinh cho nó, không ngừng cho nó thụ thai, sau đó không ngừng cho nó sinh sản ra sữa. Sau khi nó sinh con, bò con bị lôi đi làm thịt cho người ăn. Bây giờ con người rất thích ăn thịt bò tươi non, nên vừa sinh ra là trở thành thức ăn cho con người. Khiến cho chúng tan đàn xẻ nghé, gia đình li tán. Bản thân nó cũng chưa nhìn thấy con của nó. Sữa của nó thì phải để cho con nó bú.

B: Đúng thế.

A: Nhưng đều phải mang sữa cung cấp cho con người uống. Bây giờ phần lớn mọi người đều uống sữa, cung không đủ cầu thì phải làm sao đây? Thế là một cân sữa thì pha thêm hai cân nước, pha hai cân nước vào thì trọng lượng của sữa bò và nước khác nhau, vậy thì làm cách nào? Thì thêm nước tiểu bò, vì tỷ trọng nước tiểu bò giống như của sữa nên thêm nước tiểu bò vào. Sau khi thêm nước tiểu bò vào vẫn chưa đủ, đạm từ đâu mà có? Phải lấy giày da cũ rách trong thùng rác; giày da, áo da cũ người ta bỏ đi, còn có vali da, những phế liệu của rất nhiều công xưởng chế tạo salon... Sau đó mang những thứ này về, dùng hóa chất gia công, rồi dùng chất hóa học khác xử lý. Vậy là có chất đạm rồi, sau khi có những chất đạm này thì đem pha vào trong sữa bò. Thừa Pháp Sư, con tuyệt đối không dám uống sữa bò.

B: Đây có thể uống được không? Có dám uống không?

A: Thật đáng sợ, thừa Pháp Sư, thật đáng sợ quá!

B: Chúng ta hiện nay, tôi đã từng nói với bạn là chúng tôi không dám ăn đồ ăn thức uống trên máy bay, đây là sự thật chứ không phải là giả.

A: Cho nên viện sĩ ngành trị liệu Trung Quốc tiết lộ, ông ấy nói trong thành phần của sữa có rất nhiều chất kháng sinh, sử dụng thời gian dài sẽ dẫn đến việc tăng khả năng kháng thuốc của trẻ con Trung Quốc đối với chất kháng sinh. Kháng thuốc kháng sinh sẽ dẫn đến trẻ con khi bị bệnh sẽ không có thuốc chữa.

B: Không có thuốc chữa, đúng như vậy.

A: Người Hồng Kông thích ăn cua lớn. Thừa Pháp Sư, báo Hồng Kông tuần thứ nhất đưa tin, người Hồng Kông đặc biệt thích ăn cua lớn, mà giá cả bây giờ ngày càng rẻ, hầu như đã trở thành thức ăn thường ngày của người dân thành phố. Thông qua phỏng vấn của phóng viên mới phát hiện ra, anh ta nói những con cua lớn này đều là dùng chất kích thích nuôi cho lớn nhanh, phát hiện ra thịt cua không chỉ có

chất kích thích sinh trưởng, mà còn có rất nhiều chất kháng sinh có hại cho sức khỏe con người. Trước đây có người rất thích ăn cua, con có một người bạn rất thích ăn cua, anh ta phát hiện ra, sau mùa Thu thì cua mới có gạch cua. Nhưng thưa Pháp Sư, bây giờ phát hiện ra loại cua này mùa nào cũng có gạch cua. Vì thế nên Ngài biết không, bây giờ người biết rõ chân tướng sự thật họ truyền nhau câu nói này: “Người đầu tiên ăn cua không được xem là người dũng cảm, bây giờ người dám ăn thịt cua mới thật sự là người dũng cảm”. Bây giờ rất nhiều người thích ăn lươn, để lươn lớn lên vừa dày vừa mập thì làm sao? Cho chúng ăn thuốc ngừa thai, là như vậy đó. Vì thế nên tuổi dậy thì của thanh thiếu niên toàn cầu hiện nay, lúc trước là 14, 15 tuổi; còn bây giờ đã giảm còn 11, 12 tuổi. Hai năm trước, có một báo cáo điều tra của Bắc Kinh phát hiện, tuổi phát dục của trẻ con bắt đầu có xu hướng nhỏ dần, bé gái nhỏ nhất khoảng từ 4 tuổi đến 9 tuổi thì đã bắt đầu có kinh nguyệt rồi. Con người dùng thuốc để thúc đẩy sự sinh trưởng của heo, gà, vịt, cá; nhưng không ngờ rằng cũng thúc đẩy luôn con cái của mình, hại động vật cũng đồng thời hại con cháu của mình. Xin hỏi Pháp Sư, chúng ta chẳng phải giống như trong Kinh Phật nói đó sao, ăn uống khổ độc. Vậy thức ăn bây giờ như thế nào mới là khỏe mạnh nhất, an toàn nhất thưa Pháp Sư?

B: Vấn đề này, vào những năm 70, năm 1970 tiến sĩ Toynbee đã nêu ra rồi. Thức ăn khỏe mạnh nhất là phải quay về canh tác nông nghiệp bằng sức người của Trung Quốc trước kia.

A: Canh tác nông nghiệp bằng sức người.

B: Tuyệt đối không dùng những chất hóa học, đó chính là thức ăn khỏe mạnh nhất. Nếu không thể phục hồi thì tất cả đều là ăn uống khổ độc, quả báo này phải tự mình gánh chịu 100%. Lời nói này rất có đạo lý.

A: Đúng thế, con người tự đào mộ cho chính mình. Nếu có điều kiện thì giống như Ngài nói, nên tự mình trồng.

B: Không sai.

A: Cũng cần phải cho những người nông dân này biết được chân tướng sự thật.

B: Đúng, không sai.

A: Công nhân ngành chăn nuôi gia súc khi hiểu được nhân quả thì sẽ không tạo nghiệp này nữa. Thật ra khi bạn giết người khác đồng thời cũng là giết người thân của chính mình.

B: Giết chính mình, không sai.

A: Vì bạn nuôi heo thì bạn sẽ không ăn thịt heo, nhưng bạn không thể không ăn thịt gà, không thể không ăn thịt cá.

B: Đúng, không sai.

A: Người khác cũng đang giết bạn, những điều mình không muốn thì đừng đem cho người khác. Cho nên những người trong ngành chăn nuôi gia súc thật sự cần phải chú ý, bạn phải vì con cháu thế hệ sau mà có trách nhiệm đối với việc làm của mình.

B: Chúng ta tĩnh lặng mà quan sát, nghiệp nhân quả báo đều đang ở trước mắt.

A: Nghiệp nhân quả báo đều đang ở trước mắt.

B: Bạn xem kiếp nạn đến rồi, chỉ trong vài phút thì cả thành phố bị hủy diệt. Chúng ta thấy trận động đất ngày 11/3 ở Nhật Bản, đoạn phim ghi hình này là máy bay trực thăng lúc đó ở trên không trung quay phim lại. Cảnh tượng đó rất đáng sợ, còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với phim 2012 của Mỹ, đó là sự thật, không phải là biểu diễn. Bạn thấy thủy triều vừa lên, thật sự là chỉ trong vòng vài phút thì một thôn trang không còn nữa, một thị trấn không còn nữa, đó mới chỉ là thủy triều 10m! Nếu như là 50m, 100m thì một thành phố cũng không còn nữa.

A: Con đã xem băng ghi hình, con cảm thấy cảnh quay đó là thật, quay lại hiện thực, không giống như phim 2012 có hậu trường chế tác gì gì đó, đó là được sắp đặt sẵn. Còn đây là hiện thực, thật sự là hiện thực, khiến cho người ta thấy rất kinh hãi.

B: Đúng thế.

A: Thừa Pháp Sư, vài năm trở lại đây, tai nạn liên tục xảy ra trên trái đất, rất nhiều tai họa như động đất, sóng thần... Thừa Pháp Sư, hai tuần trước đài truyền hình đưa tin, là trong vòng 20 tiếng đồng hồ, toàn trái đất có 24 nơi bị động đất, động đất liên tục, đều là hơn cấp 8. Vì thế đoạn sau của đài truyền hình nói: “Trái đất của chúng ta bị sao rồi?” Lúc đó con thấy một hình ảnh có rất nhiều nơi đều là màu đỏ, Trung Quốc có phản ứng, nước ngoài cũng có phản ứng, thật là đáng sợ, chỉ trong vòng 24 tiếng đồng hồ. Phật nói: *“Muốn hay nguồn gốc binh đao, lắng nghe lò mổ tiếng gào đêm thanh”*. Thừa Pháp Sư, bây giờ chiến tranh nhiều quá, nhất là những tai nạn thiên nhiên, thật sự là liên quan đến sát sanh ăn thịt, đã tạo thành quả báo này đúng không ạ?

B: Đúng. Bạn hỏi trái đất làm sao thế, thì cần phải hỏi con người hiện nay đang làm gì?

A: Con người hiện nay đang làm gì ạ?

B: Đúng vậy. Vì trái đất là vật chất, vật chất là do tâm con người chuyển, nhà khoa học thời cận đại đã chứng minh được điều này rồi, cho nên đưa ra kết luận là tâm không chế vật chất.

A: Là do tâm không chế vật chất.

B: Vì vật chất là tùy ý niệm của chúng ta mà chuyển, ý niệm của chúng ta thiện, vật chất, hoàn cảnh không có gì là không tốt đẹp cả, Cực Lạc thế giới chính là như vậy đó. Hiện nay cư dân trên trái đất của chúng ta, ý niệm của chúng ta bất thiện, lời nói của chúng ta bất thiện, hành vi của chúng ta bất thiện. Bạn suy nghĩ kỹ xem tâm của con người bây giờ là tâm gì? Là tự tư tự lợi, tham sân si mạn, nghi ngờ, là cái tâm này. Tinh thần của cái tâm bây giờ là như thế nào? Là oán trách, hận thù, phiền não, phần nộ, rầu rĩ. Con người bây giờ làm những gì? Sát sanh, trộm cắp, tà dâm, nói dối. Bất thiện đến cao độ rồi, trái đất cũng bất thiện luôn, trái đất là do ý niệm của chúng ta chiêu cảm. Vì thế điều đầu tiên là sức khỏe của chúng ta không tốt, lục phủ ngũ tạng đều mắc bệnh; chỗ ở của chúng ta, tai nạn như thế nào cũng có thể xảy ra. Trong Kinh Phật nói cho chúng ta biết tham lam là chiêu cảm nạn nước, nước biển dâng lên, thủy triều, đó đều là do tâm tham chiêu cảm. Sân hận chiêu cảm nạn lửa, lửa trên núi bộc phát, nhiệt độ của trái đất tăng lên, là do sân hận chiêu cảm mà đến. Ngộ si chiêu cảm nạn gió, chúng ta xem tin tức, một ngày 24 tiếng đồng hồ, chỉ mấy nơi mà lại có đến hai, ba trăm cơn lốc xoáy, từ trước đến giờ chưa từng nghe. Ngạo mạn chiêu cảm động đất; nghi ngờ của tâm tham sân si mạn, nghi ngờ là kinh khủng nhất, đất núi sạt lở. Nghi ngờ là gì? Niềm tin mất rồi, đối với bản thân mà nói thì khả năng miễn dịch không còn nữa, nghi ngờ này nghiêm trọng thì khả năng miễn dịch hoàn toàn không còn nữa rồi. Hoàn cảnh chỗ ở, núi cao sẽ sập xuống, đất sẽ bị lún xuống, điều này trước kia rất ít xảy ra, bây giờ thì ở đâu cũng có. Nguyên nhân là, tự tư tự lợi chính là nguyên nhân chung, tham sân si mạn nghi, oán hận nộ phiền, sát đạo dâm vọng tửu, mỗi ngày bạn đều làm những thứ này, vẫn tiếp tục làm thì cuối cùng trái đất sẽ bị hủy diệt, loài người cùng đi đến chỗ chết. Những điều họ làm chính là tạo nghiệp như thế. Có thể cứu được không? Có thể, chỉ cần bạn quay đầu, bạn có thể quay đầu, bạn không tự tư tự lợi nữa, thật sự giống như người Trung Quốc thời xưa đã nói: *“Những thứ mình không thích thì đừng đem cho người khác”*. Khởi tâm động niệm trước tiên là phải nghĩ cho người khác, thật sự có thể làm được không tham lam, không sân hận, không si mê, không ngã mạn, không hoài nghi, thì tự nhiên bạn sẽ không tạo nghiệp sát sanh, trộm cắp, tà dâm, nói dối. Khi chúng ta thay đổi như thế thì thân thể sẽ hồi phục khỏe mạnh, trái đất cũng sẽ hồi phục khỏe

mạnh, tai nạn sẽ không còn nữa. Trước đây không tìm được phương pháp, bây giờ thì hiểu rõ rồi. Điều này trong Kinh Phật đã có từ rất lâu, Kinh Phật nói với chúng ta rằng: “*Cảnh tùy tâm chuyển*”, “*Tất cả pháp đều do tâm tưởng sanh*”, đây là điều Phật thường nói trong Kinh, bây giờ đã được nhà khoa học chứng minh là sự thật, không phải là nói mò, hoàn toàn là sự thật. Cho nên ý niệm tốt thì tất cả đều tốt, ý niệm không tốt thì muôn tốt cũng không thể được.

A: Cảm ơn Pháp Sư. Thưa Pháp Sư, người nước ngoài có nói rằng có ba loài động vật rất đặc biệt sống trên trái đất, tình yêu thương và ánh sáng của chúng nhiều hơn so với loài người, đó là cá heo, cá voi và voi. Năng lượng của chúng cao hơn loài người, chúng bảo vệ năng lượng lớn cho trái đất, nếu chúng chết đi thì năng lượng đó cũng sẽ mất đi. Cách nói này có đạo lý không ạ?

B: Có đạo lý, nhưng có năng lượng nhất vẫn là con người.

A: Vẫn là con người.

B: Con người là động vật có linh tánh cao nhất, bây giờ con người không biết tự yêu thương bản thân mình, con người đi sai đường rồi. Voi không thể thành Phật, con người có thể thành Phật.

A: Thưa Pháp Sư, những loài động vật có linh tính, nếu giết chúng, chúng nhất định sẽ báo thù con người, động vật có linh tính càng cao thì tính báo thù càng lớn, tốc độ báo thù càng nhanh phải không? Pháp Sư xem những bức ảnh con mang đến, thường là nói máu chảy thành sông, nhưng bây giờ phải nói là máu chảy thành biển. Ngài xem con cá heo này, khi thấy đồng loại của nó bị giết hại, nước mắt của nó bộc lộ nỗi đau khổ.

B: Đúng vậy.

A: Pháp Sư xem này.

B: Những điều này chính là nhân tố đầu tiên tạo thành nạn kiếp của ngày nay, quả báo nhất định sẽ hiện tiền.

A: Nhất định sẽ hiện tiền.

B: Mọi người chúng ta đều có thể thấy được.

A: Thật đáng sợ quá, con cảm thấy loài người rất tàn nhẫn.

B: Đúng vậy. Cho nên tần suất tai nạn mỗi năm càng nhiều hơn, lần này so với lần trước thì càng nghiêm trọng hơn, những điều này đã quá rõ ràng rồi.

A: Tự làm tự chịu.

B: Đúng thế. Tai nạn không phải là tự nhiên, vì thế nói tai nạn tự nhiên, lời nói này không thỏa đáng lắm.

A: Không thỏa đáng.

B: Điều là tội của con người tạo ra từ những ý nghĩ và hành vi bất thiện mà chiêu cảm.

A: Vì vậy con người thật sự cần phải tự kiểm điểm, cần phải tự sám hối. Tất cả những tai nạn này có phải là do hành vi của con người nói chung có liên quan đến nhân quả không ạ?

B: Liên quan đến nhân quả.

A: Cho nên đối với những hành vi này, chúng ta thật sự cần phải thành tâm sám hối.

B: Đúng. Bây giờ rất khó, vì rất nhiều người không tin, nguyên nhân chính là chịu sự giáo dục của khoa học, yêu cầu đầu tiên trong giáo dục khoa học chính là nghi ngờ.

A: nghi ngờ tất cả.

B: Từ nghi ngờ họ mới có thể phát hiện ra vấn đề, điều này có thể dùng đối với vật chất, nhưng đối với tâm lý thì không được. Vì trong số những quan điểm trước đây, vật chất và tinh thần là hai vấn đề khác nhau, nên duy vật và duy tâm không phải là một vấn đề, chia ra làm hai vấn đề khác nhau. Nhà khoa học bây giờ mới điều chỉnh chúng lại, phát hiện tâm và vật có mối quan hệ vô cùng mật thiết với nhau. Vật chất phân tích đến cuối cùng là gì? Cơ bản là không có loại vật chất này, mà là tần suất dao động của ý niệm, từ đó sinh ra hiện tượng vật chất. Vì vậy vật chất là do tâm biến hiện ra, nên tâm có thể điều khiển vật chất. Đó chính là ý niệm, ý niệm có thể thay đổi vật chất. Cho nên ý niệm thiện, tất cả vật chất đều tốt đẹp, Tây Phương Cực Lạc thế giới đã bày ra một cách rõ ràng, đang biểu diễn cho chúng ta xem! Trái đất, xã hội của chúng ta hiện nay tai nạn đều đã bộc phát rồi, nguyên nhân do đâu? Tâm con người bất thiện, tạo nghiệp bất thiện, ý nghĩ và hành động cảm ứng, vì thế cảm hóa không phải là khó. Một nhà khoa học người Mỹ, Edward Wilmot Blyden, ông viết sách rất nhiều, đã được dịch ra tiếng Trung Quốc, nghiên cứu về bí mật của niệm lực. Ông ấy nói với chúng ta rằng: “Hóa giải tai nạn 2012, chỉ cần dân cư trên trái đất giác ngộ, từ nay về sau bỏ điều ác tuyên truyền điều thiện, cải tà quy chánh, chấn chỉnh tâm niệm”. Bạn xem, chính là ba câu nói này, nạn kiếp này có thể hóa giải, không những có thể hóa giải mà còn có thể đưa trái đất đi đến ngày càng tốt hơn. Lời nói này rất đúng, giống y như trong Kinh Phật nói, Phật đã

nói điều này 3000 năm trước, 30 năm gần đây mới phát hiện ra. Tâm và vật cùng một thể, không tách rời ra được, vì thế ý niệm có thể thay đổi hoàn cảnh, đầu tiên chính là thay đổi cơ thể của chúng ta. Cho nên nhà khoa học hiện nay tìm được bằng chứng duy trì lý luận này, nhà khoa học toàn thế giới đều thừa nhận, những lý luận khoa học trước đây đều bị lật đổ. Đây là khoa học mới, điều này có thể cứu thế giới. Bằng chứng của họ tìm được rất nhiều, đều là thu thập cách chữa trị không cần dùng thuốc, dùng ý niệm để chữa trị. Không những có thể chữa trị bệnh cho bản thân, mà còn có thể trị bệnh cho trái đất.

A: Còn có thể trị bệnh cho trái đất.

B: Trị bệnh cho trái đất, không sai, đều là dùng ý niệm.

A: Ý niệm.

B: Thiện niệm, không thể tiếp tục dùng ác niệm được nữa.

A: Không thể tiếp tục dùng ác niệm nữa.

B: Không nên dùng nữa.

A: Thừa Pháp Sư, vài năm gần đây có một hiện tượng như thế này, heo, chó, bò, gà, vịt..., có vài con bị mắc bệnh cảm cúm gì đó, con người liền mang những con vật ở khu vực này giết sạch hết. Ngài nói có cần thiết phải làm như vậy không? Xin Pháp Sư từ bi khai thị.

B: Đây là sai lầm.

A: Đây là sai lầm.

B: Đây là kết oán hận với những chúng sanh này, oán hận rất lớn.

A: Oán hận rất lớn.

B: Đúng vậy, đây là sai lầm.

A: Có một người bạn nói với con rằng nếu con người bị cảm thì uống thuốc cảm, chứ đâu thể nói rằng phải mang những người ở khu vực đó đem đi giết chết hết đúng không? Điều này không có tính người!

B: Mất tính người, đây tuyệt đối là sai lầm.

A: Cần phải điều trị cho chúng.

B: Đúng vậy, không sai.

A: Không thể nói là mang tất cả những người này đi giết chết hết.

B: Không sai. Nhưng bây giờ bệnh của con vật đều là do chính con người tạo ra. Bạn xem họ cho chúng ăn cái gì?

A: Đúng rồi.

B: Chúng có tội gì chứ?

A: Dạ.

B: Chúng không phải sống trong môi trường tự nhiên, bạn nói xem oán khí đó lớn đến thế nào? Đồng nghĩa là sinh ra bị nhốt trong cái lồng nhỏ, bị giam cầm, tù chung thân, vậy thì tâm trạng đó sẽ như thế nào?

A: Rất u uất.

B: Chính là như vậy.

A: Rất là u uất.

B: Cho nên loại thịt này có thể ăn được không?

A: Không thể ăn được.

B: Bạn xem tình hình tăng trưởng của chúng, thì chúng ta sẽ không dám ăn thịt của chúng. Hồi giáo nói đảm bảo vệ sinh, bảo vệ tính tình, bảo vệ tính tình lương thiện của mình, động vật có tính tình không tốt đều không ăn. Bây giờ cách nuôi dưỡng như thế thì tính tình đều không tốt, tâm tình của chúng làm sao có thể tốt lên được chứ?

A: Đúng thế ạ!

B: Nhốt chúng cả đời, không có chút tự do nào cả. Ngay cả động vật sinh trưởng trong môi trường tự nhiên mà tính tình không tốt còn không ăn, nhìn thấy cách sinh trưởng như vậy thì sẽ không dám ăn.

A: Không dám ăn.

B: Đây đều là do chính con người tạo ra, cũng đều là tai nạn do khoa học mang lại. Cho nên Cổ Thánh hiền của Trung Quốc không phát triển khoa học, chúng ta bây giờ đã hiểu rõ, đó là tấm lòng đại từ đại bi. Những khoa học tiên tiến người Trung Quốc thời xưa đều biết, họ không muốn làm, không thể phát triển theo hướng này, vẫn là theo con đường luân lý đạo đức.

A: Con có một người bạn ở Cáp Nhĩ Tân, nhà họ nuôi heo. Anh ta hỏi anh của mình: “Cho những con heo này ăn gì vậy?” Anh ta nói không còn dùng thức ăn của heo trước đây nữa, không còn ăn loại đó nữa. Anh ta nói bây giờ dùng một loại hóa học giống như bột màu trắng vậy, heo ăn rồi rất thích ngủ, ngủ thoải mái. Về sau một người bạn của anh ta cũng thường ngủ thoải mái không tỉnh táo, anh ta hỏi: “Tại sao tôi cứ ngủ thoải mái không tỉnh táo?” Người bạn của con mới nói: “Có phải anh rất thích ăn thịt heo không?” Người kia hỏi: “Làm sao anh biết?” “Anh mau bỏ ăn thịt heo đi”. Kết quả là sau khi anh ta từ bỏ ăn thịt thì hiện tượng này cũng không còn nữa.

B: Đúng thế, đây chính là trong thức ăn có độc.

A: Thừa Pháp Sư, con người bây giờ đều thích đẹp, lột da của 100 con vật mới làm ra được một chiếc áo lông. Con cũng thu thập được một số tài liệu. Ngài xem, đây đều là lột da, đây là lột da cộp, cuối cùng bộ da cộp thành ra cái này. Còn có một bức ảnh khác, người này mặc áo lông thỏ, sau đó còn viết lên cảm nhận của người mẹ. Con đã từng xem qua một đoạn video clip, thừa Pháp Sư, làm cho con rất sợ hãi. Đoạn video clip này hiện giờ trên mạng rất nhiều người đang xem. Lột da như thế nào? Con người dùng hết sức ném con gấu racoon xuống đất, còn có cả chồn và thỏ nữa. Ném chúng không chết thì làm sao? Họ lấy giày cao gót, loại giày cao gót của nữ, dùng hết sức giẫm lên chúng, giẫm lên đầu chúng, mắt của chúng vẫn mở to. Còn có một hình ảnh rất thâm thúy, gấu racoon trên xe đều bị lột da, có một con gấu thân của nó toàn là máu, vừa bị lột hết da, “ầm” một cái bị quăng lên xe, cũng không biết ai đã quay lại cảnh này, quay bằng điện thoại di động. Sau đó con gấu racoon này giãy giụa, nó chảy nước mắt, nó rướn cổ ra nhìn rồi thì “hự” một tiếng. Rồi nó lại nhìn, không ai biết nó đang muốn làm gì, nó giãy giụa như vậy, thế rồi nó nhìn da của nó.

B: Da.

A: Sau đó nó rất đau khổ, rồi khóc, cuối cùng thì ngã lăn ra đó. Đoạn video clip này khiến người xem vô cùng sợ hãi! Sau đó con hỏi họ: “Tại sao phải lột da sống như thế chứ?” Họ nói là vì lông này đẹp, da lột sống giá cao, họ tham lợi nhuận cao. Khi họ giao dịch buôn bán, da lột sống và da lột chết giá cả hoàn toàn khác nhau, cho nên đã khiến cho những con vật này phải sống mà chịu tội như thế. Ngài cho rằng những người lột da sống này, những người làm trong ngành chế biến da và lông, và còn những người mặc áo lông nữa, sau này họ phải gánh chịu quả báo như thế nào ạ?

B: Đọa địa ngục lột da.

A: Địa ngục lột da ạ?

B: Đúng, tức là họ lột da động vật như thế nào thì sau này da của họ cũng sẽ bị lột giống như vậy, chịu hình phạt giống như vậy. Trong địa ngục có địa ngục lột da, chắc chắn tương ứng với nghiệp của mình tạo ra.

A: Vậy thì chúng cũng sẽ tìm người trong ngành chế tạo, vì bạn không mua thì chúng sẽ không gặp phải sự đau khổ như thế.

B: Không sai, tất cả đều có tội cả, mà tội cầm đầu chính là người mặc, đây chính là thủ phạm. Bạn không mặc thì họ không tạo nghiệp này, cũng vậy nếu bạn không ăn thì họ sẽ không giết.

A: Đúng vậy ạ!

B: Cho nên chịu hình phạt nặng nhất chính là khi bạn khởi ý niệm này, là khi bạn muốn chúng. Còn cho rằng tôi không giết chúng, chúng đi tìm người giết mà đòi nợ. Người giết tại sao lại giết chúng? Là do người ăn họ muốn mua chúng, họ muốn ăn chúng, oan oan tương báo, không lúc nào ngừng nghỉ.

A: Thưa Pháp Sư, con cảm thấy trên trái đất này độc ác hung bạo nhất chính là loài người.

B: Đúng thế.

A: Đã đến mức không còn việc ác nào mà không dám làm nữa rồi.

B: Đúng vậy.

A: Thưa Pháp Sư, từ ngành chăn nuôi, còn có người đi bán thịt heo, gà; cho đến những người kinh doanh thức ăn gia súc, người bán thuốc, sau này họ phải gánh chịu nhân quả như thế nào?

B: Tất cả đều là địa ngục. Con người bây giờ ai cũng tạo nghiệp địa ngục? Những người trong địa ngục đã chịu tội xong rồi, họ siêu thoát, địa ngục trống rỗng, những người tạo nghiệp này đều vào đó, không biết phải chịu tội bao nhiêu năm, mà không phải dùng năm để tính, dùng kiếp để tính, thời gian rất dài, vô cùng đáng sợ! Cả đời bạn làm được bao nhiêu việc tốt, quả báo tốt đó bạn hưởng hết rồi, tội bạn tạo tích lũy ở đó, đây chính là quả báo kiếp sau của bạn. Con người nếu thật sự biết nhân quả báo ứng thì thà đói chết chứ cũng không ăn thịt của chúng sanh.

A: Cũng sẽ không mặc da của động vật.

B: Đúng vậy.

A: Thưa Pháp Sư, có người cuộc đời của họ đoản mạng, bệnh khổ luôn bám theo họ, Ngài cho rằng đây là do nguyên nhân gì tạo thành?

B: Đây là nghiệp báo.

A: Nghiệp báo ư?

B: Đúng vậy. Bạn thấy được quả thì bạn sẽ biết được nhân họ tạo, biết được họ tạo nghiệp gì? Nhìn thấy người bây giờ tạo nhân thì biết được sau này quả của họ sẽ như thế nào. Tự mình để ý mà xem, tự mình hiểu, thì bản thân sẽ không dám làm.

A: Dạ.

B: Tất cả chúng sanh đều có linh tính, đều là người tạo nghiệp đầu thai vào đường súc sanh, chúng không khác gì con người. Chúng chịu quả báo này, chúng không cam lòng, chúng vẫn còn oán khí. Động vật nhỏ cũng tham sống sợ chết, bạn xem biểu hiện của những động vật nhỏ này thì bạn sẽ hiểu rõ. Oán hận này, kiếp sau kiếp sau sẽ báo nữa, đời đời kiếp kiếp báo tới báo lui, đó gọi là oan oan tương báo, không lúc nào ngừng nghỉ. Đây chính là tại sao có luân hồi, nhân của luân hồi là ở chỗ này. Cho nên chỉ có Phật Bồ Tát có thể cứu được, Phật Bồ Tát làm cho bạn giác ngộ, không nên tiếp tục báo thù nữa, thôi bỏ hết đi!

A: Thôi bỏ đi.

B: Bạn có thể tỉnh ngộ, không tiếp tục báo thù nữa, cái nghiệp này đến đây thì chấm dứt.

A: Vì vậy khi có một số động vật muốn báo thù thì mọi người liền khuyên chúng buông bỏ đi: “Chúng ta buông bỏ oán hận, các vị cũng niệm Phật cầu sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới”. Chúng nói: “Được rồi, tôi đồng ý đi, nhưng tôi phải báo thù xong đã, tôi phải lấy mạng nó trước rồi tôi mới đi”.

B: Quả thật là như vậy.

A: Vậy thì phiền phức rồi.

B: Thực ra, chúng muốn lấy mạng anh ta thì anh ta không thể đi Cực Lạc thế giới được.

A: Đúng thế ạ.

B: Đúng vậy, chúng cần phải giác ngộ.

A: Cần phải giác ngộ.

B: Cần phải giác ngộ cái gì? Phải biết đây đều là giả, giống như một cơn ác mộng vậy. Là do khi bản thân mê hoặc điên đảo tạo ra nghiệp như vậy, đầu óc tỉnh táo thì làm sao có thể làm việc xấu ác như vậy chứ. Cho nên nói một cách thấu suốt, vẫn là do chúng ta đã sơ sót bỏ đi giáo dục truyền thống của tổ tiên, đây là nguyên nhân thực sự. Tại sao người xưa không tạo nghiệp như vậy, tại sao người bây giờ dám làm mà người xưa lại không dám làm.

A: Thừa Pháp Sư, những người này họ cần hiểu rõ nhân quả. Họ có thể dùng giày cao gót ra sức giẫm đạp con vật rồi thì lột da sống chúng, họ trợn to mắt, họ làm như vậy đó. Con vật cũng trợn to mắt, họ cũng trợn to mắt, chúng nhớ họ rõ ràng trong A-lại-da thức, đời đời kiếp kiếp đều bám theo họ.

B: Đúng, không sai.

A: Thưa Pháp Sư, không hiểu nhân quả thật sự rất đáng sợ.

B: Đúng vậy, đúng vậy!

A: Chúng con may mắn được học Phật, nếu không thì quả thật là thê thảm rồi.

B: Đúng, sẽ không hiểu được. Giáo dục nhân quả, trước đây là Miếu Thành Hoàng dạy. Người bây giờ không tin, Miếu Thành Hoàng cũng phá bỏ rồi, đều không cần nữa, không cần nữa thì con người sẽ tạo nghiệp.

A: Thực ra nhân quả báo ứng, những điều này tốt nhất là thông qua truyền thông, đây là tốt nhất, chuyển đến mọi người, Ngài nói đúng không ạ? Nhưng có một số người không làm như thế.

B: Đúng vậy.

A: Rất nhiều người trong nhà có người bệnh, có người đề nghị họ: “Bạn bỏ ăn thịt đi, đừng ăn thịt nữa”, rồi sau đó khuyên họ phóng sanh, tốt nhất là cả nhà đều ăn chay, Ngài nói như vậy có lợi ích không?

B: Có lợi ích.

A: Có lợi ích, tại sao ạ?

B: Đây là bạn thật sự biết sai rồi, bạn thật sự biết sám hối, những oan gia trái chủ có một số họ chịu tha thứ cho bạn, họ bỏ đi. Trừ khi oán hận quá lớn, họ nói bạn bị như vậy là quá nhẹ rồi, vẫn còn chưa đủ. Vì oan gia trái chủ quá nhiều, phía sau mỗi người đều có một đồng lớn, nếu người có thiện nhãn thì có thể thấy được, phía sau đều là một đồng lớn.

A: Sợ chết người luôn.

B: Thật sự là dọa chết người. Còn gì nữa? Trên không trung đâu đâu cũng có. Bạn xem khí hậu bây giờ, thời tiết trong xanh rất ít, đều là mây đen chướng khí, đó là gì vậy? Là oan hồn, oán khí.

A: Thưa Pháp Sư, con người có oán khí, bạn đắc tội họ một câu, họ có thể nhớ rất lâu, vậy thì giết người hại mạng, oán khí sẽ càng nặng hơn.

B: Không sai, chúng sẽ mãi mãi không bao giờ quên, sẽ bám theo bạn rất nhiều kiếp để báo thù, chờ cơ hội báo thù.

A: Đến bao giờ mới có thể trả hết chứ? Thật đáng sợ quá.

B: Không còn cách nào cả, cả đời tạo nghiệp, vô lượng kiếp cũng trả không hết.

A: Thưa Pháp Sư, bây giờ đề xướng phóng sanh, không có nơi nào có thể thả được cả.

B: Không sai.

A: Vậy phải làm sao đây? Ngài cho rằng phóng sanh như thế nào là tốt nhất ạ?

B: Vẫn là niệm Phật.

A: Niệm Phật.

B: Đúng vậy.

A: Niệm Phật là phóng sanh tốt nhất.

B: Ăn chay, niệm Phật, bồi dưỡng tâm từ bi của bản thân.

A: Niệm Phật, ăn chay là phóng sanh tốt nhất.

B: Đúng thế. Tâm từ bi, chúng ta luôn yêu thương bảo vệ chúng sanh, không sát hại chúng sanh nữa, bây giờ thật sự không tìm được chỗ để phóng sanh, động vật dưới nước, nước đều có độc.

A: Thả nó cũng là con đường chết.

B: Đúng, thật là khó! Cho nên chúng ta mang công đức niệm Phật hồi hướng cho tất cả chúng sanh, khuyên họ buông bỏ thế giới này, thế giới này là giả, rất khổ, rất là đáng thương, cầu sanh Tịnh Độ, buông bỏ hết quá khứ.

A: Buông bỏ hết.

B: Buông bỏ hết, thật sự giác ngộ, chúng ta chính là làm như thế. Người phải báng mình, làm nhục mình, chướng ngại mình, hãm hại mình, những điều này đều buông bỏ hết.

A: Buông bỏ hết.

B: Tại sao thế? Vì nếu bạn nhớ những điều này thì sẽ chướng ngại bạn vãng sanh.

A: Đúng vậy ạ.

B: Tôi buông bỏ hết tất cả, tôi vãng sanh rồi, các bạn ở lục đạo chịu tội, còn phải chịu báo ứng. Có duyên với tôi thì khi nào bạn sám hối, bạn biết sai, bạn quay đầu, tôi sẽ lại đến giúp đỡ bạn. Không biết sai, không quay đầu, đến cũng không có lợi ích gì cả, mình có giúp họ, họ cũng không tiếp nhận.

A: Vâng, đúng vậy.

B: Cho nên đến khi bạn có thể tiếp nhận, thì tôi nhất định sẽ đến để giúp bạn, đó gọi là đại từ đại bi.

A: Chúng con vô cùng cảm ơn Pháp Sư.

**CĂN NGUYÊN CỦA TAI NẠN VÀ BỆNH TẬT
HÃY TRÂN TRỌNG
SINH MẠNG, XIN ĐỪNG GIẾT HẠI ĐỘNG VẬT
(TẬP 4)**

Người phỏng vấn: Cô Đình Gia Lê (A)

Khách mời: Lão Pháp Sư Tịnh Không (B)

Ngày: 26/4/2012

Tại: Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Kông

A: Xin chào Pháp Sư, thưa Pháp Sư chúng ta tiếp tục buổi phỏng vấn. Nghe người già nói “Nợ âm trả dương” thật dễ dàng quá. Kiếp trước chúng ta giết một con bò, giết một con heo, bây giờ chúng ta thả một con cá hoặc một con chim thì có thể xóa bỏ nợ cũ rồi, có phải như vậy không ạ?

B: Không thể.

A: Không thể sao?

B: Không thể.

A: Thật vậy sao ạ?

B: Làm sao có thể xóa bỏ được chứ? Tội phước đều không có đạo lý xóa bỏ nợ cũ như vậy. Bạn tu phước nhất định sẽ hưởng phước, bạn tạo tội cũng nhất định sẽ phải chịu tội, chỉ có thời gian nhân duyên khác nhau mà thôi. Ví dụ tôi bây giờ cố gắng hết sức tạo phước, phước báo rất lớn, phước sẽ hưởng trước, tội để sang một bên, hưởng phước xong rồi thì tội sẽ đến. Phải hiểu đạo lý này, tôi không ngừng tu phước, tôi ngày ngày đều tu phước, tội báo này sẽ luôn bị lùi về phía sau, không thể xóa bỏ được.

A: Không thể xóa bỏ nợ cũ à?

B: Không thể. Vì thế vấn đề này cần phải lưu ý, không thể xóa bỏ được.

A: Không thể xóa được.

B: Đúng vậy, không thể xóa bỏ được.

A: Không thể xóa bỏ được. Thưa Pháp Sư, con đã từng tham gia phóng sanh, đến nơi thấy họ làm rất nhiều nghi lễ phức tạp. Kết quả là rất nhiều tôm cá bị ngộp chết, những người đi theo phóng sanh rất phiền não. Thưa Pháp Sư, Ngài cho rằng làm như thế nào mới có thể như Pháp Sư?

B: Khi phóng sanh, mua các con vật, nhất định phải còn rất khỏe mạnh, phải quan sát xem chúng thật sự có thể tiếp tục sống được thì bạn mới mua chúng. Nếu

chúng bị thương quá nặng, thấy chúng không sống được nữa thì chúng ta thâm thọt tam quy y cho chúng, khuyên chúng niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, như vậy mới đúng. Nghi lễ phóng sanh quá dài, quá rườm rà, đây quả thật là vấn đề. Thời xưa, cổ đại đức định ra nghi thức này, lúc đó họ biết. Phóng sanh lúc đó khác với bây giờ, không có số lượng lớn như thế, cũng không có nhiều người, cũng không có chúng sanh nhiều như vậy, nên đều phải hiểu quy tắc này. Nghi thức cũng không thể kéo dài, phải nhanh chóng kết thúc. Bạn kéo dài, rất nhiều con vật chết trong thời gian kéo dài lê thê đó, đây đều là tạo tội.

A: Chúng con đã từng bị qua rồi, cũng là tạo tội đúng không ạ?

B: Đúng, không sai. Bạn có lỗi với chúng.

A: Đúng vậy ạ. Có khi chúng con vì để hoàn tất nghi lễ mà đã không quan tâm đến cảm nhận của động vật, thực ra chúng ở trong đó ngột ngạt khó chịu biết bao.

B: Không sai. Vì vậy phóng sanh cần phải, giống như loài sống dưới nước vậy, khi đến bên sông thì lập tức thả chúng ngay.

A: Lập tức thả chúng ngay, sau đó mình mới ở bên sông làm lễ là được, phải không ạ.

B: Không sai.

A: Con có nghe một câu chuyện, có một người mua một con gà đông lạnh về hầm ăn. Thế rồi con gà này nhập vào người, nói với anh ta rằng: “Anh ăn thịt tôi, tôi nhất định phải trả thù anh”. Người này liền giải thích, anh ta nói: “Đâu phải là tôi giết gà đâu”. Con gà nói: “Ăn là ăn, giết là giết, giết tôi thì tôi sẽ trả thù, ăn thịt tôi thì tôi cũng phải trả thù”. Người bị nhập này, lời nói này có đáng tin không thưa Pháp Sư?

B: Đáng tin.

A: Đáng tin.

B: Quả thật là như vậy.

A: Người nào nợ thì đòi người đó.

B: Không sai. Nhưng các con vật này cũng không phải hoàn toàn giống như vậy, có con chúng chuyên tìm người giết chúng, còn giống như con này thì giết hay ăn, nó đều tìm cả, đều hận cả.

A: Tâm sân hận quá sâu nặng.

B: Không sai.

A: Vì chúng ta vô tri, chúng ta cả đời này vô ý hoặc cố ý sát hại đắc tội với chúng, làm hại hay ăn thịt quá nhiều động vật như thế. Thưa Pháp Sư, chúng ta phải làm sao để bù đắp đây?

B: Cách duy nhất là niệm Phật hồi hướng cho chúng.

A: Niệm Phật hồi hướng cho chúng.

B: Đúng vậy. Nhớ không nổi nhiều như vậy, thế thì chúng ta hồi hướng hết cho những chúng sanh có duyên với mình.

A: Chúng sanh có duyên với mình bao gồm cả động vật bị mình sát hại?

B: Không sai, bao gồm cả những chúng sanh bị ăn, bị giết. Cố ý giết hại hay vô ý giết hại đều bao gồm trong đó. Tất cả những chúng sanh có duyên, mỗi ngày đều hồi hướng cho chúng.

A: Hồi hướng, niệm Phật hồi hướng cho chúng.

B: Đúng thế. Chúng tôi giảng Kinh cũng vậy, mỗi khi kết thúc buổi giảng Kinh đều có hồi hướng.

A: Thưa Pháp Sư, nói đến niệm việc Phật này, trước đây có rất nhiều người tu hành đã lâu, lão Bồ Tát gì đó..., họ cho rằng bây giờ phải nên tụng thêm Kinh chẳng hạn?

B: Không cần.

A: Không cần thiết.

B: Phải biết rằng Tổ Sư Đại Đức trước giờ dạy chúng ta: “Tụng Kinh không bằng trì Chú, trì Chú không bằng niệm Phật”. Đối với quý thần, thần linh, càng đơn giản càng có hiệu quả. Nhất là danh hiệu A Di Đà Phật này công đức không thể nghĩ bàn! Nghĩa là câu Phật hiệu này đã bao gồm công đức của tất cả Kinh Chú.

A: Cho nên mình niệm một câu A Di Đà Phật, tức là niệm tất cả rồi.

B: Không sai, đây là điều mà rất nhiều người không biết.

A: Rất nhiều người không tin, muốn tham nhiều.

B: Không sai.

A: Cảm thấy mình niệm một câu Phật hiệu hình như là vẫn không đủ, phải thêm chút gì đó.

B: Quan trọng nhất là thành tâm.

A: Thành tâm.

B: Tín tâm chân chính, tâm nguyện chân chính, điều này rất quan trọng.

A: Thưa Pháp Sư, hiện nay thời tiết mây đen khói bụi mù mịt, nói là oan hồn của rất nhiều động vật. Chúng con ngày đêm phát chương trình giảng Kinh của Ngài, hiện nay trong nước có rất nhiều máy phát Kinh, phát Kinh 24 tiếng đồng hồ, họ nghe có thể nhận được lợi ích không ạ?

B: Có thể, có thể nhận được lợi ích.

A: Có thể nhận được lợi ích.

B: Đúng vậy.

A: Mỗi khi chúng con phát phải mời họ đến đúng không ạ?

B: Phải mời họ đến.

A: Phải mời họ.

B: Đúng. Khi ngừng phát phải tiễn họ về.

A: Thưa Pháp Sư, về cơ bản chúng con hiện nay nhà nhà cũng đều phát cả ngày lẫn đêm, liên tục không ngừng.

B: Cũng tốt, vậy cũng tốt. Vậy tốt nhất là buổi sáng mời họ đến, buổi tối hồi hướng.

A: Hồi hướng.

B: Đúng, không sai, như vậy thì tương đối có lễ phép.

A: Vậy được ạ, vậy là hồi hướng là được rồi.

B: Đúng thế.

A: Không cần mời họ ai về chỗ nấy sao?

B: Hồi hướng cũng chính là ai về chỗ nấy rồi.

A: Thưa Pháp Sư, trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục có ghi chép rất nhiều câu chuyện vãng sanh của động vật. Động vật chúng làm sao có thể tin là có Phật, có thế giới Cực Lạc? Con người chúng ta có rất nhiều người không tin. Có những con vật nghe được danh hiệu Phật nó biết khóc, có những con vật thậm chí còn ăn chay nữa. Thưa Pháp Sư Ngài nghĩ sao về việc này?

B: Kiếp trước chúng là người, kiếp trước chúng tu hành rất tốt, vì một niệm sai lầm lúc lâm chung nên堕 vào đường súc sanh. Thiện căn phước đức của chúng đều có đủ, nghe được danh hiệu Phật, nhìn thấy người niệm Phật lay Phật thì chúng cảm động.

A: Vậy danh hiệu Phật đã khơi gợi lại ký ức của chúng, đúng không ạ?

B: Không sai.

A: Chính là thông tin được lưu lại trong A-lại-da thức.

B: Đúng, không sai.

A: Chúng bỗng nhiên ăn chay cũng chứng minh được nhân duyên kiếp trước của chúng phải không?

B: Không sai, kiếp trước đều ăn chay. Cho nên những việc này nếu không có nhân quả ba đời thì bạn làm thế nào giải thích được. Chắc chắn là có nhân quả ba đời.

A: Thưa Pháp Sư, động vật chúng muốn vãng sanh, có giống như loài người chúng ta không?

B: Giống nhau.

A: Giống nhau. Vậy còn

B: Cũng là liên hoa hóa sanh.

A: Liên hoa hóa sanh.

B: Đúng thế.

A: Vậy chúng niệm Phật thông qua cái gì? Chúng thông qua duyên của bản thân chúng, duyên của động vật?

B: Không sai.

A: Thưa Pháp Sư, con nhớ có một lần khi đi phóng sanh, có một con chim không ổn lắm, con liền lấy tay vuốt ve nó, khi chúng con niệm Phật, nó há mở miệng giống như chúng con vậy, có phải nó đang niệm Phật không ạ?

B: Đúng vậy.

A: Niệm Phật chung với chúng con, đó cũng là đang niệm Phật?

B: Đúng vậy.

A: Thưa Pháp Sư, bây giờ con biết là động vật trên trái đất bị giết hại nhiều như thế, một năm là 330,7 tỉ. Nhiều động vật như thế, oán khí nặng như thế, chúng muốn báo thù chúng ta, muốn tạo ra tai nạn, hoặc muốn tạo ra những căn bệnh cho người đã giết hại chúng, có thể là những tai nạn kỳ lạ, những căn bệnh quái ác, tức là chúng khiến cho họ bị các loại bệnh đau khổ, các loại tai nạn. Xin Pháp Sư từ bi khai thị, con muốn tại đây, Ngài có thể từ bi khai thị cho các loài động vật được không? Nghĩa là làm thế nào có lợi cho chúng? Xin Pháp Sư nói với chúng báo thù như vậy không phải là cách.

B: Đúng, nghe Kinh rất có lợi ích.

A: Thật không?

B: Thật vậy. Mà có khi con người thực sự còn không bằng những loài động vật, vì chúng tạo nghiệp ít, con người tạo nghiệp nhiều, nghiệp rất nặng. Chúng có linh tính, không phải không có linh tính, đọa vào đường súc sanh, đọa vào đường ngạ quỷ, những việc trong kiếp trước chúng đều có thể nhớ cả. Vì vậy nhất định phải dùng ý niệm thiện, phải dùng tâm từ bi đối với tất cả chúng sanh. Người học Phật, xem tất cả chúng sanh đều là Bồ Tát, Kiến Bồ Tát, Gián Bồ Tát, đều xưng hô như thế.

A: Tôn trọng chúng.

B: Đúng thế. Chúng ta tôn trọng chúng, chúng nghe rồi rất vui, rất thoải mái, vì từ trước đến giờ không có ai gọi chúng là Bồ Tát. Bạn gọi chúng là Bồ Tát, chúng sẽ không làm phiền bạn nữa.

A: Chúng cũng sẽ không làm hại mình.

B: Đúng, chính thế! Cho nên chúng ta tôn trọng chúng thì chúng sẽ tôn trọng chúng ta, sẽ hợp tác hỗ trợ và không gây trở ngại cho nhau, mọi người cùng nhau tu tập, chúng ta niệm Phật, chúng cũng sẽ niệm theo.

A: Chúng ta nghe Kinh thì sao?

B: Chúng ta tụng Kinh nghe Kinh, chúng cũng nghe theo.

A: Chúng cũng theo chúng ta nghe Kinh sao?

B: Không sai, đúng vậy.

A: Thưa Pháp Sư, chúng tìm những chúng sanh có duyên với chúng đúng không?

B: Đúng thế.

A: Thật sao ạ?

B: Đúng thế.

A: Ngộ nhớ người này, tức là người đã giết hại chúng trong quá khứ, chúng luôn đi theo anh ta, anh ta cũng không tin Phật, anh ta cũng không có tín ngưỡng tôn giáo gì cả, vậy anh ta phải làm gì cho chúng?

B: Vậy thì tương đối phiền phức, chúng đợi trả thù, chúng chờ cơ hội. Cơ hội chính là lúc phước báo của anh ta hưởng hết rồi, lúc đó chính là cơ hội trả thù đã đến.

A: Chúng có thể như thế này không thưa Pháp Sư? Ví dụ nói chúng theo người không có tín ngưỡng tôn giáo, nhưng hôm nay Ngài giảng những đạo lý này, chúng hiểu rõ rồi, chúng có thể đến chùa miếu, có thể đến các đạo tràng, chúng đến nghe Kinh, nghe Pháp, đúng không ạ? Chúng nên làm như vậy.

B: Có những chúng sanh làm như vậy.

A: Có ạ.

B: Cho nên đạo tràng có cúng các bài vị như thế.

A: Chính là mời chúng đến, đúng không ạ?

B: Không sai.

A: Không nên có sự phân biệt, nếu không thì chúng sẽ không đến.

B: Đúng thế.

A: Thưa Pháp Sư, khi chúng con đi chợ, cũng có lúc đi siêu thị, nhìn thấy các con vật sắp bị giết chết, chúng con cần phải làm như thế nào ạ?

B: Niệm tam quy y cho chúng.

A: Niệm tam quy y.

B: Niệm Phật. Cách thức niệm tam quy y như thế này: “Quy y Phật, không đọa địa ngục; quy y Pháp, không đọa ngạ quỷ; quy y Tăng, không đọa bàng sanh”, bàng sanh chính là súc sanh. Niệm 3 lần như vậy, sau đó niệm A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, ít nhất là niệm 7 tiếng danh hiệu Phật.

A: Niệm 7 tiếng danh hiệu A Di Đà Phật.

B: Niệm 7 tiếng danh hiệu Phật, sau đó khuyên chúng cầu sanh Tịnh độ, đừng làm thân súc sanh nữa.

A: Mọi người thường nói đối với một người nào đó: “Anh tốt với tôi quá, kiếp sau tôi có làm trâu làm ngựa tôi cũng phải báo đáp ơn của anh”. Nhưng có người nói rằng “Không thể tùy tiện thề thốt như thế, nếu không kiếp sau thật sự phải làm trâu làm ngựa đó”. Thừa Pháp Sư có phải là như vậy không?

B: Điều này cũng không nhất định.

A: Điều này không nhất định à?

B: Điều này là do ý niệm cuối cùng. Đi đến đường nào là do ý niệm cuối cùng, ý niệm cuối cùng chính là bước ngoặt quan trọng nhất quyết định kiếp sau bạn sinh vào nơi nào. Nếu ý niệm cuối cùng là niệm Phật thì họ sẽ đến thế giới Cực Lạc, niệm cuối cùng là tâm tham thì đọa vào ngạ quỷ, niệm cuối cùng là sân hận thì đọa vào địa ngục, hồ đồ ngu si cái gì cũng không biết thì rất dễ dàng đọa vào đường súc sanh.

A: Thừa Pháp Sư, thực ra con nghĩ, anh ta cũng chỉ là một câu nói khách sáo vậy thôi, chứ thật sự lúc lâm chung anh ta tuyệt đối không muốn làm trâu làm ngựa đâu.

B: Đúng, không sai.

A: Thừa Pháp Sư, khi chúng ta giết động vật, chúng hận chúng ta như thế. Lúc Ngài giảng Kinh thường nói rằng tâm sân hận sẽ đọa địa ngục, vậy trong khoảng thời gian chúng ta giết chúng, chúng vì đau đớn, vì hận con người mà khởi tâm sân hận, vậy thì chắc chắn chúng sẽ vì thế mà bị đọa địa ngục, con cảm thấy thật là oan uổng cho chúng quá.

B: Đúng vậy.

A: Chúng vốn đã bị tổn hại rồi, kết quả là vì khởi tâm sân hận mà chúng lại bị đọa địa ngục.

B: Đúng thế, tâm sân hận.

A: Cho nên con người thật sự không nên làm việc này.

B: Đúng, vì thế nên tốt nhất là con người không nên ăn thịt chúng sanh.

A: Đừng nên ăn thịt chúng sanh. Thừa Pháp Sư, hôm qua Ngài nói Phật Thích Ca Mâu Ni thấy một tổ kiến đã nói rằng bảy vị Phật đã ra đời rồi mà chúng vẫn còn làm thân con kiến. Xin hỏi Pháp Sư có phải tất cả loài động vật đều như vậy không?

B: Có loại chấp trước, cũng có loại tương đối khá hơn, nhưng chấp trước chiếm đa số.

A: Chấp trước chiếm đa số.

B: Chiếm đa số.

A: Theo tài liệu của Liên Hiệp Quốc, tỉ lệ người mắc bệnh tim và bệnh ung thư ở Trung Quốc không ngừng tăng lên một cách nhanh chóng. Ở những khu vực ven biển, thực phẩm hải sản vô cùng phong phú, người mắc bệnh ung thư thanh quản, ung thư đại tràng rất nhiều. Xin hỏi Pháp Sư đây có phải là do dân cư ven biển họ thường ăn các loài chúng sanh sống dưới biển mà dẫn đến như vậy không?

B: Đúng, có liên quan.

A: Có liên quan. Người Hồng Kông họ thích ăn nhất là tổ yến, một năm khoảng 17 triệu tổ yến, đây là số lượng được đăng trên báo.

B: Đúng thế.

A: Rất nhiều chim non bị giết chết. Pháp Sư nghĩ rằng những người lấy tổ yến và người ăn tổ yến sẽ phải chịu quả báo như thế nào?

B: Đều sẽ bị quả báo.

A: Đều bị quả báo.

B: Đúng thế.

A: Thừa Pháp Sư, trước đây con nghe bà nội của con nói nếu đâm thủng tổ của chim sẻ, thì sẽ bị vợ con ly tán, gia đình sẽ bị phân ly, tan đàn xẻ nghé, Ngài nói có đúng không?

B: Đây chính là quả báo! Bạn khiến cho gia đình chúng ly tán thì bạn sẽ bị quả báo như thế, không cần chúng đến trả thù, đây gọi là tánh tội.

A: Tánh tội ạ?

B: Tánh tức là cái tâm, cái ý nghĩ này của bản thân, loại hành vi này là tạo tội.

A: Là tạo tội.

B: Thiếu nợ là việc khác, oan oan tương báo cũng là một loại báo ứng, một sự việc có rất nhiều báo ứng trong đó. Khi con người tạo tác họ không biết, người bây giờ họ cũng không tin. Lúc chúng tôi còn nhỏ, làm việc như vậy thì người

lớn liền dạy bảo, la mắng, xử phạt ngay. Người lớn bây giờ họ xem như không có việc gì.

A: Đúng vậy ạ!

B: Trẻ con chúng cho rằng làm như vậy là bình thường, không biết nhân quả báo ứng.

A: Thừa Pháp Sư, con nghĩ là, cả đời này của họ phá tổ của chim, khiến cho chúng không có tổ để về, vậy thì kiếp sau họ chắc chắn cũng không có nhà.

B: Không sai.

A: Ngành chăn nuôi tiêu hao nguồn nước rất nghiêm trọng. Con nghe nhà khoa học nói rằng con người chúng ta muốn ăn 4 cái bánh hamburger thì lượng nước tiêu hao đó có thể cung cấp cho một người tắm mỗi ngày trong vòng một năm. Hơn nữa lượng nước cần phải dùng để nuôi một con bò có thể làm cho một con tàu chiến nổi lên. Hiện nay toàn cầu có khoảng 1,1 tỉ người không có nước sạch để uống, mỗi ngày có 6000 trẻ con chết vì uống nước bị ô nhiễm. Nhà khoa học cũng nói loài người rằng dài thích hợp cho việc ăn chay, ruột của con người dài gấp 12 lần chiều dài cơ thể, giống với loài động vật ăn cỏ. Axit trong ruột của động vật ăn thịt gấp 20 lần so với con người, cho nên con người không thích hợp tiêu hóa thức ăn thịt, đúng không ạ?

B: Đúng vậy.

A: Hiện nay tiết mục đặc sắc và thu hút khán giả của các đài truyền hình là chương trình ẩm thực. Người dẫn chương trình rất nhiệt tình giới thiệu với mọi người, thịt này phải chiên như thế nào, ăn như thế nào, thơm ngon ra làm sao, chiên hầm thế nào, dù thế nào thì cũng là các cách chế biến đủ loại đủ kiểu. Sau đó thì đi đến đâu, đường lớn hẻm nhỏ, vấn đề mọi người bàn luận là: “Bà biết món thịt đó nấu như thế nào không? Cần phải luộc nó trước, rồi để ráo, sau đó đem chiên, chiên xong rồi thì hầm, hầm rồi thì lại v.v... và v.v...”, toàn là như vậy cả, nói một cách say sưa hơn hờ. Có khi chương trình ẩm thực đó giới thiệu làm cho người ta thèm chảy nước dãi, nhưng con cảm thấy là không ai nghĩ đến các con vật cũng thật sự chảy nước mắt đầm đìa!

B: Đúng vậy.

A: Thừa Pháp Sư, Ngài nói dạy người khác làm thức ăn mặn, họ cũng có quả báo đúng không ạ?

B: Có.

A: Có.

B: Đúng, đều là quả báo địa ngục, đều rất đáng sợ. Nhất định phải có trách nhiệm với những gì họ nghĩ, họ nói, họ làm.

A: Nhất định phải có trách nhiệm.

B: Phải có trách nhiệm.

A: Họ đang dụ dỗ mọi người sát sanh.

B: Không sai. Cho nên oan hồn của các con vật này cũng sẽ không tha cho họ.

A: Thưa Pháp Sư, xin Ngài nói cho chúng con nghe về nhân duyên ăn chay của Ngài đi ạ.

B: Việc tôi ăn chay, tôi đã từng nói qua vài lần rồi, tôi ăn chay là vì sau khi biết được sự thật này. Lúc đầu tôi ăn chay là vì cảm thấy thức ăn chay rất có đạo lý, chính là đảm bảo vệ sinh, bảo vệ tính tình, bảo vệ tâm từ bi, tôi cho rằng loại thức ăn này rất tốt. Người bình thường không nghĩ đến điều này, Phật có thể nghĩ được. Sau này, khi đọc Kinh Địa Tạng, thấy được nhân quả, thì tôi hoàn toàn ăn chay. Trong Kinh Địa Tạng có nói đến quả báo của việc săn bắn, cha của tôi là một người rất tốt, có điều ông rất thích săn bắn. Cho nên khi tôi còn nhỏ, sáng sớm thức dậy theo ông đi săn.

A: Thưa Pháp Sư, ông ấy là thợ săn sao?

B: Ông ấy là quân nhân.

A: Quân nhân, quân nhân có súng.

B: Ông ấy quản lý vũ khí, cho nên súng đạn rất nhiều. Vì thế nên trong nhà chúng tôi có bảy, tám cây súng dài ngắn khác nhau, mỗi ngày đều đi săn. Cho nên trong thời kỳ kháng chiến, cơm nước của chúng tôi rất ngon. Nhưng sau cùng quả báo hiện tiền, ông ấy chết vì bệnh điên, đây chính là quả báo của việc săn bắn, nhìn thấy núi là chạy lên núi, nhìn thấy nước là chạy xuống nước. Chúng tôi bắt cá, dùng thuốc nổ để giết cá.

A: Đó thật sự là rất kinh khủng!

B: Đúng vậy, thuốc nổ đó vừa để xuống nước thì mấy ngàn con cá nổi lên.

A: Tôm cá đều bắt cả.

B: Đúng thế, chèo thuyền nhỏ đi vớt về.

A: Dùng thuốc nổ ạ?

B: Đúng, thuốc nổ. Lúc chúng tôi còn nhỏ, làm những việc như vậy, vì vậy khi đó hối hận không kịp. Tôi nhớ lại bộ dạng của cha tôi khi chết hoàn toàn giống hệt trong Kinh Địa Tạng nói, mới biết đó là quả báo. Vì thế nên tôi cũng không dám làm nữa, hoàn toàn hiểu rõ rồi.

A: Thưa Pháp Sư, diễn viên chúng con vì muốn làm đẹp, có những người, đặc biệt là những diễn viên có khả năng về kinh tế, mỗi năm đều đến Thụy Sĩ tiêm “Đương Thai Tố”, sau khi tiêm xong thì trẻ ra, qua một năm lại phải đi tiêm,

là như vậy đó. “Dương Thai Tố” là dê con từ trong bào thai của dê mẹ, trong đó có rất nhiều dinh dưỡng, lấy dê con ra, Ngài nghĩ điều này có quả báo không?

B: Đương nhiên là có quả báo.

A: Họ chẳng khác gì lấy những thứ dinh dưỡng nhất của người ta làm ra để bôi lên trên mặt của mình, đúng không ạ?

B: Đúng thế, bạn có thể đẹp được vài ngày nhưng hậu quả thì không thể tưởng tượng được. Đó không phải là cái đẹp thật sự, đó là giả.

A: Đó là giả.

B: Đó là giả, không phải là thật. Cái đẹp thật sự là gì? Đó là tâm thiện, tướng tùy tâm chuyển. Bạn hiểu rõ đạo lý này, hà tất phải tốn tiền oan uống như thế? Tâm bạn tốt thì tướng sẽ tốt. Tướng mạo của Phật Bồ Tát không phải là do viện thẩm mỹ hóa trang, mà là tâm thiện biến hiện nên. Nhất định phải hiểu đạo lý này. Thân thể khỏe mạnh cũng như vậy, tâm tánh lương thiện, thân thể sẽ khỏe mạnh. Tại sao vậy? Tất cả những tế bào mang bệnh độc, tâm từ bi tâm chân thành đều có thể làm cho chúng hồi phục lại bình thường. Bệnh đều là không bình thường, tự tư tự lợi là không bình thường, tham sân si mạn nghi là không bình thường, lại thêm tâm trạng oán hận náo nộ phiền, đây là không bình thường, tướng mạo và thân thể của bạn đã tệ hơn rồi.

A: Con cũng có cảm giác như vậy. Trước đây khi con còn chưa ăn chay, vẫn còn ăn thịt, trên mặt con mụn cám to rất nhiều. Người ta thường nhắc con: “Cô phải dưỡng da cho tốt, cô là diễn viên, cô dựa vào khuôn mặt mà kiếm tiền, tại sao cô không quan tâm gì hết vậy?” Sau đó, khi con ăn chay, họ đều hỏi rằng: “Cô ăn gì vậy?” Con nói: “Tôi ăn chay”. Họ lại hỏi: “Cô còn ăn thêm gì nữa không? Có phải ăn nhân sâm không?” Con nói: “Không có ăn, chỉ là ăn đậu phụ, rau xanh thôi à”, mà da của con ngày càng mịn màng.

B: Không sai.

A: Hơn nữa tất cả mọi người đều nói: “Chị Gia Lệ à, sao bây giờ chị lại trẻ thế?” Con nói: “Ăn chay quả thật là rất tốt, là cách làm đẹp tốt nhất”.

B: Không sai.

A: Có lợi ích thiết thực về kinh tế.

B: Đúng vậy, không sai.

A: Có khi con khuyên người bên cạnh ăn chay, có người hỏi ngược lại con như thế này: “Chẳng lẽ thực vật không có sinh mạng sao? Cô ăn rau xanh hoa quả cũng là sát sanh!”, lại có người nói: “Ăn thịt nghĩa là phóng sanh thực vật”. Thưa Pháp Sư, Ngài nói xem.

B: Đây là lý luận sai lệch.

A: Là lý luận sai lệch.

B: Đúng. Tóm lại mà nói, con người phải có tâm từ bi, có tấm lòng yêu thương. Bạn thật sự có tấm lòng yêu thương, bạn không nỡ nhả tâm ăn thịt của chúng sanh. Cho nên khi tôi giới thiệu với người bình thường, tôi không nói nhân quả, nói nhân quả họ không tin, họ nói tôi đe dọa họ. Tôi nói với họ về tâm từ bi, điều này mọi người đều có thể tiếp nhận. Bạn hiểu bảo đảm vệ sinh quan trọng, nhưng lại không nghĩ đến bảo vệ tính tình, càng không nghĩ đến việc bảo vệ cái tâm.

A: Thường có người nói với con rằng: “Thịt cô cũng không ăn, rượu cũng không uống, cuộc sống của cô còn có gì thú vị chứ?” Họ cảm thấy như vậy. Có khi chúng con mời khách, rất nhiều người nói: “Món này ăn không được, gọi món ăn mặn đi”. Món ăn mặn là thịt, cá, gà, vịt, họ cho rằng đây mới là có dinh dưỡng. Hàng xóm nhà con có một dì kia, chồng của dì bị bệnh khắp người. Sau đó dì ấy khuyên chồng: “Ông đừng ăn thịt nữa, ông nên mau mau bỏ ăn thịt đi, được không?” Ông ta trả lời: “Vậy tôi không phải giống như chết rồi sao, bà để tôi tắt thở trước rồi mới bỏ ăn thịt”. Người trong nhà ăn chay, rất nhiều người già vẫn nói như vậy: “Con không ăn thịt cũng không sao, nhưng phải để cho con cái ăn thịt, chúng nó còn nhỏ, cơ thể đang phát triển, nhất định phải ăn thịt bồi bổ thêm chất dinh dưỡng”. Thừa Pháp Sư, dinh dưỡng của con người nhất định phải từ trong thịt sao?

B: Đây đều là quan niệm sai lầm.

A: Quan niệm sai lầm.

B: Đúng thế. Họ không có sự hiểu biết về chân tướng sự thật, nếu hiểu rõ chân tướng sự thật thì sẽ không như vậy. Có rất nhiều người ăn chay từ trong bụng mẹ, cơ thể rất khỏe mạnh.

A: Đúng vậy ạ.

B: Không phải là đã được bao nhiêu tuổi, giống chúng ta khi gặp được Phật Pháp thì lúc đó mới biết ăn chay. Nhưng sau khi đã thật sự hiểu rõ lợi ích của việc ăn chay thì mới biết là ăn chay rất khỏe mạnh.

A: Thật sự là rất khỏe mạnh.

B: Thật sự là khỏe mạnh. Vì khi động vật bị giết có con nào vui vẻ mang thịt của nó cúng dường cho bạn đâu? Làm gì có! Chúng đều oán hận, đều là thù hận, đều là mạnh được yếu thua.

A: Dạ.

B: Nói cách khác, chúng đều muốn báo thù.

A: Thường hay có người bên bàn ăn khuyên con: “Rượu thịt chỉ trôi qua ruột thôi, Phật Tổ ở trong tâm”, họ còn nói: “Tế Công còn ăn thịt mà, thì bạn cứ ăn đi!”

B: Đúng, nếu bạn là Tế Công thì được, bạn không phải là Tế Công thì bạn không có bản lãnh của Ngài ấy, Ngài ăn thịt có thể siêu độ chúng sanh đó.

A: Ngài ấy có thể siêu độ à?

B: Đúng vậy! Ngài có khả năng này, bạn không có khả năng này. Bạn xem rất nhiều người, giống Tế công vậy, khi Ngài ăn thịt chúng sanh, Ngài có thể nhả ra đều là còn sống và chạy đi mất, bạn có khả năng này không? Điều này trong Kinh Phật có ghi chép lại, Pháp Sư Bảo Hương ở Tứ Xuyên, thời đại của vua Lương Võ Đế. Bảo Chí Công, đạo tràng của Bảo Chí Công ở núi Đông Thiên Mục.

A: Là núi Đông Thiên Mục ở Hàng Châu.

B: Đúng rồi, chính là núi đó, đó là đạo tràng của Bảo Chí Công. Có một người ở Tứ Xuyên đến thăm Bảo Chí Công, Bảo Chí Công liền hỏi anh ta: “Bảo Hương Pháp Sư ở chỗ các anh, có quen biết không?” “Dạ có quen biết” “Khi về cho tôi nhắn gửi một câu cho Ngài ấy”. Rồi Ngài hỏi anh ta: “Nhang ở Tứ Xuyên có đắt tiền không?” Anh ta nói: “Không đắt tiền, rất rẻ, rất rẻ tiền”. Bảo Chí Công nói: “Vậy thì có thể đi rồi”. Người này khi về đến Tứ xuyên thì Bảo Hương Pháp Sư liền hỏi anh ta: “Có gặp được Bảo Chí Công không?” “Dạ gặp được” “Ngài ấy nói gì?” “Ngài ấy hỏi tôi nhang đắt hay rẻ, tôi nói rất rẻ tiền, Ngài ấy nói vậy có thể đi rồi”. Bảo Hương Pháp Sư liền viên tịch.

A: Ý của Ngài ấy là gì vậy ạ?

B: Bảo Hương Pháp Sư ở nơi đó người bình thường không xem trọng Ngài, Ngài ấy thật sự là Cao Tăng đắc đạo. Vì vậy khi Ngài đi cũng biểu diễn một phen, mời mọi người ăn cơm. Khi ăn cơm, thịt, cá, gà, vịt đều có cả, Ngài ăn rất nhiều. Sau khi ăn xong, ở trước miếu có hồ phóng sanh, Ngài mở to miệng ra, chim, cá... đều chạy ra, biểu diễn cái bản lãnh này. Lúc đó mọi người mới biết đây là Thánh nhân chứ không phải là phàm phu, biểu diễn xong thì viên tịch. Nếu có bản lãnh này thì được, không có bản lãnh này thì không thể được. Thật sự siêu độ thì khi ăn vào bụng rồi nhả ra đều là còn sống cả.

A: Khả năng này người bây giờ làm sao có được ạ?

B: Đúng vậy đó, trong Cao Tăng Truyện có kể câu chuyện này.

A: Cám ơn Pháp Sư. Thưa Pháp Sư, có người muốn ăn chay cũng muốn phóng sanh nhưng lại bị các nghịch duyên chướng ngại không thể làm được, còn

nếu như làm được thì cũng rất đau khổ khó khăn, Pháp Sư nói đây là nguyên nhân gì vậy ạ?

B: Đây là chướng duyên.

A: Chướng duyên.

B: Đây là nghiệp chướng. Nhưng bản thân kiên trì thì sẽ phá trừ được.

A: Hai hôm trước có một người bạn nói với con, anh ta tốn biết bao nhiêu sức lực mới có thể khiến cho con trai của anh ta ăn chay. Kết quả là khi đến bệnh viện khám bệnh, bác sĩ nói: “Cậu không thể, cậu ăn chay không đủ dinh dưỡng mà còn muốn ăn chay gì nữa chứ”. Đây cũng là...

B: Đây là oan gia trái chủ.

A: Vị bác sĩ này là oan gia trái chủ của cậu ta sao?

B: Không sai, ông ta chướng ngại thiện pháp của cậu ta.

A: Lưu Di Tư – thiên tài điện kinh nổi tiếng của Trung Quốc, là người ăn chay, anh ấy cho rằng ăn chay giúp cho anh ấy nâng cao thành tích của mình. Nơi có người sống thọ nhất trên thế giới là Ba Mã thuộc tỉnh Quảng Tây, Trung Quốc. Nơi này mỗi năm chỉ giết heo một lần nhân dịp năm mới, tỉ lệ người già trăm tuổi cao nhất Trung Quốc. Nhà khoa học nói, phần lớn thức ăn thịt dẫn đến nguy cơ thiếu thốn lương thực của con người, 1/3 lương thực sản xuất ra trên toàn thế giới hiện nay đều cung cấp cho ngành chăn nuôi. Thiếu thốn lương thực tạo thành bi kịch, mỗi ngày có 25000 người lớn và trẻ em bị chết đói, có 1 tỉ người khổ vì bị đói và suy dinh dưỡng. Có cách nào tốt để giải quyết vấn đề này không ạ?

B: Đây cũng là câu nói mà Phật đã nói, trừ khi chúng sanh không ăn thịt nữa.

A: Trừ khi chúng sanh không ăn thịt nữa.

B: Đúng vậy. Nhiều người còn không đủ ăn, lại mang nhiều lương thực như vậy để nuôi súc vật.

A: Dạ.

B: Đây chính là nguyên nhân tạo nên sự đói khát, tai nạn. Con người không nên ăn những con vật này.

A: Hai ngày trước, khi con thu thập tài liệu, có một nhà khoa học nói rằng con người lãng phí lương thực vào ngành chăn nuôi, nếu không mang những thức ăn đó để cung cấp cho chăn nuôi, thì hoàn toàn có thể cung cấp đầy đủ lương thực cho loài người trên toàn thế giới, mà vẫn còn dư rất nhiều.

B: Đúng vậy.

A: Điều là vì để thỏa mãn sự tham ăn tham uống cả.

B: Đúng, không sai.

A: Cho nên khiến cho rất nhiều người bị chết vì đói.

B: Không sai.

A: Thật là... Hiện nay có rất nhiều người nhắc đến lời tiên đoán về kiếp nạn 2012 của người Maya, rất nhiều người xem trên phim ảnh, hoặc trò chuyện thường ngày, đã thể hiện ra hai loại biểu hiện như sau. Một loại người nói: “Các người đưa tin đồn nhằm làm mê hoặc mọi người, tại sao lại cứ nói chuyện này hoài vậy? Ăn no không có việc gì làm sao!” Một loại người khác thì nói: “Tai nạn sắp đến rồi, nhanh lên, mau vui chơi đi, không còn bao nhiêu ngày nữa đâu, nên vui chơi hưởng thụ, ráng vui chơi hưởng thụ cho hết mình!”. Thưa Pháp Sư, đối với tin đồn nhằm và phản ứng như vậy, chúng ta cần phải làm như thế nào?

B: Chúng ta niệm Phật.

A: Chúng ta niệm Phật.

B: Chúng ta mặc kệ những việc này. Những cách nói về nạn kiếp này quá nhiều, lời tiên đoán của người Maya là một trong những cách nói đó, rất nhiều. Những tin tức này mặc kệ nó, là thật cũng tốt, là giả cũng tốt, chúng ta đều xem nó là việc tốt. Tại sao lại có cách nhìn như vậy? Nâng cao tâm cảnh giác của chính mình, cố gắng niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ. Có nghĩa là chúng ta biết trước được ngày giờ, chúng ta biết được ngày nào mình phải đi rồi, bản thân nhất định phải thành tựu công phu niệm Phật của mình trước lúc đó, đây không phải là việc rất tốt hay sao?

A: Tăng thêm thượng duyên.

B: Tăng thượng duyên! Đó không phải là việc xấu. Nếu không có kiếp nạn, không có thì càng tốt, cũng không tệ. Vì thế không cần phải tuyên truyền, tuyên truyền khiến cho tâm của mọi người trong xã hội bất an, điều này không tốt, điều này không phải là việc chúng ta nên làm. Nhưng bản thân chúng ta phải cố gắng niệm Phật.

A: Cố gắng niệm Phật là được rồi.

B: Đúng vậy. Cố gắng mang hai chữ tu hành, tu là sửa chữa cho đúng, hành là hành vi.

A: Tu là sửa cho đúng, hành là hành vi.

B: Đúng thế. Hành vi của chúng ta sai rồi, mang nó sửa lại cho đúng, đó gọi là tu hành. Hai chữ này phải hiểu cho rõ ràng, bây giờ có rất nhiều người hiểu không rõ ràng.

A: Mê tín.

B: Tư tưởng của chúng ta sai rồi, sửa lại cho đúng, đó gọi là tu hành về ý nghĩ; lời nói của chúng ta không đúng, nói sai rồi, sửa lại cho đúng, đây là tu hành

về khẩu nghiệp; chúng ta hành động, bạn thấy hành động sát sanh là sai rồi, chúng ta từ nay về sau không làm việc này nữa, đây là tu hành về thân. Thân khẩu ý bất thiện, không nên làm, bạn đã biết rồi, tất cả đều sửa lại cho đúng, đó gọi là tu hành, điều này rất quan trọng.

A: Điều này rất quan trọng.

B: Người bình thường đều biết tu phước tu huệ quan trọng. Nhưng tu phước tu huệ lớn nhất, có năng lực nhất, có hiệu quả nhất, không gì bằng niệm câu A Di Đà Phật, điều này thì rất nhiều người không biết. Người niệm A Di Đà Phật là phước huệ song tu!

A: Phước huệ song tu.

B: Phước huệ song tu.

A: Tại sao chúng ta lại không làm chứ? Thưa Pháp Sư, tại đây con muốn chia sẻ với mọi người một câu chuyện. Chiều ngày 28/11/2003, có một người họ Lưu mua ở chợ một con chó đã chết, sau đó thì mang về xưởng để nấu ăn. Nhà ăn nấu một nồi thịt chó chuẩn bị cho hơn 30 công nhân thay đổi khẩu vị vào bữa ăn tối. Sau đó có một bầy chó vừa mới sanh được dẫn vào nhà ăn. Có một người công nhân thấy con chó con vào thì quăng một miếng thịt cho nó ăn. Lúc này, con chó mẹ Saihu đột nhiên xông qua, dùng hai chân giữ chặt miếng thịt đó trên đất, thái độ nhân từ đối với con của nó thay đổi hẳn đi, nó phát ra tiếng “gừ gừ” dữ tợn đối với con chó con, không để cho chúng ăn. Một con chó con chạy đến gần mẹ muốn làm nũng thì bị Saihu tát cho một cái văng qua một bên, thế là mấy con chó con chạy trốn hết. Khi chó con rời khỏi thì Saihu kêu lên mấy tiếng với miếng thịt chó trên đất, nhưng mấy chục người công nhân này không ai để ý đến nó cả, vẫn tiếp tục chuẩn bị ăn thịt chó. Thấy mọi người không có phản ứng gì cả, Saihu nôn nóng, nó chạy tới chạy lui, nhìn thịt trong nồi tiếp tục kêu lên. Những người công nhân này cho rằng Saihu muốn ăn nhiều thịt hơn nên lại gấp thêm vài miếng cho nó. Saihu kẹp thịt dưới móng vuốt, vẫn không ăn, ra sức kêu lớn tiếng hơn. Thế là mọi người mặc kệ nó. Saihu thấy trong nhà ăn công nhân đến ngày càng đông, lại tập trung bên nồi thịt chờ ăn. Nó kêu ngày càng lớn tiếng hơn, thảm thiết hơn đối với thịt ở trong nồi. Thấy mọi người vẫn không có phản ứng, Saihu nhảy tót lên khỏi mặt đất, rồi phát ra tiếng kêu càng thê lương kéo dài. Nghe tiếng kêu của mẹ, bốn con chó con chạy xông vào. Saihu dùng chiếc mũi ướt ươn ướt của mình hôn bốn đứa con, rồi dùng lưỡi liếm con chó nhỏ nhất, liếm sạch những vết bẩn trên người của nó, rồi nước mắt chảy đầm đìa. Sau đó nó xông đến trước mặt mọi người, dùng đầu ra sức tông vào chân của mọi người, nhưng không ai hiểu được ý của nó. Đột nhiên Saihu ngồi xuống đất, vừa khóc vừa kêu thảm thiết, sau một tiếng kêu dài thê thảm, Saihu ăn hết 3 miếng thịt ở trên đất.

Lát sau Saihu ngã lăn ra đất, cựa quậy, co giật một cách đau đớn, rồi mất tai miệng của nó chảy máu, khóc mà chết. Cuối cùng khi đi chôn nó, có hơn 100 người đội mưa đưa tiễn Saihu, những người được cứu khóc như mưa vậy. Sau đó họ đốt pháo để đưa tiễn nó, cảnh tượng đó vô cùng cảm động. Con có mang theo một bức ảnh, đây là mọi người vì con chó tình nghĩa này mà lập mộ cho nó. Thưa Pháp Sư, nghe xong câu chuyện này...

B: Thịt này có độc.

A: Nhất định là có độc.

B: Đúng, không sai.

A: Nó biết được, ạ.

B: Nó biết.

A: Con vật đó quả thật là rất nhạy.

B: Mũi con vật nhạy hơn chúng ta, nó có thể ngửi thấy được. Ngửi được món thịt này nhất định là không bình thường, người ăn vào sẽ chết.

A: Con cảm thấy nó...

B: Nó đến để cứu người.

A: Thưa Pháp Sư, nó dũng cảm nghĩa khí như thế, nó là..., Pháp Sư nói trong loài động vật có Bồ Tát không?

B: Có đấy. Nó biết được điều này, những con chó con muốn ăn, con nào ăn thì con đó sẽ chết.

A: Cho nên nó bảo vệ cho những con chó con và bảo vệ luôn con người.

B: Đúng vậy, không sai.

A: Con cảm thấy nó thật là dũng cảm!

B: Cuối cùng chính nó ăn cho họ thấy, xem họ còn muốn ăn nữa không?

A: Thưa sẽ chết, con cảm thấy con chó bình thường không làm được như vậy đâu?

B: Đương nhiên rồi, duyên nợ không giống nhau.

A: Duyên nợ không giống nhau.

B: Đúng thế, nó có duyên với những người này.

A: Mấy chục mạng người!

B: Đúng vậy, không sai.

A: Thật sự là rất đặc biệt!

B: Đúng vậy.

A: Những câu chuyện về tình thương chân thành cảm động trời đất của động vật rất nhiều, đem con người so với chúng thật sự rất hổ thẹn.

B: Đúng vậy đó.

A: Khi con còn trẻ, nghe một người già ở nông thôn kể cho chúng con một câu chuyện. Ông ấy nói lúc đó là tai nạn thiên nhiên ba năm ở trong nước chúng ta, năm 1960, lúc này mọi người không còn gì để ăn, lá cây trơ trụi hết, không còn gì nữa. Có một gia đình, ông ta có thể dùng kẹp để bắt động vật. Rồi có một ngày, sau khi ông ta đặt kẹp thì ông đi thu gom những cái kẹp đó, ông thấy có một con chồn bị trúng bẫy, ông ta rất vui, vì da của chồn rất đắt tiền, sau đó ông ta giơ tay ra bắt. Vừa nắm vào thì ông ta giật cả người vì nắm phải một bộ da. Ông vừa nhìn bộ da vừa thốt lên: “Trời ơi! Con chồn sao lại bỏ da mà trốn chứ?” Ông ta liền nghĩ, con chồn không có da này chắc chắn sẽ đau chết ở một nơi cách đây không xa, thế là ông lần theo vết máu mà tìm. Sau một lúc tìm kiếm thì phát hiện ra con chồn đang trốn ở một cái洞 trong một khe núi bên sông. Ông đào cái洞 ra xem thì cảnh tượng trước mắt khiến ông ta lặng cả người, chính là một ổ chồn con vẫn còn chưa mở mắt đang nằm trên người chồn mẹ đã lột da và cứng đờ, chúng đang không ngừng mút nếm vú của chồn mẹ. Ông ta lặng người đi rất lâu, trong lòng ông cảm thấy hổ thẹn vô cùng, xúc động rơi nước mắt, không ngừng nói: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi”. Sau đó ông lấy tấm da đó đắp lên người của chồn mẹ, khóc rồi bỏ đi. Từ đó người nông dân già này thề rằng: “Dù cho tôi phải chết đói, tôi cũng không đặt bẫy kẹp nữa, không bắt động vật nữa”.

B: Đúng, không nên bắt động vật, không sai.

A: Nhờ chuẩn bị cho buổi phỏng vấn này mà con có được những nhận thức rất sâu sắc. Trong quá trình con thu thập tài liệu, con cảm thấy các động vật Bồ Tát này thật sự là dạy cho con rất nhiều điều. Pháp Sư xem tình cảm sâu sắc giữa mẹ con động vật, đặc biệt là tình cảm bạn bè người thân, thậm chí là những câu chuyện cứu người, thật sự rất cảm động. Xã hội con người bây giờ thường hay nghe xung đột giữa mẹ con, sự xung đột thế hệ, xã hội cũ trước đây đâu có nghe những việc như thế, còn có những hành vi cực đoan, tình cảm ngày càng lạnh nhạt.

B: Đúng thế.

A: Xin hỏi Pháp Sư, đây rốt cuộc là như thế nào? Tình cảm con người với nhau ngày càng nhạt nhẽo, trong khi tình cảm của con vật lại rất sâu sắc, đây có phải là không bình thường không thừa Pháp Sư?

B: Không bình thường, quả thật là không bình thường. Tại sao lại không bình thường? Con người đánh mất tình người rồi.

A: Con người đã đánh mất tình người rồi.

B: Đúng vậy. “Nhân chi sơ, tính bản thiện”, linh tính của con người cao hơn động vật, nhưng vì không có ai dạy. Ở nhà không có ai dạy, đến trường cũng không có ai dạy, vì thế nên họ vốn đã quên việc này rồi. Điều này phải trách ai đây? Do giáo dục.

A: Dựa vào giáo dục.

B: Vì con người bây giờ, từ nhỏ do ai dạy cho họ? Tivi dạy họ, mạng internet dạy họ, dạy suốt cuộc đời, mỗi ngày họ đều tiếp nhận môn học này. Nội dung trong đó đều là sát đạo đâm vụng, sát đạo đâm vụng trở thành quan niệm đúng của họ, nên họ tạo ác nghiệp này, họ cho đó là bình thường, họ không hề có cảm giác đó là tội ác.

A: Nói tóm lại, xét cho cùng thì giáo dục vẫn rất quan trọng!

B: Đúng thế, chính là giáo dục. Năm đầu Dân quốc, khi chúng tôi còn nhỏ, thường là người già nói, chúng tôi nghe, ấn tượng rất sâu sắc. Nhưng 50 năm trở lại đây, không còn ai nói nữa. Thời đó có người dạy, tuy người làm theo không nhiều nhưng chúng tôi nghe đến quen tai rồi. Nhỏ hơn chúng tôi 20 tuổi, họ hoàn toàn không biết, vì thời này không còn ai dạy nữa rồi.

A: Thừa Pháp Sư, những người thuộc thế hệ của phụ thân Ngài, họ cũng đã được tiếp nhận giáo dục văn hóa truyền thống phải không ạ?

B: Đúng rồi, đã có tiếp nhận! Đại khái nhỏ hơn tôi khoảng 20 tuổi thì hoàn toàn không còn nữa, việc này rất đáng sợ. Cũng chính là nói rằng nền giáo dục đúng đắn của chúng ta đã mất 60 năm rồi, và lại trong 60 năm này mọi người tiếp nhận đều là mặt xấu, đều là học hư học sai, thời gian này muốn quay trở lại, muốn tìm lại thì rất khó. Khó ở chỗ nào? Khó ở chỗ không có lòng kính trọng. Chúng tôi đi học, sáu, bảy tuổi đi học, ngày đầu tiên là ngày mà suốt cuộc đời tôi không thể quên được. Cha và thầy giáo biểu diễn cho tôi xem. Vào trường học lễ lạy thầy giáo, trước tiên là lạy Khổng Tử. Ở trên điện thờ bài vị của Khổng Tử, thời đó không có hình ảnh cũng không có tượng, nông thôn rất đơn giản, viết một bài vị “Đại Thành Chí Thánh Tiên Sư Khổng Tử Chi Thần Vị”, thờ bài vị này. Cha tôi đứng trước, tôi đứng sau, lạy ba lạy rạp đầu chín lần trước bài vị của Khổng Tử. Thầy giáo đứng bên cạnh, bạn học đứng ở hai bên. Sau khi lạy xong, cha tôi dắt theo tôi, lạy ba lạy rạp đầu chín lần với thầy giáo. Đây là gì vậy? Đây chính là dạy tôi tôn sư trọng đạo. Cha mẹ tôi đều làm lễ lạy ba lạy rạp đầu chín lần với thầy giáo, tôi có thể không nghe lời sao? Thầy giáo nhận sự đối xử cung kính của phụ huynh như vậy, họ không chăm chỉ dạy dỗ, họ có xứng đáng với phụ huynh không? So với bây giờ không giống nhau! Đây không phải là mua bán, đây là tôn sư trọng đạo. Hiếu thuận với cha mẹ, tôn trọng thầy cô là từ chỗ này mà dạy. Học

sinh bây giờ đối với thầy cô không có lòng kính trọng là do phụ huynh đối với thầy cô không có lòng kính trọng.

A: Dạ.

B: Cho nên con cái của bạn học không nên người, bởi vì học Thánh hiền là từ trong cung kính mà học ra. Bạn có một phần cung kính thì bạn học được một phần, hai phần cung kính thì học được hai phần, nếu không có tâm cung kính thì cái gì cũng không học được. Từ chỗ này thì bạn có thể biết được khó khăn của ngày nay là gì rồi, tuy có thầy cô giáo tốt nhưng không có học trò ngoan.

A: Họ không chịu nghe lời!

B: Họ không nghe, họ không học. Tôi học triết học với Thầy Phương Đông Mỹ, lúc đó tôi đang đi làm, cuộc sống rất khó khăn. Muốn nghe giảng, rất có hứng thú với môn học này, muốn nghe bài giảng của Thầy, kết quả là Thầy không cho tôi đến trường để nghe giảng. Thầy nói cho tôi biết, trường học bây giờ, thầy không ra thầy, trò không ra trò, bao gồm cả bản thân Thầy cũng vậy. Thầy nói: “Cậu đến trường nghe giảng, cậu sẽ vô cùng thất vọng, nếu cậu thật sự muốn học thì trường học cũng không có thứ để dạy cho cậu, thầy cô cũng không dạy nữa rồi. Vì sao lại như vậy? Không có ai học cả! Những điều chân thật thầy cô không dạy nữa. Tại sao thầy cô vẫn phải lên lớp? Vì cuộc sống, kiếm một ít tiền lương để sống qua ngày. Còn học trò đến lớp để làm gì? Để có bằng cấp. Mỗi người đều có mục đích của riêng mình, không phải thật sự là vì học vấn nữa rồi.” Vì thế tôi mới hiểu Thầy dạy ở trường cũng là miễn cưỡng để duy trì cuộc sống, không phải là thật sự dạy học. Vậy phải làm sao? Để cho tôi đến nhà của Thầy, Chủ nhật hàng tuần hai tiếng đồng hồ chỉ dạy riêng cho một mình tôi. Bài học của tôi là học ở nhà của Thầy.

A: Thưa Pháp Sư, Ngài học ở chỗ Thầy Phương Đông Mỹ, Ngài có đóng học phí cho Thầy Phương không?

B: Không có, một đồng cũng không có.

A: Đây là tinh thần gì vậy ạ? Thưa Pháp Sư, người bây giờ đều không thể hiểu được.

B: Chính là “Bạn thật sự muốn học thì tôi thật sự dạy cho bạn!” Kiến thức của thầy cô luôn mong có người để truyền lại. “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại”, những thứ của bạn không có người để truyền lại, đến đời bạn thì đoạn mất rồi; truyền từ đời này đến đời sau, bạn muốn có thể tiếp tục truyền lại, người thật sự muốn học thì bạn thật sự dạy cho họ. Tôi từ như vậy mà học, vì thế nên tôi mới hiểu được. Đại học, trước đây tôi cũng từng dạy qua 5 năm, 5 năm đó cũng là không đủ tư cách, vì người xuất gia dạy ở đại học không nhiều, hình như lúc đó

ở Đài Loan tôi dạy ở Hoa Cương có một vị Tỳ-kheo-ni, vị ấy lúc đó cũng dạy học ở trường, rất ít!

A: Thưa Pháp Sư, Ngài thật là may mắn.

B: Đúng, đúng vậy! Cho nên điều này khiến cho tôi hiểu rất rõ. Thầy nói lời nói này rất đau lòng: “Thật sự rất muốn dạy nhưng không có người học”. Không có người học, đối với thầy cô không có lòng kính trọng. Lúc đó tại thư viện Tân Á ở HongKong, vào năm 1977 tôi đã đến HongKong giảng kinh, người kia là viện trưởng của thư viện Tân Á, là học trò của thầy Phương, người đó nhỏ tuổi hơn tôi, nhỏ hơn khoảng 17 tuổi.

A: Thưa Pháp Sư, con mang đến một số bức ảnh, bức ảnh làm con cảm động nhất chính là con mèo và con chuột này, Ngài xem những con vật này sống chung với nhau rất hòa thuận.

B: Đúng thế.

A: Pháp Sư xem, con tinh tinh to lớn này với con chó, quả thật là tình yêu thương bạn bè, rất hòa thuận.

B: Đúng, không sai.

A: Pháp Sư xem vườn con và chim bồ câu, biểu hiện tình cảm của chúng.

B: Đây là những hình ảnh không dễ gì chụp được.

A: Rất khó chụp được. Thưa Pháp Sư, khi xem những con vật bé nhỏ đáng yêu này, con người làm sao lại có thể nhẫn tâm ăn thịt của chúng chứ?

B: Đúng vậy.

A: Con nghĩ rằng, con muốn xin hỏi Ngài, Ngài cho rằng con người và động vật thật sự có thể cùng chung sống hòa thuận với nhau không?

B: Hòa thuận chung sống với nhau, vốn dĩ là như vậy mà.

A: Vốn dĩ là chung sống hòa thuận với nhau.

B: Đúng thế. Đừng nói gì khác, khi chúng tôi ở nước ngoài, người nước ngoài không giết động vật một cách bừa bãi, cho nên những con vật ở nước ngoài thấy người không sợ. Con sóc nhỏ ở trên cây, bạn để vài hạt đậu phộng trong tay thì nó liền chạy đến tay bạn để ăn, rất hữu ái!

A: Ví chúng biết Ngài sẽ không làm hại chúng.

B: Đúng thế, sẽ không làm hại chúng! Đây là gì? Chúng đã quen rồi, chúng biết con người sẽ không làm hại chúng, nên chúng không sợ con người. Chúng tôi ở nước ngoài, trong sân vườn của chúng tôi, từ sáng đến tối, chim bay đến liên tục, sống tự nhiên. Chúng tôi làm gì? Để một cái kệ, trên kệ bày những cái chậu nhỏ đựng các loại thức ăn của chim, chúng đến ăn, mỗi ngày sáng tối đều bay đến. Chúng tôi không để thức ăn thì chúng bay ở đó, giống như đang muốn nói

là: “Tôi không có gì để ăn rồi”. Chúng tôi liền thêm thức ăn cho chúng, mời chúng ăn, thật tốt biết bao!

A: Pháp Sư yêu chúng, chúng cũng yêu Ngài.

B: Đúng thế! Động vật đều như vậy cả.

A: Cần phải cùng chung sống hòa thuận với nhau như thế.

B: Đúng vậy, không sai.

A: Chỉ cần bạn có tấm lòng yêu thương thì động vật sẽ cảm nhận được.

B: Động vật ở phương Đông không được như vậy, bạn vừa đến gần chúng thì chúng liền bay mất, chạy mất. Tại sao chúng lại như vậy? Vì chúng biết con người có sát khí, “Tù trường của người này không tốt, mau chạy thôi”.

A: Dạ. Con biết một câu chuyện, có một người sống ở ven biển, những con hải âu thường đậu trên vai của anh ta.

B: Không sai.

A: Vui đùa trên tay của anh ta.

B: Không sai.

A: Sau đó có một hôm ba anh ta biết được việc này nên nói: “Con trai, ngày mai con có thể mang về một con hải âu để ba nếm thử mùi vị của nó như thế nào được không?” Anh ta nói: “Được rồi ba à, con hứa với ba”. Thế là từ đó về sau, khi anh ta đứng ở ven biển, hải âu thấy anh ta thì “quác” một tiếng rồi liền bay đi mất.

B: Không bay đến nữa.

A: Thầy cho rằng đây có phải là do anh ta khởi tâm động niệm không ạ?

B: Không sai.

A: Hải âu cảm nhận được tù trường của anh ta.

B: Không sai.

A: Anh ta sẽ không thể làm gì được nữa.

B: Đúng thế, tâm của anh ta đã động tâm cơ sát rồi, từ “cơ” của chữ “cơ duyên”.

A: Đúng vậy ạ.

B: Khi bạn có ý niệm sát hại, chúng biết. Chúng biết vì tù trường này không hài hòa.

A: Không hài hòa.

B: Không hài hòa rồi.

A: Thừa Pháp Sư, Ngài nói đến tù trường này, khi con ngồi ở gần Ngài, con cảm thấy tù trường quả thật rất tốt. Thật ra con là một người, đặc biệt là thuộc

loại người mong có được nhiều lợi ích, suy tính thiệt hơn. Khi phỏng vấn, tìm con đập rất mạnh, lần đầu tiên phỏng vấn là đề tài “Xin đừng giết hại trẻ thơ vô tội”, chân của con run cầm cập. Nhưng khi con ngồi gần Ngài, cảm giác đó con chưa từng có, con thật sự không biết dùng lời nào để diễn tả cảm giác đó. Pháp Sư nói động vật chúng cũng có từ trường phải không ạ?

B: Có chứ.

A: Vâng đúng vậy.

B: Thực vật cũng có từ trường.

A: Thực vật cũng có từ trường.

B: Điều có cả.

A: Vậy khoáng sản thì sao ạ?

B: Cũng có luôn.

A: Cũng có.

B: Có, đều có cả.

A: Có khi chúng con, tức là nói khi muốn có một ý niệm không tốt đối với động vật, thì chúng liền có thể cảm nhận được, từ trường này là sóng cùng lúc sinh ra hỗ trợ lẫn nhau.

B: Đúng. Chỉ cần bạn có ý niệm muốn bắt chúng, giết hại chúng, hay ăn thịt chúng thì chúng đều biết cả.

A: Thừa Pháp Sư, con nhớ ra rồi, mấy năm trước con có xem được hai đoạn tin tức, xin báo cáo với Ngài. Một đoạn là gen của một con chuột khi xếp thứ tự với gen của con người, có hơn 90% điểm giống nhau. Một đoạn tin khác là tin mới đây, gen của đất sét bên bờ sông Hoàng Hà cũng có hơn 90% giống với gen của con người. Bây giờ nhớ lại hai đoạn tin tức này, con muốn xin hỏi Pháp Sư, đây có phải là biểu pháp của “Chúng sanh cùng một thể không”?

B: Đúng, chính là như vậy.

A: Vậy con người và động vật, sông núi, đất đá đều là một thể à?

B: Không sai, đều là một thể.

A: Đất cát cũng là một thể?

B: Đất cát cũng là một thể.

A: Thừa Pháp Sư, con cảm thấy điều này thật không thể nghĩ bàn.

B: Điều này trong Kinh Phật nói rất rõ ràng. “Vọng tận hoàn nguyên quán” của Quốc sư Hiền Thủ, trước đây chúng ta đã học qua hai lần rồi, đều có băng đĩa lưu hành. Đó chính là giảng về tất cả sự vật trong vũ trụ và mình là một thể. Vốn dĩ là một thể, cho nên không thể không hòa hợp. Tất cả động vật và mình là một

thể, làm sao có thể không hòa hợp chứ? Ngay cả loài lang sói hổ báo cũng đều là một thể. Bạn xem chú giải Hoa Nghiêm Kinh Hợp Luận của trưởng giả Lý Thông Huyền. Ông muốn làm một bộ chú giải Kinh Hoa Nghiêm. Ông vào rừng sâu tìm một chỗ yên tĩnh, trên đường đi gặp một con cọp, ông liền nói với nó: “Tôi muốn làm một bộ chú giải cho Kinh Hoa Nghiêm, trên núi này có chỗ nào tốt không, xin hãy đưa tôi đến đó”. Con cọp liền đưa ông đi đến một hang cọp. Ông thấy chỗ này quả thật rất tốt, non xanh nước biếc. Cọp dọn nhà nhường hang cho ông, đó là cảm ứng! Ông ở lại nơi đó, có hai người con gái đến để chăm lo cho ông về ăn ở sinh hoạt hằng ngày, cung cấp cho ông mực, bút, giấy, nghiên. Ông chuyên tâm suy nghĩ ý Kinh, chưa từng nói chuyện với hai cô gái này. Bộ Kinh chú giải xong, thời gian tương đối dài, tổng cộng thời gian là một, hai năm mới viết xong bộ Hoa Nghiêm Hợp Luận này. Sau khi chú giải xong thì không thấy hai cô gái này nữa. Ông cho rằng là người trong thôn nên xuống núi tìm để cảm ơn họ nhưng không tìm thấy. Hỏi bà con hàng xóm, tả hình dáng của họ, nhưng người trong thôn nói không có người như vậy. Cảm ứng không thể nghĩ bàn! Đó không phải là khoảng thời gian ngắn, chăm lo cho ông một thời gian dài như vậy. Nhưng bạn phải hiểu tâm của ông thật là thanh tịnh, chưa từng nói với họ một câu nói nào cả. Câu chuyện này được viết trong lời tựa của ông.

A: Hai cô gái này là...?

B: Đó không phải là người thường.

A: Thưa Pháp Sư, hiện nay Trung Quốc vì chặn thả gia súc quá mức đã dẫn đến 1.3 tỉ đất đai bị thoái hóa, nguồn nước có tác dụng giữ khí bị phá hoại, thảo nguyên sau 30 năm nữa sẽ trở thành đồi hoang hoang mạc, 150 ngàn dân du mục sẽ trở thành những nạn nhân sinh thái. Tất cả chỉ vì chúng ta ăn thịt. Hiện nay có rất nhiều nơi trên toàn cầu xuất hiện hạn hán trên phạm vi rộng. Xin hỏi Pháp Sư hạn hán là do nguyên nhân gì tạo thành?

B: Đây là ác nghiệp của chúng sanh, ý niệm bất thiện, hành vi bất thiện tạo thành. Hạn hán và lũ lụt là cùng một đạo lý.

A: Là do tâm tham.

B: Đúng vậy.

A: Hạn hán giống với lũ lụt.

B: Cùng một đạo lý. Vì thế con người đối với tai nạn này không thể xem là tai nạn tự nhiên đơn thuần, điều này về mặt lý lẽ nói không thông. Tại sao? Trong Kinh Phật nói rằng, tất cả vũ trụ không ngoài hai dạng sự vật, một là sắc, hai là tâm. Sắc chính là vật chất, chúng ta ngày nay gọi là hiện tượng vật chất, Phật pháp gọi là sắc. Tinh thần, ý niệm, đây gọi là tâm, nói chung là không ngoài hai dạng

này. Nhưng sắc là do tâm sanh, sắc từ đâu mà có? Sắc là do tâm biến hiện ra, bây giờ đã được nhà khoa học chứng minh rồi. Ông Plank, người Đức, thầy của Einstein, cả đời ông chuyên nghiên cứu vấn đề này, rốt cuộc vật chất từ đâu mà có? Ông phát hiện ra, vật chất là do ý nghĩ biến hiện ra. Dùng phương pháp giống như trong Kinh Phật nói vậy. Kinh nói đây là dùng cách phân tích, trong Kinh Phật ví dụ, gọi là bụi lông bò. Lông bò rất thô, trên ngọn lông bò có một hạt bụi, nó không thể rớt xuống, giống như bị hút trên đó vậy, đó gọi là vi trần nhỏ. Hạt vi trần này đem nó chia làm 7 phần, $\frac{1}{7}$ gọi là bụi lông cừu. Bụi lông cừu lại chia $\frac{1}{7}$ gọi là bụi lông thỏ, càng nhỏ hơn. Bụi lông thỏ chia $\frac{1}{7}$ gọi là bụi nước. Bụi nước, vật chất này ở trong nước, nước có khoảng giữa, trong đó có khoảng trống, nó chui qua chui lại, nó không bị cản trở. Bụi nước chia làm $\frac{1}{7}$ gọi là bụi kim, thuộc kim loại. Kim loại mật độ tuy lớn nhưng xem trong kính hiển vi, nó vẫn có rất nhiều khoảng trống, ở nơi đó chúng không có trở ngại. Bụi kim chia làm $\frac{1}{7}$ gọi là vi trần. Vi trần ngày nay chúng ta gọi là nguyên tử. Thiên nhãn của A La Hán có thể thấy được vi trần. Vi trần này vẫn có thể chia được, lại đem chia $\frac{1}{7}$ gọi là sắc tụ cực vi. Sắc tụ cực vi chính là hạt tử, hạt Quark trong khoa học hiện nay. Cuối cùng nhất, nhỏ nhất gọi là cực vi chi vi, không thể chia tiếp được nữa. Hiện nay nhà khoa học đã tìm thấy cực vi chi vi rồi, nhà khoa học gọi là vi trung tử, cái này không thể chia tiếp được nữa, chia tiếp thì sẽ không còn nữa. Đây chính là Phật nói, cái này mà chia thì không còn nữa. Không còn nữa thì là gì? Nhìn thấy được gì? Nhìn thấy là hiện tượng sóng chuyển động của ý nghĩ. Từ đây hiểu rõ vật chất là sự việc như thế nào, vật chất là sản phẩm phụ của ý nghĩ trong chúng ta, nó không phải là thật. Cho nên ông ấy rút ra một kết luận, căn cứ vào nghiên cứu cả một đời của ông ấy: trên thế giới cơ bản là không có vật chất, vật chất là giả không phải là thật, cơ sở của vật chất chính là ý niệm. Vì thế bạn xem trong Kinh Phật “sắc do tâm sanh”, cuối cùng kết luận “toàn thể là tâm”. “Toàn thể là tâm” nghĩa là gì? Toàn là ý niệm, cả vũ trụ là do ý niệm của chúng ta biến hiện ra, toàn thể là tâm.

A: Toàn thể là tâm.

B: Toàn thể là tâm, tức là toàn bộ đều là ý nghĩ. Ý niệm của bạn thiện thì chính là thiên đường, biến hiện ra thiên đường; ý niệm của bạn ác, ác đến cực độ thì biến hiện ra địa ngục. Từ đâu mà có? Tất cả là do ý nghĩ của bạn tạo ra. Thế giới Cực Lạc là do ý niệm tạo ra; địa ngục A-tỳ cũng là do ý niệm tạo ra. Tất cả vạn pháp đều là do ý niệm tạo ra. Ý niệm là chính mình, vậy thì cái gì cũng đều là mình cả. Cho nên cả vũ trụ và mình có mối quan hệ cùng một thể. Bạn hiểu được một thể thì thế giới Cực Lạc, A Di Đà Phật, duy tâm sở hiện, duy thức sở biến. Duy tâm sở hiện là hiện tượng, duy thức sở biến, những hiện tượng xảy ra

biến hóa, đó chính là nói ý niệm, ý niệm là tất cả hiện tượng vật chất, hiện tượng tinh thần sinh ra sự biến hóa, do nó làm chủ. Cho nên tổng kết lại là “toàn thể là tâm” chính là ý niệm. Đây chính là nhà Phật nói “*tất cả pháp đều do tâm tướng sanh*”. Điều này có ý nghĩa rất sâu! Ngày nay được nhà lượng tử lực học chứng minh rồi, lượng tử lực học có công đức rất lớn đối với Phật pháp. Nếu chúng ta không thấy được báo cáo của nhà lượng tử lực học thì vấn đề này cuối cùng vẫn còn nghi vấn, vẫn không thể giải thích rõ ràng được. Trong Kinh Phật không dùng khoa học để giải thích, mà dùng công phu thiền định, nhập sâu vào trong thiền định thì có thể thấy được. Vì chúng ta không có thiền định, nên chúng ta đối với việc này bán tín bán nghi. Thông qua nhà khoa học, thật sự dùng toán học để tính toán, có thể có việc này, dùng dụng cụ thí nghiệm tinh vi để quan sát, phát hiện ra chân tướng sự thật. Cho nên tai nạn, nhà khoa học biết, chấn chỉnh tâm và ý nghĩ của con người đúng đắn trở lại thì nạn kiếp sẽ không còn nữa. Cơ thể bạn bị bệnh nặng, nếu thọ mạng hết rồi thì không còn cách nào nữa, nếu bạn còn thọ mạng thì bệnh này của bạn nhất định sẽ khỏi. Hoàn toàn là dùng ý niệm, không cần dựa vào bất cứ thuốc men nào cả. Vì vậy tất cả và chính mình là một thể, thật sự là một thể, chúng ta hiểu rõ ràng thì chúng ta chịu bất cứ tổn hại gì đều không oán trách. Vì sao vậy? Răng cắn trúng lưỡi, lưỡi bị rách rồi, lưỡi có muốn báo thù không? Cùng một thể mà! Chịu bất cứ oan uổng gì cũng không sao, tại sao vậy? Cùng một thể mà, tôi biết, còn họ không biết. Phật pháp nói đến chỗ tận cùng, đây là chỗ sâu nhất của Phật pháp. Nếu ngày nay nhà khoa học không phát hiện ra, chỗ sâu sắc này thật sự rất là khó hiểu đó. Thật sự thừa nhận toàn vũ trụ với chính mình là một thể, tất cả 100% trách nhiệm là do mình tự chịu, chính là ý niệm. Muốn mọi thứ đều tốt đẹp, ý nghĩ phải thiện, không nên có ý nghĩ xấu ác. Người khác tổn hại mình, người khác giết mình, ăn thịt của mình, đều phải tha thứ cho họ. Chúng sanh đều là phàm phu, họ đều không hiểu, không hiểu mới sinh lòng oán hận, sinh lòng báo thù. Vì thế người sinh lòng oán hận báo thù là sai rồi, tất cả đều xóa bỏ hết mới là đúng. Thuận cảnh thiện duyên, không khởi tâm tham ái, tham ái là phiền não, là sai rồi. Ác duyên nghịch cảnh, không khởi tâm sân hận. Luôn luôn bảo vệ tâm “thanh tịnh, bình đẳng, giác” trong Kinh Vô Lượng Thọ, đó là bản tính chân thật của bạn, đó gọi là Phật. Tâm thanh tịnh bình đẳng giác phục hồi rồi thì đó gọi là thành Phật.

A: Thì đó gọi là thành Phật.

B: Thì đó gọi là thành Phật.

A: Lúc này Pháp Sư nói, giống như nhà khoa học nói vậy, họ nói hiện nay trên trái đất này của chúng ta có 75 loài động vật bị tuyệt chủng. Những động vật này, cứ 3 tiếng đồng hồ thì có 3 loài động vật bị tuyệt chủng. Trên trái đất đã từng

có 5 lần tuyết cùng với quy mô lớn, 5 lần đều là do tự nhiên. Bây giờ trái đất đã đi vào thời kỳ đại tuyết cùng lần thứ 6, nhà khoa học nói rằng lần tuyết cùng thứ 6 này, con người là thủ phạm chính.

B: Đúng vậy.

A: Khởi tâm động niệm.

B: Trên thực tế thì mỗi lần tuyết cùng đều là do con người.

A: Điều là do con người.

B: Đúng vậy, không sai, điều là do con người.

A: Nhà khoa học đều cho rằng là như vậy.

B: Điều là do ý niệm.

A: Điều là do ý niệm.

B: Điều là ý niệm, cũng không thể nói là con người, mà chính là do ý nghĩ bất thiện.

A: Vậy thí nghiệm về nước của tiến sĩ Emoto Masaru ở Nhật Bản, thưa Pháp Sư, ông ấy nói nước biết được ý nghĩ của chúng ta, động vật cũng giống như vậy, biết được sanh tâm động niệm của chúng ta đúng không ạ?

B: Biết được.

A: Theo câu nói này, tất cả động thực vật, khoáng sản đều có phản ứng đối với việc sanh tâm động niệm của chúng ta, như vậy đúng không?

B: Không sai, đúng thế, đều biết cả.

A: Điều biết cả.

B: Cho nên khi tiến sĩ Hew Len đến thăm tôi, chúng tôi tiếp ông ấy ở đây, ông ấy nói ghé chúng tôi ngồi, bàn, mặt đất đều biết, không có vật nào không biết. Đúng thế, ông ấy hiểu được điều này!

A: Thưa Pháp Sư, ý nghĩ quan trọng như thế, vậy con niệm Phật, Phật cũng đang niệm con.

B: Không sai!

A: Chúng ta với động vật, động vật là anh em của chúng ta. Chúng ta bây giờ phát nguyện cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, trước khi lâm chung, Phật A Di Đà nhất định sẽ đến tiếp dẫn chúng ta, phải không ạ?

B: Đúng thế, sẽ tiếp dẫn, nhất định sẽ đến, một chút cũng không thể nghi ngờ.

A: Một chút cũng không thể nghi ngờ.

B: Một chút cũng không thể nghi ngờ.

A: Thừa Pháp Sư, lúc nhỏ, vì không biết, nên con đã giết rất nhiều chuồn chuồn, gián, nhất là gián. Khi con đã trưởng thành rồi, con cũng đã sinh con rồi, con còn dạy cho con của mình, thấy tổ gián con ra sức giẫm chúng, con đã giết hại rất nhiều gián. Thông qua lần phỏng vấn này, con thật sự hiểu rõ tầm quan trọng của giáo dục. Gia đình, trường học, giới truyền thông và toàn xã hội hiện nay, con cho rằng cần phải xem trọng việc giáo dục sinh mạng và giáo dục nhân quả, để mỗi đứa trẻ đều có lòng từ bi đối với động vật, nuôi dưỡng thói quen trân trọng yêu thương sinh mạng, trân trọng yêu thương động vật.

B: Đúng vậy.

A: Bây giờ, thừa Pháp Sư, con tha thiết xin Pháp Sư từ bi thọ tam quy y cho tất cả những động vật trên toàn cầu và tận hư không khắp pháp giới.

B: Mỗi ngày tôi giảng Kinh đều hồi hướng cho chúng, đều thọ tam quy y cho chúng.

A: Pháp Sư thật là từ bi.

B: Tất cả chúng sanh đi trên đất, bơi trong nước, bay trên trời trên toàn thế giới, toàn địa cầu hãy đọc theo tôi lời phát nguyện quy y:

- Quy y Phật, không đọa địa ngục; Quy y Pháp, không đọa ngạ quỷ;
Quy y Tăng, không đọa bàng sanh.

- Quy y Phật, không đọa địa ngục; Quy y Pháp, không đọa ngạ quỷ;
Quy y Tăng, không đọa bàng sanh.

- Quy y Phật, không đọa địa ngục; Quy y Pháp, không đọa ngạ quỷ;
Quy y Tăng, không đọa bàng sanh.

Quy y Phật rồi, quy y Pháp rồi, quy y Tăng rồi.

Tất cả chúng sinh linh, sau khi quy y Phật Pháp, nhất định phải phát nguyện thọ học Pháp tạng, thọ kính Tăng già, xem Phật là Thầy, nghe lời khuyên dạy của Phật, tin nhận làm theo. Mong rằng mọi người thường nghe Kinh, thường niệm Phật. Nghe Kinh, hiểu rõ thực tướng của các Pháp; niệm Phật, A Di Đà Phật công đức vô lượng vô biên vô tận, đầy đủ viên mãn công đức của tất cả mười phương ba đời chư Phật Như Lai. Niệm một danh hiệu Phật, được tất cả chư Phật gia trì, bảo hộ, nhất định trong một đời này cầu sanh Tịnh Độ, thân cận Đức Di Đà, trọn thành Phật đạo. Chúng ta ở thế gian này, thế gian này tuy có khổ có nạn, đối với người ham học hỏi thì tất cả đều là tăng thượng duyên lành. Chúng ta cùng nhau tu học, thương yêu lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, chăm sóc cho nhau, hợp tác với nhau, cùng làm bạn tốt thật sự, cùng trọn thành Phật đạo. Hôm nay là ngày 22/04/2012.

Chỗ này của chúng tôi tuy là rất nhỏ, đạo tràng rất nhỏ, nhưng mỗi tối đều thọ tam quy y cho tất cả chúng sanh cõi âm.

A: Pháp Sư tôn kính, xin cho phép con thay mặt đại chúng trong xã hội, thay mặt các động vật Bồ Tát, thành tâm cảm ơn Pháp Sư. Xin chân thành cảm ơn Pháp Sư.

LỜI CUỐI

- Leonerdo da Vinci – nhà nghệ thuật trong thời kỳ Phục hưng, đã từng nói: “Người xem thường sinh mạng thì không xứng đáng có được mạng sống. Con người quả thật là chúa tể của loài mãnh thú, sự tàn bạo của họ vượt qua tất cả các loài động vật. Chúng ta dựa vào cái chết của sinh linh để tồn tại, chúng ta đều là nghĩa địa. Tôi đã phát nguyện không ăn thịt khi tôi còn rất nhỏ. Sẽ có một ngày, con người sẽ thấy sát sanh giống như giết người vậy.”

- Nhà viết kịch George Bernard Shaw đã từng nói: “Động vật là bạn của chúng ta, tôi không ăn thịt bạn của mình”

Mượn nhân duyên này, tôi tại đây xin thành tâm sám hối, tôi cũng thay mặt chúng sanh toàn cầu cho đến tất cả các chúng sanh tận hư không khắp pháp giới cố ý hoặc vô ý đã từng làm tổn hại, giết hại động vật, xin chân thành sám hối, chúng tôi thành tâm hướng về các động vật Bồ Tát bị giết hại nói một câu: “Xin lỗi, chúng tôi sai rồi, xin hãy tha thứ cho chúng tôi”. Mỗi sinh mạng của động vật đều giống sinh mạng của mỗi bản thân chúng ta, có máu thịt, có linh tính, bất cứ sinh mạng nào cũng có quyền được sống. Tại nơi này chúng tôi thành tâm mong rằng mỗi người đều có thể đối xử công bằng với các loài động vật. Trời đất sinh ra vạn loài, với tấm lòng từ bi, chúng ta không nên giết hại động vật nữa. Tục ngữ có câu “*Bệnh từ miệng vào, họa từ miệng ra*”, đừng để dạ dày của chúng ta trở thành nghĩa địa của động vật. Đồng thời chúng tôi mong rằng mỗi người đều có thể chịu trách nhiệm đối với tình hình hiện nay của trái đất, đem sự thật này nói cho mọi người biết, để cùng nhau cứu ngôi nhà của chúng ta, vì trái đất là ngôi nhà lớn của chúng ta.